

Giới thiệu Quang Ảnh Giả

Truyện Quang Ảnh Giả là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Đây là một truyện khá hấp dẫn, thu hút bạn đọc với tình tiết thật sự lôi cuốn. Truyện là một truyện kiếm hiệp với lối viết không quá máu me, ghê rợn, có pha chút tính chất dị giới, nên không gian trong truyện đôi lúc có sự đan xen lẫn nhau, chồng lên, và hơi mờ mờ lung lung, nhưng chính điều này tạo nên nét riêng cho truyện

Truyện kể về Tiểu Mao Mao- cậu bé mất đi người thân duy nhất của mình, tưởng chừng là hết nhưng bằng tính nghị lực, ngây thơ của một cậu bé năm, sáu tuổi để sống lay lắt qua ngày bởi vì một lời hứa... Cuộc sống tưởng chừng rất khó khăn mệt mỏi nhưng dù có dồn vào đường cùng đến đâu đi nữa thì thực sự người ta vẫn có thể chọn cho mình một con đường sống thực thụ, chỉ cần có sự kiên trì, nỗ lực, tin rằng không có gì không thể vượt qua

Số phận vô tình đẩy đưa mang cậu vào một thế giới song song, không biết sẽ là tốt hay xấu, không biết có lối ra hay không chỉ biết rằng đây là nơi cậu sẽ phải tồn tại, phải đi đến phía trước ...Liệu số phận có thể thay đổi không, liệu có hay không cứ xuôi chèo mát mái như vậy, mời bạn bước vào thế giới truyện đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tự Chương

Một cậu bé mồ côi bị bỏ rơi, một cảnh đời phải sống trong những nơi góc xó... Nhưng đó không phải là đường cùng vẫn còn những cách để sống phù hợp với nó nếu chúng ta không nản chí. Nhân vật chính Tiểu Mao Mao trong truyện là như thế, mất đi người thân duy nhất của mình, tưởng chừng là hết nhưng bằng tính nghị lực, ngây thơ của 1 cậu bé 5 6 tuổi để sống lại lắt qua ngày bởi vì 1 lời hứa...

Rồi vô tình hoàn cảnh đẩy đưa mang cậu vào 1 thế giới song song, không biết sẽ là tốt hay xấu...Liệu số phận có thể thay đổi không.. mời các bạn cùng đón xem Quang Ảnh Giả !

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Ước Muốn

Ở đâu đó của một thế giới nào đó , đường phố tấp nập đông đúc người qua lại ,trong 1 xó hẻm không có một ánh đèn, có 1 cậu bé tầm 5 6 tuổi lấm lem , nhốt nhát , bần thiếu, gầy còm có thể nói là da bọc xương (^^ giống Mao Mao nà) , mái tóc đen tuyền cứng như rễ tre . Nó đang lục lọi từng cái thùng rác , từng hộp com thừa , từng lon nước ngọt móp méo. Nó đói lắm , nó chỉ ước mơ đơn giản là được ăn 1 chén com trắng mà thôi. Sau gần nửa tiếng tìm kiếm nó cũng tìm ra được một hộp com thừa bên trong đầy xương đùi gà , nó bỗng cảm thấy phấn khởi hẳn lên , nó càng vui sướng hơn khi thấy những chiếc xương ấy còn dính rất nhiều thịt trên cái xương gà bần ấy. Nó kiếm 1 góc để ngồi xuống mà nhắm nhĩ chiến lợi phẩm của tối nay, đã lâu lắm rồi được ăn "đùi gà" sao mà không thích chứ. Nó thầm nghĩ nếu ăn tiết kiệm thì có thể ăn được 2 bữa à ! Tự cười 1 cái , 1 nụ cười đáng yêu trên khuôn mặt bần ấy , nếu có người ở đây có lẽ họ cũng phải si mê nụ cười ấy.

Đang lúc nhắm nhĩ , ánh mắt của nó nhìn về đằng xa , trong ánh mắt ấy nó mờ mờ lung lung và có vài giọt long lanh . Điều nó đang nhìn là 2 con mèo hoang đang chăm sóc nhau , chính xác hơn là mèo mẹ và mèo con. Nó ngừng ăn, rồi cầm theo hộp xương gà lại gần 2 con mèo ấy , lấy trong ấy ra 2 trong vài cái cái xương gà cho 2 con mèo ăn. Nụ cười trên đôi môi đen xì càng đậm đặc, nó lấy tay vuốt ve lên đầu chú mèo con gầy ốm. Chắc có lẽ nó đang đồng cảm với những con mèo hoang này, cũng có lẽ nó đang tuổi thân. Nó cất những tiếng khàn khàn :

- Mấy sướng lắm ! mấy còn có mẹ quan tâm. Tao từ lúc sinh ra đến bây giờ cũng không biết mặt người thân tao ra sao. Tao không có tên , tao cũng không biết tại sao tao lại có trên cõi đời này, nhưng tao không thể chết được, tao đã hứa với chú Khang tao sẽ sống tốt..

Khi nhắc tới chú Khang , nước mắt của nó lại ứa ra. Có lẽ người tên Khang ấy là người nó iu thương , và cũng là niềm hy vọng sống của nó. Từ lúc nó sinh ra nó đã là 1 đứa trẻ bị bỏ rơi ở 1 xó đường mù mịt, rồi nó vô tình được 1 người ẵm về nuôi, người ấy thân hình cũng gầy còm . Khi nó lên 5 tuổi thì

người ấy cũng qua đời vì bệnh quá nặng

Vào 1 đêm mưa gió tầm tã, trong một túm lều tạm bợ, có 1 người đang nằm thoi thóp, người đó không xa lạ với nó, người đó là Chú Khang, trước khi qua đời, người ấy có dặn nó :

- "Thiên Phong à ! Chú... chắc không qua khỏi đêm nay rồi... " Nói đến đây người ấy lại lấy tay xoa đầu nó rồi nói tiếp : " Thiên Phong à ! Chú thương con như con trai của mình, chú muốn chăm sóc cho con lớn hơn 1 tí có lẽ lúc đó chú mới yên tâm mà ra đi, nhưng ông trời không cho chú bên cạnh con lâu được." Khụ...khụ... Từng cơn ho sặc sụa từ cổ họng khô rạc của chú Khang, trên đôi bàn tay che miệng là những vết mau đang rỉ, đúng là đã ho ra máu. Nó ở bên cạnh chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn chú Khang, nó muốn nói nhưng nó lại im lặng. Có lẽ ngay lúc này đây, nó chỉ muốn ghi lại từng tiếng, từng hình ảnh của người thân duy nhất của mình trên cuộc sống này.

- " Chú có 1 ước muốn ! Thiên Phong con có thể thực hiện được không ? "

Câu hỏi của chú Khang thì Thiên Phong không trả lời mà chỉ gật đầu một cái thật mạnh, trên 2 con mắt đỏ ao ấy, từng giọt nước mắt đang chảy xuống.. nước mắt ấy chảy trên khuôn mặt bản ấy làm lộ ra một khuôn mặt đáng yêu đến không ngờ.....

- " Nếu con đã đồng ý thì ta đã có thể yên tâm ra đi một cách nhẹ nhàng rồi!" Thờ ờ một tiếng giống như đã trút hết những lo âu đè nặng trong suy nghĩ của nó gầy còm ấy.

- "Ước muốn của chú rất đơn giản, chỉ muốn Thiên Phong hãy tiếp tục sống, sau khi chú chết đừng vì chú mà thương cảm, hãy rời xa nơi này và đến 1 nơi khác càng xa càng tốt, hãy sống tốt dù phải vượt qua bao nhiêu khó khăn, Thiên Phong của chú là 1 người kiên cường ... "

Từng lời từng chữ được ghi vào trong lòng của nó. Nó thấy cánh tay đang xoa đầu của nó từ từ trượt xuống, người chú thân yêu nhất của nó đã trút hơi thở cuối của mình. Lúc này đây, niềm thương cảm của nó đã trào ra, từng tiếng không lớn giống như một con đê bị vỡ. Nước mắt òa ra có lẽ sẽ không bao giờ dừng lại..

Trong 1 đêm mưa gió bão bùng, lặng yên có 1 tiếng khóc như ai oán vang vọng đâu đây

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bóng Người Trong Rừng

Meo...meo... tiếng kêu của mèo mẹ đã làm cho Thiên Phong ngắt đi dòng hồi tưởng. Thiên Phong đứng dậy và quay lại cái góc đen tối lúc này mà nhắm nhĩ cho hết cái xương gà trong miệng.

- Ước gì một ngày nào đó mình sẽ được ăn một cái đùi gà chứ không phải là khúc xương như thế này...

Tiếng thì thảo khàn khàn mang theo bao nhiêu năm tháng vất vả để sống sót. Rồi nó đứng dậy, nó bắt đầu một ngày làm việc như mọi ngày, đó là tìm những chiếc lon nước ngọt, hay một thứ nào đó có giá trị để bán đi kiếm 1 ít tiền. Có lẽ số tiền ít ỏi ấy sẽ giúp nó sống sót qua những ngày ko tìm được thức ăn thừa...

Phố đêm ánh đèn rực rỡ, thành phố phồn hoa nhưng đâu có nơi nào là nhà của nó, nó đi tới đâu người ta cũng nhìn nó với ánh mắt kinh tởm, phi nhỏ. Thiên Phong hận lắm, hận cái số phận này, hận cái người sinh ra nó rồi lại bỏ nó, nó hận tất cả. Thiên Phong cứ đi, mặc kệ cái ánh mắt của mọi người xung quanh. Thiên Phong đi đến đâu ai ai cũng tránh né, không phải vì nó nổi bật mà là nó qua hôi hám, bẩn thỉu, bọn họ sợ nó cướp giật hay điều đơn giản hơn có lẽ sợ nó làm dơ bẩn những bộ trang phục đắt tiền của họ.

Thiên Phong cứ im lặng mà bước đi... hôm nay Thiên Phong không biết mình muốn đi về đâu, đơn giản là nó chỉ muốn đi để tránh đi những ánh mắt khinh miệt. Chợt Thiên Phong nhìn lại thì phát hiện mình đã đi đến ngoại ô rồi, phía trước nó là một khu rừng.. Nó ngẩn người 1 lát rồi đi tiếp... bỗng có nó cảm nhận một cái gì đó đang ủa vào cơ thể mình. Nó lạnh lẽo, như không còn sức sống. Lúc ấy nó đã sững sờ... nó sợ, một nỗi sợ mà nó biết nói nên lời.

Rồi nó quay đầu bỏ chạy ra khỏi nơi này, nhưng chó tru nó chạy mãi sao cảnh vật chung quanh vẫn là khu rừng, niềm sợ hãi nó trở nên tột độ, đồng tử mở to @@ ... vì trước mặt nó là một người nhưng mà người này đang lơ lửng cách mặt đất gần nửa mét... Nó lắp bắp kinh hãi... :

- Ông...ông... là...là... ai ? Đứng...đứng...có nhát tui...tui...tui...không có sợ.....đâu !

Không một tiếng trả lời, chỉ thấy người đó quay mặt lại với nó. Đó là một người thanh niên, rất đẹp trai, có thể gọi là hot boy. Rồi người ấy mỉm cười, 1 nụ cười hiền hòa, ấm áp. Sau đó hình ảnh người đó tan biến. Lúc ấy nó giật thoát mình, lấy tay xoa 2 mắt. Nhưng hình ảnh ấy đã tan biến. Nó chạy ủa lại chỗ hồi nãy, nó tự nhủ với bản thân mình là mình do đói quá mà sinh ra ảo giác... nhưng suy nghĩ ấy vừa thoáng wa thì đằng sau ốt cửa nó cảm thấy rất lạnh lẽo, nó chậm chậm quay đầu lại... như cái cổ của nó bị đóng băng vậy... Rồi nó té nhào xuống đất, cả người giống như không còn sức mà có thể

chạy .

- Này nhok.... nhok đừng có sợ ! Ta không làm hại nhok đâu.... . Rồi người thanh niên ấy lại miễn cười.

- Ngươi... ngươi là ai.... ? Người là ma có phải ko... ! đừng lại đây.....đừng lại ... đây !

Nhưng bóng người thanh niên ấy hình như bỏ ngoài tai lời của nó nói. Nó hoảng sợ đến mức mún tè ra quần... . Dù sao nó cũng là 1 thằng nhok 5 6 tuổi mà, không sợ ma cũng không có gì phải lạ.

- Nhok con ! Nhok tên gì ? Anh không biết mình là gì nữa... ừ thì cứ cho là ma đi !

Giọng nói rất tự nhiên. Giống như không có gì lạ hết... nhưng những lời này khi vào tai của nó thì giống như là sấm sét ấy...

- Nếu ta nói tên ra ngươi hứa không được làm hại ta đó... !

- Dù gì anh cũng không có ác ý với em. Em cứ nói đi..

- Ta không có tên..

Nó ngừng 1 lúc rồi lại ngẩng đầu nói tiếp :

- Nhưng ngươi có thể gọi ta là Thiên Phong

- Thiên Phong à ! Cái tên dễ thương thật .Thiên Phong gọi anh là à mà thôi đi.

Người thanh niên sau khi nói ra trong nét mặt mờ nhạt có 1 chút gì đó 1 chút khổ sở... Lúc này Thiên Phong mới bình tĩnh lại, vì nó biết cái người à không là ma trước mặt không có ác ý với nó. Nhưng nó chỉ đứng ở đằng xa nhìn người đó mà không dám lại gần, rồi nó cất giọng có chút rụt rè hỏi :

- Anh cũng không có tên giống em à !

- Anh không biết cứ xem là như thế đi ... Thiên Phong này ! Em giúp anh làm 1 chuyện được không ? Nếu em giúp anh , sau này anh sẽ giúp em cái gì mà em muốn có được không ?

- Em không biết... !

- Chuyện này chỉ có em mới giúp anh được thôi. Lúc sáng em có nhặt được một chiếc nhẫn màu đen không có gì nổi bật đúng ko ?

Vừa nghe xong lời này, lòng Thiên Phong trở nên lạnh, sao mà bất minh nhặt được chiếc nhẫn chứ, nhớ lúc trc mình nhặt có nhìn xung quanh đâu có ai đâu ... sao cái người trước mặt mình lại biết @@. Rồi nó rút tay vào túi quần lấy ra 1 vật đen xì , đúng nó có hình dạng chiếc nhẫn. Về mặt mùng như điêu trên khuôn mặt mờ ảo ấy sau khi thấy chiếc nhẫn ấy.

- Đúng rồi ! Đúng là nó rồi ... bây giờ em hãy đi về phía trước chừng 500 mét , lúc ấy em sẽ thấy một cái hồ. Em chỉ cần nhỏ một giọt máu lên chiếc nhẫn sau đó ném xuống cái hồ là được... Chỉ như vậy thôi

Lời nói đầy nghi hoặc vang bên tai của Thiên Phong. Nó không biết làm như thế được gì, chỉ làm như vậy là mình mún gì người ấy sẽ giúp mình sao... Nhưng rồi nó không biết tại sao đôi chân mình lại cứ đi... cứ đi cho đến trước mặt nó là một chiếc hồ khá lớn , mặt nước tĩnh lặng như gương . Thiên Phong đi tới mép hồ , trên tay vẫn là chiếc nhẫn đen xì không có gì đặc biệt , rồi nó lấy tay chạm vào vết thương trên bàn tay của nó vừa mới hơi lành lại.

Một giọt máu từ bàn tay đó rơi xuống chiếc nhẫn , nhưng sau đó chiếc nhẫn bỗng nóng dần lên từ đen chuyển sang đỏ như máu. Thiên Phong trong lòng hoảng sợ liền ném xuống cái hồ Rồi cái hồ đang tĩnh lặng thì bỗng mặt nước nổi sóng, gió bắt đầu thổi.....Một cảnh tượng mà làm cho nó sợ hãi lại xuất hiện....

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đúng Dẫn Hay Sai Lầm

Sóng gió càng ngày mạnh, mặt nước càng dao động hỗn loạn.

Hô !

Tiếng gió rít càng ngày càng mạnh, như cuồng phong vạn phá. Nó quyết qua người Thiên Phong như mìn cắt da cắt thịt, tạo ra từng cơn đau đớn không dứt. Đôi mắt Thiên Phong đã nhắm nghiền, đôi lông mày đã nhíu chặt lại, miệng cắn vào môi, thấy thế đừng tưởng rằng chỉ là nhẹ vì Thiên Phong từ bé đã là 1 cậu bé kiên cường nên cảm giác đau đớn này cũng không là cái gì hết so với nỗi đau khi Thiên Phong mất người chủ duy nhất của mình.

Miệng Thiên Phong càng ngày càng cắt chặt, một dòng máu đỏ bắt đầu chảy ra từ khoe môi nhỏ có phần thâm đen ấy. Đôi bàn tay nắm chặt, móng tay đã cắm sâu vào trong lòng bàn tay khô ráp ấy.

Aaaaaaaaaaaaaa !

Tiếng thét của Thiên Phong cũng báo hiệu cho sự thống khổ vượt qua giới hạn chịu đựng của Thiên Phong. Từ xa nhìn vào chỉ thấy thân hình của Thiên Phong dần dần bay lên giống như 1 cánh tay vô hình nâng lên. Tiếng gió bỗng dừng lại, một thứ im ắng nhưng tình cảnh Thiên Phong vẫn đang bay nhanh về dòng xoáy nước đang cuộn cuộn ở phía kia.

- Chú Khang ơi ! Con đến với chú đây !

Lúc này một chút ý niệm cuối cùng trong cơn đau đã vượt qua sức chịu đựng của con người. Sau đó thì Thiên Phong đã ngất đi, trong lúc vừa ngất đi thì thân thể của Thiên Phong cũng đã bay đến bên trên cái vòng lốc xoáy nước khổng lồ kia. Bỗng cái bóng người thanh niên kia lại xuất hiện, trên mặt nở 1 nụ cười hiền hòa.

- Cảm ơn cậu ! Có lẽ ta đã thiếu nợ cậu 1 cái nợ mà suốt đời này ta không biết khi nào mới báo đáp. Cậu là 1 cậu bé kiên cường, và cũng xem như có duyên với ta. Thật sự ta không thuộc về thế giới này, ta ở 1 thế giới song song với nơi này, mà vòng xoáy này là cánh cửa thông giữa 2 thế giới.

Không biết hành động này của ta là tốt hay là hại cậu. Nếu có 1 ngày nào đó cậu cảm thấy điều ta làm đều là sai thì xin nguyên rửa ta, còn nếu ngược lại thì không cần phải cảm ơn ta. Món quà cuối cùng ta tặng cho cậu, xin hãy nhận nó, hãy xem như nó là 1 món quà lưu niệm của ta dành cho cậu.

Nói xong thì một luồng sáng bằng cỡ nắm tay bay về phía Thiên Phong rồi nhập hết vào người. Cơ thể của Thiên Phong co giật dữ dội, trong lúc co giật thì chung quanh người của Thiên Phong xuất ra luồng hắc khí có mùi hôi tanh ghê tởm, thân hình của Thiên Phong xoay tròn trong không trung theo một quỹ tích bất định, lúc nhanh lúc chậm.

Tình cảnh này nếu có 1 ai nhìn thấy cũng không tin vào mắt mình, vì nó chỉ xảy ra trong phim ảnh mà thôi. Sau 5 phút thì tình trạng co giật cũng đã hết, chỉ thấy chung quanh Thiên Phong lúc này là một luồng khí đen kịt như muốn hóa lỏng ngưng tụ. Một cơn gió thổi qua thân hình Thiên Phong cuốn đi luồng khí đen ấy. Chỉ thấy lúc này thân thể của Thiên Phong như được lột xác, da vẻ trắng nõn hồng hào không còn vẻ đen "quý phái" như ngày xưa, hơi thở mang theo khí chất cao quý hơn xa với người thường, chung quanh người như có một lớp khí mỏng bao quanh, khuôn mặt đã trở nên đáng iu đến không ngờ.

- Lễ tẩy rửa những tạp chất và ban phúc của thần là điều ta có thể làm. Cảm ơn cậu đã giải thoát ta khỏi nơi phong ấn này để nhập vào luân hồi. Trước khi đi, ta tặng cái này cho cậu...

Lời nói vừa dứt thì chỉ thấy trước ngực của Thiên Phong xuất hiện một ký hiệu theo hình thù kỳ dị nhưng nếu nhìn kỹ các đường nét màu đỏ rực đó thì có thể liên tưởng đến một cái "vương miện" vô cùng cao quý bên dưới có 5 ngôi sao 10 cánh đỏ rực được bao bọc trong ngọn lửa như thật, chúng không cố định mà xoay tròn quanh cái "vương miện" ấy, sau 1 lát ký hiệu ấy biến mất. Toàn bộ quá trình xảy ra rất nhanh nhưng có lẽ Thiên Phong cũng không biết cái gì đang xảy ra vì đến giờ đôi mắt của Thiên Phong vẫn nhắm nghiền.

- Quang Ảnh này sẽ bảo vệ nhóc khi nguy hiểm và có lẽ nó sẽ âm thầm hướng dẫn đến kẻ thù đã phong ấn ta ở nơi này...nếu có thể xin hãy giúp ta trả thù. Thật sự ta đã 159 tuổi rồi, bị phong ấn 100 năm ở đây... không biết kẻ kia còn sống hay không...haiz...Tạm biệt Thiên Phong... ta tên là...Th... à mà thôi đi. Nói ra cũng không có lợi gì cả. Hãy vượt qua mọi trở ngại để trưởng thành nhé.

Thân thể của Thiên Phong rớt tự do vào vòng xoáy bên dưới rồi bị nhấn chìm không thấy bóng dáng. Chỉ thấy mặt hồ sau đó lại phẳng lặn như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng như linh hồn của người kia cũng tan biến theo màn đêm vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thức Tỉnh

Đêm đen tĩnh mịch ấy cứ kéo dài mãi, kéo dài mãi dường như là vô tận, rồi có nhưng tia nắng như phá tan mọi thứ. Xa xa tại một khu rừng nhỏ hẻo lánh, cây lá xum xoe, trăm hoa đua nở, tiếng chim hót hòa quyện cùng tiếng nước chảy và tiếng lá xào xạc như tạo thành 1 bản nhạc của thiên nhiên hoàn hảo. Tại bên cạnh 1 cái hồ tương đối rộng, có 1 thân thể của một người, nói chính xác hơn là 1 cậu bé.

Nếu nhìn sơ qua thì người ta cứ ngỡ rằng người này đã chết, vì hơi thở của cậu rất mờ ảo, lúc có lúc không. Thời gian cứ thế qua đi, đêm rồi lại ngày không biết trải qua bao lâu. Thân thể ấy bắt đầu có phản ứng, ngón tay bắt đầu có cử động, hơi thở cũng dần mạnh hơn.

Tuy thân thể ấy bị hôn mê nhưng mà thân thể ấy càng ngày càng hồng hào và khỏe mạnh vì chung quanh cậu ấy có những dòng khí thần bí bị thân thể ấy hấp thu một cách lạ lùng, trên ngực ký hiệu vương miện đỏ lại xuất hiện chớp động theo nhịp thở của thân thể, sau 1 lúc thì ký hiệu lại biến mất như chưa từng xuất hiện.

Thân thể ấy không ai khác chính là Thiên Phong của chúng ta. Nói cách khác sau khi Thiên Phong trải qua một quá trình kỳ dị thì xuất hiện tại nơi này, có lẽ nơi này cũng không khác gì với cái nơi mà cậu gặp cái linh hồn kia. Mí mắt của Thiên Phong bắt đầu hé mở, không biết bao lâu mới típ xúc được ánh sáng, nên khi mở mắt ra thì nước mắt của Thiên Phong cứ trào ra. Sau 5 phút thì đôi mắt cũng quen dần với khung cảnh xung quanh.

- Ta...ta... đang ở đâu đây ! Có phải chuyện xảy ra tới hôm đó chỉ là giấc mơ không ? À mà thôi đi. Tìm cái ăn vẫn quan trọng hơn, bụng đói mới là quan trọng nhất.

Thiên Phong ngồi dậy, đi dần lại hồ nước để rửa thì Thiên Phong bỗng giật mình khi nhìn hình ảnh phản chiếu của mình dưới nước.

- Ta...ta... đây sao ! Chuyện gì xảy ra thế này ?

Giọng nói của Thiên Phong cũng trở nên êm hơn không còn khàn khàn nữa. Ánh mắt của Thiên Phong nhìn về đôi tay, đôi chân, thân thể 1 lượt thì cậu mới giật thót mình, lấy tay sờ loạn trên người. Thiên Phong không tin vào mắt mình, dù sao cũng đen đúa xấu xí biết bao nhiêu năm rồi, mà giờ này thì lại thế này cũng thật phần không vừa mắt. Sau khi rửa xong mặt thì Thiên Phong lấy đất cát trét lên cơ thể để che đi làn da trắng mịn, và sáng của mình.

- Như thế này vẫn là tốt nhất ! Hehe

Sau khi làm cho mình đen và xấu lại như xưa thì Thiên Phong tung tăng tìm đường thoát ra khỏi khu rừng này. Đi được 1 lúc thì Thiên Phong lại cảm thấy kỳ quái vì mỗi một bước đi của cậu rất nhẹ nhàng và có thể nói là đi như bay. Nhưng cái bụng của Thiên Phong bỗng sôi lên thì bao nhiêu suy nghĩ bỏ qua hết, quyết định tìm đồ ăn mới là quan trọng nhất ! (Tham ăn như Mao Mao này ơ)

Đang đi thì Thiên Phong dừng lại, vì trước mắt của Thiên Phong bỗng có cái con gì đó tròn tròn, có lông trắng tinh nhìn rất là đáng yêu... nhưng nó không có chân @@... nó bay vụt qua. Thiên Phong giật mình thất kinh, lấy tay xoa xoa mắt nhưng khi nhìn lại thì không thấy con vật ấy ở đâu.

- Chắc đói quá nên bị hoa mắt. Trên đời này làm gì có con gì như thế.

Bao nhiêu suy nghĩ lại bỏ lại sau lưng, ưu tiên cho cái bụng vẫn là số 1. Sau tầm 15 phút thì Thiên Phong thoát khỏi khu rừng, nhưng điều khủng khiếp khiến cho tâm thần của Thiên Phong phải tê liệt và quên luôn tiếng gọi của cái bụng... Trước mặt của Thiên Phong lúc này là 1 thành phố nhưng mà nó hoàn toàn khác cái thành phố của Thiên Phong lúc trước, cái thành phố này toàn nhà cao tầng, tòa nhà thấp nhất cũng 30 tầng, nhưng đó cũng không phải là điều đáng nói, đáng nói ở đây là tại trung tâm thành phố có một ngôi nhà cao chọc trời mà không nhìn hết và điều đáng quan tâm là tòa nhà này lại lơ lửng trên không trung.

- Cái... Cái gì đang xảy ra ở nơi này thế ! Ta đang hoa mắt chẳng...

Dù Thiên Phong có xoa xoa mắt bao nhiêu lần thì tòa nhà ấy vẫn sừng sững ở đó không hề biến mất. Lúc đầu Thiên Phong cứ nghĩ là ảo giác do đói quá mà ra nhưng bây giờ nó làm cho Thiên Phong không thể chấp nhận được. Cổ gáy trấn áp tâm tình, phải biết Thiên Phong của chúng ta hiện tại chỉ tầm 5 6 tuổi một cậu nhok con hỷ mũi còn chưa sạch, mặt bấn ra mụn... ý nhầm bấn ra sữa ! (^_^)

Đôi chân đi về phía thành phố kia, càng đến gần lòng của Thiên Phong càng bị kích động bởi mọi thứ ở đây có thể chỉ nói trong phim ảnh quảng cáo mà lúc trước Thiên Phong thấy. Những chiếc xe không có bánh, những chiếc thang máy chẳng cần dây chuyền từ nhà này sáng tòa nhà khác... nhưng Thiên Phong lại phát hiện bọn người ở đây không khác gì mình nhưng nhìn kỹ trong 10 người thì có 1-2 người trên mu bàn tay đều có 1 ký hiệu kỳ quái, nó có hình con mắt, hình người, thoi vàng, mặt trời, mặt trăng, cái khiên, cây kiếm... muôn hình vạn trạng nhưng tất cả đều có điểm chung là phía dưới ký hiệu ấy là 1-5 ngôi sao 5 cánh màu đen hoặc hiếm hoi lắm mới được màu vàng.

Những người có ký hiệu trên mu bàn tay hình như được 1 sự tôn kính gì đó rất đặc biệt từ những người không có ký hiệu. Thiên Phong cũng có thể nhìn ra được chút gì đó. Có lẽ bọn họ thuộc dạng quyền cao chức trọng nên thế, còn mình chỉ là 1 thằng lang thang đầu đường xó chợ thì chỉ bị người ta khinh bỉ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Trong Cái Xui Cũng Lỗi Ra Được Cái May Mắn

- Ơt...ơt...!!!

Đang suy nghĩ miên man tự kỷ thì cái bụng lại sôi. Theo thói quen lâu ngày thì Thiên Phong tìm vòng vòng xem coi có cái gì bỏ bụng không, lúi thủi vào

xó, chuôi vào thùng rác, tìm trong mấy cái ngõ hẻm. Tìm nửa ngày thì Thiên Phong mới phát một điều cực kỳ khủng khiếp mà khiến cho Thiên Phong phải hét lên:

- Trời ơi Tại sao tìm nửa ngày mà 1 cục xương cũng không có là sao ! Không lẽ cái số oanh oanh liệt liệt của danh hiệu “sát thủ tìm xương” của Thiên Phong ta phải chết đói sao ! Oaoaoa... Thiên Phong ta không tin 1 cái thành phố “bự chảng” như thế này mà ko có nổi 1 cục xương cho Thiên Phong ta sao !

Quyết thể Thiên Phong lục tung thùng rác, bới rác lung tung ... hết cái này đến cái khác... mà tất cả chỉ là vỏ hộp, bao bì, bao sóp...

- Aaaaaaaaaa ! Viên...viên... kẹo...Hura..... cuối cùng cũng tìm được 1 thứ ăn được.

Vừa tìm được một cục kẹo, bóc vỏ ra chỉ thấy viên kẹo đã chảy gần hết. Nhưng không sao, đối với Thiên Phong lúc này là 1 cứu tinh số 1 rồi. Tìm được 1 viên thì xem như mở hàng cũng không tệ a~ ! =)) =))

Sau khi nhắm nhấm và phiêu theo viên kẹo ngọt trong miệng, thì Thiên Phong tiếp tục công việc rất cao cả ” Bới rác tìm xương “ của mình. Nhưng cái số nghèo còn gặp cái eo, tìm mãi mà chẳng thấy xương ở đâu, kẹo ở nơi nào ... đến bây giờ “nhân sắc” của Thiên Phong đã trở lại như xưa, đen quý phái và quyến rũ ! =))

Bóng đen bao trùm xuống thành phố, Thiên Phong lê bước chân ra khỏi con hẻm, sắc mặt bơ phờ, tay chân hơi run rẩy... vì cả buổi sáng tới chiều rồi lại đến tối, Thiên Phong chỉ có viên kẹo trong bụng ...

- Không lẽ là sự thật sao ? Thành phố bự thế này người ta đều ăn chay hết sao mà xương cũng không có vậy !

Tiếng nói thì thảo, hơi đã mệt mỏi đến tận độ. Đi lảo đảo ra ngoài đường lớn, con đường đông người nhưng không đến nỗi chen chân không lọt. Vẫn tình cảnh xưa lặp lại, Thiên Phong đến đâu, người đi đường chỉ toàn tránh xa ra và tỏ ra vẻ khó chịu cũng có lẽ họ sợ dính vào rắc rối nên cũng không dính vào.

Dáng đi lảo đảo, băng qua ngã tư, đôi mắt của Thiên Phong dần dần nặng trĩu, đi được nửa đường thì trước mặt tối sầm, rồi ngã xù tại chỗ. Vừa lúc ngã xuống, 1 chiếc xe cao cấp cách đó đang chạy vù vù tới, mọi người nhìn thấy thì chỉ bít cầu nguyện cho cậu bé đen đúa ấy. Bỗng chiếc xe thắng gấp... khi chiếc xe chỉ cách 1 đốt tay Thiên Phong thì dừng lại.

Đi ra khỏi xe là 1 vị trung niên tầm 50 tuổi, mặc trang phục của tài xế xe. Vị trung niên này đến gần người của Thiên Phong kiểm tra 1 lượt rồi quay lại nói:

- Phu nhân. Cậu bé không sao. Chỉ có điều hình như là cậu bé kiệt sức nên ngất xỉu.

Cánh cửa xe cao cấp mở ra, người vừa bước ra là một vị phu nhân tầm 30 tuổi, bề ngoài trang nhã, bình dị nhưng không kém phần quý phái. Phu nhân bước lại nhìn qua cậu bé, thì sắc mặt của vị phu nhân giãn ra, khuôn mặt tỏ ra hiền hòa.

- Cậu bé thật tội nghiệp ! Chú Cao bế cậu bé lên xe đi. Chúng ta còn phải đi kịp chuyến tàu nữa...

Vị trung niên gật đầu rồi bế Thiên Phong lên xe, vị phu nhân cũng quay lại xe. Chiếc xe bắt đầu chạy đi, mọi chuyện trở lại bình thường, dòng người tiếp tục tấp nập xem như chưa có chuyện gì. Chiếc xe chạy nhanh về 1 bến tàu, ở đó đã có 1 chiếc du thuyền rất lớn, có thể nói là cao cấp. Chiếc xe ấy vẫn ko dừng lại mà tiếp tục chạy về phía con tàu, cứ tưởng rằng nếu tiếp tục như thế thì sẽ lao về phía con tàu, nhưng khi cách con tàu tầm 5m thì chiếc xe bay lên như có cánh vậy, nhìn rất là hoành tráng.

Chiếc xe đáp xuống tàu, có thể thấy khu này nhìn nơi này trên con tàu để đậu xe, quang cảnh chung quanh toàn là các kiểu xe không bánh cao cấp và thời thượng. Vị trung niên tài xế xuống xe mở cửa cho phu nhân bước ra rồi bế Thiên Phong đi theo phía sau.

- Chú Cao mang cậu bé về phòng của ta đi. Sau đó chú nhờ bác sĩ trên tàu lại chăm sóc cho cậu ấy. Ta đi gặp một số người quen 1 lát.

Nói xong vị phu nhân nhìn sang Thiên Phong, bàn tay của phu nhân sờ chiếc mũi nhỏ xíu của Thiên Phong sau đó mới quay đi bước vào đại sảnh trong buồng tàu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Nếu Đây Chỉ Là 1 Giấc Mơ, Xin Đừng Bao Giờ Đánh Thức Ta Dậy

Thiên Phong bỗng tỉnh giấc với cảm giác mơ mơ màng màng, Thiên Phong phát hiện mình như đang nằm trên mây. Không biết cảm giác êm ái, ấm áp này từ đâu đến nhưng Thiên Phong chỉ ước sẽ mãi mãi không bao giờ biến mất. Nhưng chợt Thiên Phong mở to đôi mắt, chỉ thấy xung quanh là 1 căn phòng sang trọng, cao cấp, chuyện không dừng ở đó. Thiên Phong nhìn thấy mình đang mặc bộ quần áo mới toanh, Thiên Phong khó hiểu bộ quần áo mang phong cách “xì tin” lủng lỗ rách rưới củn nhèm của mình ở đâu biến mất, cơ thể cũng được tắm rửa sạch sẽ, làn da đen cũng biến mất mà trở lại làn da trắng hồng tự nhiên.

Thiên Phong liền nhảy xuống giường, chạy nhanh về cửa của căn phòng vừa định mở ra thì cánh cửa đã được 1 ai đó mở. Thiên Phong do dự lùi về sau, trên khuôn mặt không 1 chút lo sợ chỉ có 1 vẻ kiên cường có thể chấp nhận bất cứ việc gì sắp xảy ra, người bước vào không ai khác là vị tài xế xe được ủy thác ở lại chăm sóc Thiên Phong.

- A... cậu đã tỉnh. Ta họ Cao, là tài xế cho Phu nhân. Vừa rồi ngời ngất xỉu trước đầu xe của ta, nên phu nhân đã đem người đi theo.

- Bác... bác Cao. Cháu tên Thiên Phong.

- Uhm! Thiên Phong có đói không. Nếu đói Bác dẫn cháu đi ăn sau đó đi khám 1 chút về cơ thể xem có bị sao ko.

- Dạ!

Thiên Phong gật đầu rồi đi theo vị trung niên, có lẽ đã từ lâu lắm rồi Thiên Phong không có cảm giác ấm áp trong lời nói của 1 ai đó dành cho mình như thế này. Có thể nói Thiên Phong cảm thấy vị trung niên trước mặt không có ác ý. Vị trung niên tay xoa đầu Thiên Phong rồi dẫn đi về phía nhà ăn. Bước vào cái phòng gọi là nhà ăn thì Thiên Phong hoàn toàn bị choáng ngợp vì khung cảnh tráng lệ nơi đây.

Phía trước có rất nhiều bàn ăn được trải bàn bằng những chiếc khăn trắng rất sạch sẽ, bởi bàn mặc trang phục rất chỉnh tề và tinh tế. Người ngồi ăn thì càng sang trọng và quý phái hơn, khí chất quý tộc của họ tỏa ra từ cử chỉ, cách ăn, cách nói chuyện. Đây là lần đầu tiên Thiên Phong có thể nhìn họ gần đến mức này. Thiên Phong cảm giác bị choáng ngợp, và khó thích ứng với nơi này, cử chỉ của Thiên Phong không được tự nhiên nên tay của Thiên Phong lay động vị tài xế trung niên.

- Bác Cao ơi... hay là bác dẫn cháu đến nơi khác ăn được không. Dù sao thân phận cháu không phù hợp với nơi này.

Lời nói ra, thì hình ảnh những ngày tháng “bối rác tìm xương” của mình lại hiện về, nhưng nó rất thoải mái hơn hoàn cảnh ở trước mặt. Vị trung niên nhìn Thiên Phong cũng hiểu ý nên cười rồi gật đầu, sau đó dẫn Thiên Phong đi ra. Nhưng vừa quay lưng thì giọng của vị phu nhân lên tiếng gọi:

- Chú Cao! Mang cậu bé lại đây đi.

Về mặt của Thiên Phong lúc này thật sự là rất khó coi, nói 1 cách chính xác là Thiên Phong không biết phải nên như thế nào, dù sao thì trước giờ ai ai cũng đều xa lánh nó. Đi theo tài xế Cao, Thiên Phong dần dần thấy rõ khuôn mặt của vị phu nhân này. Phu nhân này còn khá trẻ phải nói chính xác là tuy tuổi hơi cao nhưng vẫn còn chút nhan sắc =>), vẫn còn lưu lại những nét thanh xuân hoàn mỹ, đáng người rất chuẩn, chỗ lõm cho lời nói chung là đẹp.

- Trần phu nhân. Đứa nhỏ này là....

- À đứa nhỏ này là cháu của ta, ta vừa mới đón nó về do cha mẹ nó bị tai nạn nên đã qua đời....

Nói đến đây giọng của Trần phu nhân hơi nghẹn lại. Thiên Phong tuy biết vị phu nhân này đều là nói dối để cho bản thân mình không mặc cảm. Sau đó tài xế cao lại gần Trần phu nhân và nói nhỏ gì đó sau đó thì cáo lui bỏ lại Thiên Phong đứng ngơ ngác như nai vâng giữa chốn xa lạ này.

- Thiên Phong lại đây với đi nào.

Đang ngơ ngác thì nghe giọng nói êm dịu ấy thì Thiên Phong cũng giật mình rồi tiến lại gần Trần phu nhân. Bàn tay thon dài tuyệt đẹp xoa đầu Thiên Phong 1 cách hiền hòa. Thiên Phong để ý trên mu bàn tay trái của Trần phu nhân cũng có ký hiệu nhưng hơi khác 1 tí là bên dưới là 5 ngôi sao 5 cánh có màu cam. Trong lúc để ý thì mấy người phụ nữ xung quanh cũng để ý đến cậu và cũng chém gió vài nhát về chủ đề hoàn cảnh của Thiên Phong.

- ọt.... ọt....!

Thiên Phong bất giác cảm thấy xấu hổ vì cái bụng của mình lại kêu to, nhưng đang chón đông người nên cảm thấy hơi ngượng, nên lấy tay xoa xoa sau đầu rồi cười cho đỡ quê.

- Thiên Phong của đi đâu rồi à. Theo đi, đi dẫn cháu đi ăn.

- Xin lỗi mọi người! Ta dẫn cháu đi ăn, 1 lát nữa sẽ chém cùng mọi người sau nhé ^^.

Vì đây là 1 bữa tiệc buffé (thức ăn tự xữ =>), chính xác là món ăn gì thì chọn ấy mà p) nên thức ăn được bày biện ra rất đặc sắc và hấp dẫn. Thiên Phong được dẫn đến trước bàn thức ăn, thì nước miếng cứ tuông như nước lũ tràn đê, sóng thần tuông trào, nuốt nước miếng ừng ực phối hợp bụng kêu ọt ọt... như beatbox.

Trong suy nghĩ của Thiên Phong lúc này chỉ ao ước được cứ thế này mãi. Chỉ thấy vị Trần phu nhân đứng bên cạnh cứ cười mãi không thôi. Sau đó Trần phu nhân lấy đĩa thức ăn gấp miếng thịt dê nướng rồi đặt Thiên Phong vào bàn ăn. Vừa ngồi lên bàn mùi thơm bay vào mũi của Thiên Phong làm cho tâm thần Thiên Phong cứ lần lần bay bổng.

- Cháu ăn đi. Ăn từ từ thôi. Ở đây còn rất nhiều... ách... không ai tranh với cháu đâu... từ tốn thôi. Hihi

Chỉ thấy Thiên Phong và miếng thịt dê kia như có thâm cừu đại hận lắm hay sao mà vừa thấy nhau, Thiên Phong đã không kìm được lòng mà nhào vào cắn xé như thú dữ dữ con mồi. Miếng thịt vào miệng, bao nhiêu hương vị thơm ngon, đã rất lâu rất lâu rồi mình không được ăn như thế này... ách là không được ăn chứ, nhớ lúc trước chỉ đc gặm xương của người ta bỏ đi thôi. Chưa đầy 1 phút 30 giây, Thiên Phong đã vượt lên chính mình xoi xong 5 miếng thịt dê nướng lớn, rồi 2 tay sờ vào bụng xoa xoa về mặt thỏa mãn.

- Nhìn kia, lo ăn mà không lo lau miệng, cháu thật hư.

Trần phu nhân lấy khăn lau miệng của Thiên Phong. Lúc này Thiên Phong cảm thấy ấm áp, cái cảm giác Trần phu nhân ở trước mặt mình như là mẹ của mình vậy, Thiên Phong lấy làm khó hiểu, tại sao Trần phu nhân lại quan tâm mình như thế. Khuôn mặt của Thiên Phong cuối xuống và cất lời giọng nghẹn ngào:

- Sao đi lại quan tâm con, dù sao con cũng đâu phải là cháu của đi đâu?

- Con có lẽ lúc trước không là cháu của ta, nhưng từ bây giờ con sẽ là cháu của ta từ đây và trở về sau.

- Tại sao chứ? Con không có cách nào trả ơn đi cả... con... con chỉ là 1 đứa trẻ mồ côi lang thang đầu đường xó chợ, bới rác tìm thức ăn để sống thôi.

- Nghe ta kể 1 câu chuyện nhé:

Một ngày nọ có 1 người phụ nữ rách nát dẫn theo 1 đứa bé gái tầm 5-6 tuổi đến góc đường vắng vẻ, rồi kêu đứa bé gái đó đứng chờ, đứa bé gái ấy cứ chờ mãi chờ mãi, từ lúc sáng cho đến khi đêm về, nó tự nhủ với lòng là mẹ nó sẽ về dẫn nó về nhà nhưng rồi cái hy vọng ấy càng ngày nhạt dần khi đêm đến, nó bất giác bước chân đi tìm cái người mà nó gọi là mẹ và cũng là người bỏ nó, nó không dám tin mẹ nó lại bỏ rơi nó, thế là nó cứ đi đi mãi cho đến nơi mà chân nó không còn đi nổi nữa, đứa bé gái đã khóc, khóc rất nhiều rồi đứa bé ấy ngất xỉu vì lạnh và con đói, khi đứa bé gái ấy tỉnh lại nó phát hiện mình nằm trong 1 căn nhà trang nhã, đơn giản nhưng rất hài hòa...

Rồi đứa bé gái ấy được gia đình giàu có này nhân nuôi. Ngày tháng thấm thoát trôi đi đứa bé gái đã lớn, đứa bé gái ấy trở thành 1 thương nhân thành đạt, cô bé ấy rất biết ơn người đã nhân nuôi cha mẹ nuôi của mình. Nhưng số phận trớ trêu, đã cướp mất khả năng làm mẹ của cô bé ấy... (đẹp mà bị tật khổ wa)

Kể đến đây, chắc cháu cũng đã biết cô bé ấy là ai rồi phải không? Um cô bé đó chính là ta, có lẽ ta và cháu cùng số phận nhưng có lẽ ta may mắn hơn cháu rất nhiều, và khi nhìn thấy cháu niềm khao khát làm mẹ của ta lại dâng trào... Ta không dám lo cho cháu hoàn toàn, nhưng ta hứa ta sẽ chăm sóc cháu hết sức của mình. Cháu đồng ý không?

- Cháu... cháu... Rất biết ơn đi đã quan tâm cho cháu. Nhưng cháu không dám, cháu chỉ xin đi cho cháu làm cái gì đó, ngày có cơm ăn dù 1 chén cơm thôi cũng được.

Nụ cười hiền hòa chứa chan bao cảm xúc của Trần phu nhân hiện ra trên khuôn mặt làm cho lòng của Thiên Phong trở nên ấm áp. Trần phu nhân đứng dậy ôm Thiên Phong vào lòng:

- Thiên Phong của đi ngoan. Từ nay về sau con là 1 thành viên của họ Trần.

Cảm giác được ôm thật là dễ chịu. Cảm giác của tình thương yêu như người mẹ, mà bao năm qua Thiên Phong đã khát khao. Nếu đây chỉ là 1 giấc mơ, xin đừng bao giờ đánh thức ta dậy. Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của Thiên Phong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trận Chiến Đầu Tiên

Cuộc hành trình trên biển, trên con tàu sang trọng cũng bước sang ngày thứ 7 thì tàu đã cập bến. Trong 7 ngày này, Thiên Phong cũng đã hiểu biết thêm về 1 tí về người đi từ trên trời rơi xuống này. Di Trần tên là Trần Tuyết là nữ thương nhân kiệt xuất, và là con nuôi của 1 gia đình thượng lưu. Còn việc Trần Tuyết nhận Thiên Phong là cháu thì cũng chẳng khác là con nuôi là mấy.

Suốt ngày Trần Tuyết cười nhiều hơn lúc trước, và có phần trẻ thêm mấy tuổi đó là nhận xét của Bác Cao nói cho Thiên Phong nghe. Còn về phần Thiên Phong thì cũng quen dần với cuộc sống hiện tại, nhưng mà cái tính tiết kiệm trong ăn uống vẫn không bỏ, miễn ăn cái gì là cũng liếm sạch tô, đĩa thì mới chịu thôi; đây là cái tính mà Trần Tuyết cứ trách hoài mà Thiên Phong không chịu bỏ. Chỉ thấy mỗi lần như thế thì Thiên Phong lại xoa xoa đầu rồi hiếp mặt cười hehe cho qua chuyện.

Còn chuyện về ký hiệu kỳ lạ trên mu bàn tay nên Thiên Phong cũng hỏi qua đi Trần. Lấy có là thấy vị bác sĩ hôm trước khám bệnh trên mu bàn tay có

hình đầu “+” bên dưới có 3 ngôi sao màu vàng 5 cánh , sau đó vị bác sĩ này đưa tay có ký hiệu lên người của Thiên Phong thì 3 ngôi sao ấy bắt đầu xoay quanh biểu tượng “+” , lúc ấy Thiên Phong cảm thấy có 1 luồng nhiệt ấm áp đang xâm nhập vào thân thể mình , nó đi đến mọi góc ngách, cảm giác dễ chịu bắt đầu tràn hết cơ thể mình, luồng nhiệt ấy đi tới đâu nếu gặp vết thương nó liền chữa trị một cách thần kỳ.

1 lúc sau bác sĩ thu tay lại, các ngôi sao 5 cánh ấy lại quay về vị trí ở phía dưới ký hiệu kia. Di Trần chỉ nói sơ qua cái ký hiệu ấy gọi là Quang Ảnh, mà người có ký hiệu đó sẽ có được sau khi tham gia vòng thi tuyển, nếu thành công thì sẽ lấy được tư cách kích hoạt Quang Ảnh phù hợp với bản thân và đặt danh hiệu Quang Ảnh Giả. Còn màu sắc cấp bậc thì : Đen - Vàng - Cam - Nâu – Lục - Lam - Xanh Dương Đậm - Tím - Đỏ - Chỉ Tôn Phân Hệ Giả (là đỉnh cao của 1 hệ nào đó) . Còn đi sâu vào bên trong thì di Trần không nói rõ, di hứa sau khi làm xong việc nơi này sẽ giải thích rõ.

Thật sự Thiên Phong cũng khá tò mò, tại sao cái Quang Ảnh ấy lại thần kỳ đến thế. Tàu vừa cập bến , Thiên Phong cùng Trần Tuyết và bác tài xế Cao lên xe, chiếc xe lao nhanh với tốc độ chóng mặt, Thiên Phong cũng không hiểu chuyện gì ; chỉ thấy mặt của di Trần và bác Cao có vẻ nghiêm hơn mọi ngày. Nên Thiên Phong không dám làm phiền, không khí trong xe càng trở nên ngột ngạt sau khi di Trần nhận được tin nhắn, thì chiếc xe càng chạy nhanh hơn.

Chiếc xe bỏ mọi cảnh vật ra đằng sau, chạy tầm nửa giờ thì xe bỗng thẳng gấp lại. Thiên Phong chỉ thấy phía trước có 1 đoàn xe màu đen gần cả chục chiếc , người đứng đó chờ hơn 50 người, ai ai cũng mặc đồ đen , khuôn mặt thì sát khí đằng đằng rất là ghê rợn. Tài xế Cao bước xuống xe , rồi cất tiếng khó chịu nói:

- Các người là ai . Xe bọn ta có chuyện quan trọng, tránh ra dùm.

- Haha. Ê tụi bây có nghe con chó già kia nói gì không ... nó kêu tụi mình tránh ra kia. Ta nhỏ ! Ê lão già kia. Bây giờ ta không thích cho mi đi qua đó, mi làm gì ta !

- Chuyện gì vậy chú Cao.

Chỉ thấy Trần phu nhân xuống xe rồi nhìn tụi du côn đằng trước. khuôn mặt hòa nhã mọi ngày biến mất chỉ thấy vẻ lo lắng , khó chịu, nồn nóng thay thế.

- Phu Nhân ! Có kẻ chặn đường không cho chúng ta đi qua.

- Ta là Trần Tuyết thuộc Trần Gia trên đảo này. Các người vượt mặt nên nể mũi . Chúng ta đang có chuyện gấp cần về Trần Gia, các người nên hợp tác thì hơn nếu không thì chỉ 1 cú fone của ta thì các người coi như xong.

- Bóp...bóp... !

Tiếng vỗ tay cất ngang lời nói của Trần phu nhân. Chỉ thấy người ấy từ đám người áo đen đằng trước đi ra. Khi người này vừa đi ra thì đôi lông mày của Trần Tuyết nhú lại .

- Tuyết Mai...a Tuyết Mai. Ta thật tình muốn kêu đàn em của ta tránh ra lắm, nhưng mà ta không thể. Lão già họ Trần kia sắp chết rồi... gia tài của Trần gia sắp vào tay của ta , nhiệm vụ của ta bây giờ là loại người ra khỏi danh sách. Hahaha. Ta biết lão già họ Trần ở nhà chỉ yêu thương mình người nếu không làm thì toàn bộ tài sản của lão cũng cho người quản lý, nên... há há há... người cũng hiểu rồi ta cũng không cần phải nói.

- Thì ra là người ...Trần Mạnh . Người tránh đường cho ta. Ta chỉ cần gấp cha 1 lần cuối thôi. Còn tài sản kia ta không cần, người mún lấy thì cứ lấy quách đi.

- Nói dễ nghe qua ... thật tình là ta cũng không tin cho lắm... hay là vậy đi. Người ký tên vào cái này đã , nếu được thì ta cho người qua.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Trận Chiến Đầu Tiên P2

1 tên áo đen cầm theo 1 tờ giấy đến trước mặt của Trần Tuyết rồi đặt xuống sau đó dùng móng vuốt tỏ ra vẻ uy hiếp. Trần phu nhân cầm tờ giấy đọc sơ qua sau đó xé thành những mảnh nhỏ rồi ném vào mặt tên áo đen đối diện.

- Người... Trần Mạnh người quá đáng, hiếp người quá đáng, tài sản của cha người còn cảm thấy không đủ sao ?

- Haha... Trần Tuyết , tài sản của lão già hấp hối kia ta cũng muốn, mà tài sản của người ta cũng muốn, không chỉ thế, ta cũng mún người tự phế bỏ Quang Ảnh sau đó hầu hạ ta hàng đêm , có lẽ khi nào ta chơi chán thì có thể cho người hầu hạ thuộc hạ của ta, chừng nào thuộc hạ ta chán thì người có thể được tự do. Ta nghe thuộc hạ đồn đại, người cũng có chút máu mặt bên trong hành chánh Quang Ảnh, nên nếu ta thả người đi thì người có tha cho ta không ? Ta đâu có ngu ...Hahaha

Lúc này cả đám đàn em cùng cười hùa theo Trần Mạnh. Sắc mặt của tài xế Cao càng ngày càng đỏ rực vì nóng giận, vì cả đám mắt dục trước mặt đám xúc phạm Trần phu nhân của mình. Tài xế Cao đang định đi về trước thì cánh tay của Trần phu nhân giữ lại.

- Chú Cao, sức khỏe của chú không tiện, chú lại nói Thiên Phong đừng đi xuống xe. Mọi chuyện ở đây để cháu lo, nếu mà cháu không qua thì chú hãy lái xe chờ Thiên Phong về bán đảo bí mật của chúng ta mà sinh sống. Đừng nói cho Thiên Phong biết chuyện xảy ra.

- Nhưng... Phu nhân...vâng !

Tài xế Cao đi về phía xe rồi nói nhỏ với Thiên Phong, chỉ thấy Thiên Phong gật đầu rồi cửa sổ xe đóng kín lại. Tài xế Cao đứng cạnh chiếc xe nhìn về phía Trần phu nhân ở trước. Chiếc áo khoác đen dài rộng tung bay cùng mái tóc đỏ rực dài làm hình tượng của Trần phu nhân rất là dũng mãnh trái ngược với hình ảnh hằng ngày.

- Ta hỏi người Trần Mạnh, người có tránh ra hay không ? Nếu không thì đừng trách ta không nể người là anh trai. Ta nhắc 1 lần nữa, ta chỉ muốn gặp cha

1 lần cuối, mọi thứ khác ta không cần người lấy đi hết ta cũng chẳng quan tâm.

- Ấy da... Trần Tuyết của chúng ta nổi giận rồi. Thôi các người tranh thủ làm gọn lẹ đi. À nhớ nhẹ tay 1 tý nhá, dù sao cũng nên thương hóa tiếc ngọc 1 tí. Haha.

4 tên áo đen bước ra, trên mu bàn tay của 4 tên này đều có Quang Ảnh hình 4 con thú : Long – Hồ - Quy - Phụng, bên dưới có 2 ngôi sao 5 cánh màu Cam bắt đầu chuyển động xoay tròn quanh Quang Ảnh. 4 người đưa cánh tay về trước rồi xòe hết ngón tay ra rồi đột nhiên bốp chặt lại. Chỉ thấy trước mặt 4 người xuất hiện 4 con thánh thú : Thanh long – Bạch Hồ - Chu Tước – Kim Quy. Thân hình 4 con thánh thú đều to gần 2 mét, tứ thú gào thét chung quanh chúng không khi trở nên huyền ảo, tạo ra 3 động dữ dội.

- Chào ! chúng ta lại gặp lại. Kỳ này chúng ta quyết phải trả lại mối nhục ngày xưa.

- Thì ra là 4 tên nhả nhép các người, ta rất hối hận lúc trước tại sao lại tha cho các người 1 mạng, bây giờ lại làm tai sai cho Trần Mạnh. Được nếu các người muốn ta sẽ chiêu toàn.

Trần Tuyết cởi bỏ áo khoác ngoài, bên trong là 1 bộ đồ màu đen bó sát. Cởi bỏ bao tay, trên mu bàn tay trái có Quang Ảnh hình 1 chiếc cánh, 5 ngôi sao 5 cánh màu cam bắt đầu xoay tròn quanh cái cánh ấy. Thân hình của Trần Tuyết nghiêng người 1 cái rồi cấp tốc xoay tròn, trong nháy mắt, sau vai trái người của Triệu Trần Tuyết xuất hiện 1 cái cánh màu trắng to và rộng tầm 3m, trên đầu xuất hiện có 1 cái vòng tròn màu hoàn kim lơ lửng cách đầu 1 khoảng gang tay, thân hình mặc 1 bộ chiến giáp bóng nhoáng, trên tay trái cầm theo 1 cây kiếm có kết cấu rất đặc biệt, nó có các khớp và kết hợp từ nhiều mảnh với nhau, tay phải là một lượt khí máu cam bao bọc, luồng khí này kéo dài đến vai.

Đôi mắt của Trần Tuyết cũng biến thành màu Cam. Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra quá nhanh, nó diễn ra trong nháy mắt, chiếc cánh trắng đập mạnh 1 cái nó đẩy thân hình của Trần Tuyết bay thẳng vào phía trước. Cánh tượng diễn ra rất hùng vĩ, một thiên thần đầu với 4 thánh thú, tất cả đều là cam hệ, nhưng chỉ chênh lệch số sao.

- Sao có thể, à kì trước giao đấu với chúng ta mới chỉ tứ sao Cam Sắc thôi mà sao bây giờ là ngũ sao rồi.

- À ! ta quên nói với các người, mấy ngày qua ta đã có đột phá nho nhỏ !

Khi bay tới cách 4 thánh thú, thì tay phải của Trần Tuyết quơ ngang về phía trước, chỉ thấy 1 quả cầu lửa to 5m bay về phía 4 thú, Hỏa cầu bay thì mang theo nhưng tiếng rít rào, 4 thánh thú liền mở miệng phun ra 4 nguồn năng lượng theo sự chỉ huy của 4 tên áo đen ở phía sau. 4 luồng năng lượng hòa làm 1 chúng nó đánh thẳng vào hỏa cầu...

Ầm...

Hỏa cầu và nguồn năng lượng kia nổ tung, hỏa cầu bị nổ mạnh biến thành hàng vạn tiểu hỏa cầu li ti bay tứ tán khắp nơi. 4 tên áo đen kia cũng thờ phào, dù sao cũng chênh lệch nhau cả 3 sao, nhưng 4 người liền thủ cũng đỡ 1 chiêu đánh không đến nỗi chật vật. Nhưng chưa để 4 người họ vui mừng, bàn tay phải của Trần Tuyết bỗng nắm lại, thì hàng vạn hỏa cầu ấy như có 1 lực hút kéo lại, chúng nó lại lao ngược về phía 4 thánh thú rồi nổ mạnh, các tiểu hỏa cầu này như những con thiêu thân. 10-20 tiểu hỏa cầu còn có thể chống đỡ, 100-200 hỏa cầu đã là cực hạn, đằng này là hàng vạn tiểu hỏa cầu, 4 thánh thú chỉ biết gào thét chống đỡ.

Bùm...bùm...

Vụ nổ liên hoàn, chỉ nghe âm thanh bùm bùm càng ngày càng dữ dội. Sắc mặt của 4 người phía sau trắng bệch, rồi cùng thổ huyết, dù sao sức mạnh ấy cũng liên thông với bọn họ, nếu sức mạnh ấy tổn thương thì họ cũng bị ảnh hưởng.

- Hợp thể...

- Các người quá chậm rồi, Các người tìm chết đi.

4 người áo đen phía sau nghe lời ấy như sấm bên tay, nhưng chưa kịp làm gì thì ánh mắt họ thấy trước mặt từng luồng từng luồng có hình bán nguyệt từ trên cao bay về phía 4 thánh thú và phía bọn người áo đen. 1 luồng 2 luồng rồi vô số luồng, cũng không biết là bao nhiêu chỉ thấy trong vụ nổ 4 thú đang gào thét thì bị luồng năng lượng này cắt ngang rồi nổ mạnh hóa thành vô số mảnh nhỏ, biết rằng 4 thánh thú rất mạnh nhưng đây là chênh lệch những 3

sao ,đồng thời chúng cũng chưa sử dụng hết sức mạnh đã bị tiêu diệt.

- Các ngươi còn chờ cái gì nữa , đánh chết con ả tiện nhân này cho chúng ta, tính đứng xem chúng ta chết như thế nào sao ?

Chỉ nghe tiếng gào thét của 4 tên áo đen kia, đang chập vật tránh né càng luồn năng lượng bán nguyệt, mỗi khi né được thì luồn năng lượng chém vào đầu thì nó đều in dấu sâu, nếu chém vào đất thì mất 1 mảng gần cả mét, nếu chém vào vật gì đó thì như là bùn, rất ngọt và bết. Sau khi nghe tiếng kêu gọi của 4 tên kia thì tất cả tên áo đen nhào đến tung ra rất nhiều kỹ năng.

Chỉ thấy về mặt Trần Mạnh lúc này tỏ ra khá căng thẳng, hắn không ngờ rằng, con ả tiện nhân trước mặt lại lợi hại như thế, hắn từ bé không có tư chất nên không thể đạt được đề trở thành Quang Ảnh Giả nhưng nhà hắn có tiền nên hắn cũng không phải sợ điều gì cả, ánh mắt hắn nhìn sang người kế bên thì ánh mắt lại giãn ra, và bình tĩnh lại. Kế bên hắn là 1 người bịt kín mặt mũi, nhưng có thể thấy ánh mắt của hắn toát ra đầy sát khí.

Quay lại trận đấu

Trận chiến diễn ra ngày càng kịch liệt, Trần Tuyết lúc này dường như trở thành 1 thiên thần thuần khiết với những chiêu thức hoàn mỹ đến không ngờ, thanh kiếm của Trần Tuyết biến hóa nghìn trời lật đất, từ 1 thanh trường kiếm nó tách ra thành 18 thanh kim loại sắc bén có hình thù khác nhau chung cắm xuống đất chung quanh người của Trần Tuyết , Trần Tuyết chấp 2 tay lại , rồi đánh ra các động tác kỳ quái, sau vài giây chỉ thấy 18 thanh kim loại này bay vút lên không trung rồi xoay tròn

Lấy Trần Tuyết làm tâm chung nó xoay xoay phía sau lưng , càng quay càng nhanh nó tạo ra 1 đồ án kỳ dị, rồi từ đồ án ấy xuất hiện ảo ảnh vô cùng uy vũ , có thể thấy là 1 nữ thiên thần mang chiến giáp tay cầm trường kiếm, cử động của ảo ảnh này giống hệt cử chỉ của Trần Tuyết . Lúc này, 2 tay giờ lên qua đầu rồi sau đó chém xuống, chiêu thức đơn giản, nhưng thanh kiếm khi đưa lên thì nó tỏ ra ánh sáng chói mắt. Thanh kiếm ảo ảnh ấy chém mạnh xuống, chỉ thấy phía đối diện bốn mươi mấy tên cùng nhau tỏ ra các tuyệt kỹ phòng hộ như tạo lá chắn từ đất, ánh sáng, khiên ...

Keng.....keng....

Tiếng ma sát giữa thanh kiếm ảo ảnh và bốn mươi lớp phòng hộ tạo ra làm cho ai đó cũng phải bịt kín cả tay. Rắc...rắc... ầm ầm. Hết lớp phòng hộ này đến lớp phòng hộ khác tan vỡ, có thể thấy rõ 4 tên lúc đầu đánh có lẽ là thực lực mạnh nhất, trong cả đám tạp chủng này, nên đối với chiêu thức hàng thật giá thật của Trần Tuyết thì không đỡ nổi 1 chút nào.

Rắc.....Ầm... phụt.....

Thanh âm ấy báo hiệu lớp bảo vệ cuối cùng đã vỡ, kèm theo tiếng thì thê bị chém chết của tất cả những tên áo đen bên trong, 1 cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, máu chảy lên lảng, kèm theo cũng là tiếng thổ huyết của Trần Tuyết , dù sao sức người cũng có hạn, 1 mình nàng đã đánh với bốn mươi mấy tên, nên đành dùng chiêu số mạnh nhất của mình để kết thúc, có phần quá độ mà thổ huyết, sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch nhưng đôi mắt của nàng càng căng ra khi thấy phía trước Trần Mạnh và 1 người áo đen nữa vẫn ung dung đứng đó tự đắc. Vì lúc thanh kiếm vừa chém xuống tới chỗ Trần Mạnh , chỉ thấy người áo đen kia đưa tay ra điểm 1 cái, thì thanh kiếm biến mất. 1 lát sau người áo đen liền mở miệng :

- Khá lắm, cô bé . Tuy cái tuyệt chiêu vừa rồi cũng không mạnh cho lắm, nhưng cũng khiến ta cảm thấy hứng thú. Gặp ta hôm nay coi như là phúc của ngươi, ta sẽ không giết ngươi nhưng ta sẽ phế bỏ tư cách Cam Sắc Nhất Sí của ngươi, rồi từ từ hạnh hạ thân xác của ngươi. Hahaha. Ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

- Đúng đúng, Hắc Mông lão đại mún làm gì ả cũng được, kỳ trước ta hứa nữa gia sản của ta cũng chia cho ngươi mà. Chỉ cần ngươi bảo vệ ta là được.

- Phu nhân người có sao không.

Chỉ thấy tài xế Cao chạy lại dìu Trần Tuyết về phía sau dựa vào thân xe. Ánh mắt của 2 người đều nhìn về cái người Hắc Mông trước mặt...

- Ngươi là ai ? Sao lại nhúng tay vào chuyện này?

- Haha. Để cho các ngươi biết ta là ai.

Vừa nói xong thì cánh tay phải của hắn vươn ra , kèm theo đó trên mu bàn tay có Quang Ảnh là 1 cái lưỡi hái bên dưới là 2 ngôi sao 5 cánh nhưng màu của nó không phải cam mà là Xanh lá . Rồi tay phải ấy nắm chặt lại lúc này 1 luồng hắc khí bao trùm lấy thân thể của hắn, khi hắc khí tan đi chỉ thấy trên tay cầm 1 cái lưỡi hái dài rì sét, dính đầy máu , thân thể hắn chỉ thấy toàn là xương, trên đầu có 1 cái sừng trắng . Người của hắn lơ lửng cách mặt đất hơn gang tay, chung quanh hắc khí cuồng cuộn của tử vong.

- haha trong mắt của ta , các ngươi chỉ là 1 con kiến mà thôi. Ta chính là Tử Thần Hắc Ám, chuyên đi cướp sinh mạng của các ngươi.

- Bớt chém gió đi. Có ngon thì nhào vô. (^_^)

- Phu nhân. Kẻ này rất mạnh phu nhân không chống lại đâu.

- Ta thì chết chứ không chịu bị ô nhục. Chú Cao hãy chờ Thiên Phong ra khỏi nơi này đi.

- Bây giờ các ngươi mún đi cũng đã quá muộn. Không ai có thể thoát ra khỏi bàn tay của ta. Haha... ngoan ngoãn mà hậu hạ ta đi ! kẻ ko có phận sự thì đi chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Xin Lỗi Phu Nhân

- Chú Cao , dẫn Thiên Phong đi đi. Chuyện ở đây để ta lo.

- Không phu nhân, từ ngày được phu nhân cứu cái mạng nhỏ sắp chết của Cao Trí này bên đường về. Thì cái mạng này đã hy sinh vì phu nhân. Phu nhân dẫn Thiên Phong đi đi. Mọi chuyện để lại cho cái thân già này gánh vác.

- Nhưng, Chú Cao... chú còn bị trọng thương không thể giải bỏ phong ấn sức mạnh, dù có thắng thì tính mạng của chú sẽ không giữ được... Ta...

- Không phu nhân. Cái mạng của ta lúc trước đã chết 1 lần rồi. Nếu ko được phu nhân lượm về từ cái sinh tử môn thì ta cũng không sống tới ngày này. Chạy đi...

- Ê ! rù rì xong chưa. Banh 2 tay 2 chân chờ chết đi. Kaka.

Nói rồi Cao Trí không để ý lời nói của Hắc Mông ở kia, mà nắm lấy tay của Trần Tuyết dẫn vào xe rùi mở máy cho xe chạy đi. Thấy xe chạy cách 50m thì mới xoay đầu nhìn lại. Bỏ cái mũ và bao tay trắng tã xể xe qua 1 bên, sau đó 2 bàn tay của Cao Trí tạo ra cái động tác kỳ quái, chỉ thấy sau đó gân tay trên cánh tay của Cao Trí trở nên cuộn cuộn, đôi mắt cũng biến thành màu xanh lá cây.

- Đã lâu rồi không vận động. Hôm nay cái thân già này đành hoạt động 1 chút với người.

- À ta nói cho người biết điều này , ta đã phong ấn kết giới chung quanh đây 10km rồi.

Lông mày của Cao Trí hơi nhíu lại, nhưng bỏ qua tất cả lo lắng, liều cái mạng nhỏ này giết chết tên Hắc Mông kia thì phong ấn cũng được giải bỏ, nghĩ thế cánh tay trái của Cao Trí đưa lên qua đầu rồi chém xuống ngang ngực, chỉ thấy trên mu bàn tay gầy gò ấy xuất hiện Quang Ảnh là “chiếc cánh” giống hệt như của Trần Tuyết , nhưng chỉ khác bên dưới có 2 ngôi sao màu xanh lá cây thôi. Xoay người 1 vòng thì quanh người của Cao Trí tỏa ra 1 luồng khí trắng tinh khiết bao trùm, sao vài giây luồng khí đó tan đi.

Chỉ thấy 1 thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, thân hình to gấp đôi người bình thường, thân người mặc giáp nặng, bên vai trái vẫn là chiếc cánh trắng nhưng nó to đến nhiều mét. Tay trái cầm thanh trường kiếm giống của Trần Tuyết nhưng nó to gấp 5 lần , tay phải có khí màu xanh lá bao trùm tới vai. Nếu so sánh giữa Trần Tuyết và Cao Trí thì có thể thấy rõ sự chênh lệch rõ rệt về cấp bậc.

- Thì ra người là người khai sáng “Quang Ảnh” cho nàng. Không ngờ , không ngờ cũng gặp 1 cao thủ có thể giao đấu. Thú vị thú vị. Hahaha.

Giọng nói đầy sung sướng của cái tên Hắc Mông đối diện làm cho không khí xung quanh trở nên hồi thối của sự chết chóc. Còn Trần Mạnh lúc này cũng sợ đến mặt cắt không còn 1 giọt máu. Nếu biết bên cái à tiện nhân kia có 1 cao thủ kè kè thế này thì không làm khó ả. Dù sao tài sản thôi mà, ả cũng không cần vậy mà... bỏ qua dòng suy nghĩ, hấn lao lên xe rồi bỏ chạy.

Thấy Trần Mạnh bỏ chạy, Cao Trí tỏ ra vẻ giận dữ. Nếu không phải cái tên chó chết này gây rối. Thì cũng không xảy ra như thế này. Chiếc cánh phía sau đập mạnh xuống 1 cái, chỉ thấy cái đất bay mù mịt . Chiếc xe của Trần Mạnh đang dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi nơi khủng khiếp này nhưng chạy chưa đầy 100m thì hấn thấy trước mặt có 1 thân hình đồ sộ tay cầm trường kiếm. Khi hấn mún cấp tốc tránh né nhưng cũng đã quá trễ, chỉ thấy trường kiếm bổ 1 nhát thì chiếc xe của hấn bị trảm thành 1 nửa và phát nổ mạnh.

- haha giết rất đúng. Thật tình ta cũng thấy ngứa mắt tên kia rồi... Nhưng bây giờ đối thủ của người là ta.

Lời nói vừa xong, bộ xương kia di động bay ừ tới Cao Trí kéo lê lưỡi hái đang cắm xuống đất 1 đoạn rồi chém ngược lên, nó tạo ra nhiều đoàn huyết vụ lao nhanh về phía Cao Trí, khuôn mặt Cao Trí bình tĩnh nhưng cũng mang vẻ lạnh lùng. Thân hình Cao Trí bay thẳng lên không trung , huyết vụ không trúng mục tiêu thì nổ tung khi rơi xuống đất thì phát ra tiếng xèo xèo thì ra trong huyết vụ này có tính ăn mòn cực mạnh.

Trong nháy mắt, giữa không trung xuất hiện 2 Cao Trí , 4 Cao Trí , biến hóa tới 32 Cao Trí thì dừng lại, trên tay của 32 Cao Trí này không cầm trường kiếm mà là 1 mảnh kiếm của thanh Trường Kiếm đặc biệt nhưng thanh kiếm nào đều to và sát bén, sau đó tất cả cùng lao về phía tên Hắc Mông kia, chém ra các luồng khí bán nguyệt, mỗi lần huyết vụ va chạm với luồng khí thì không gian đều rung động kịch liệt, nổ ra xung quanh, âm thanh va chạm lớn đến mức cách xa hàng km vẫn nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 11: Xin Lỗi Phu Nhân P2

- Nếu người chỉ có tài cán như thế thì đi tìm chết đi. Xem “Lời Thỉnh Tội Của Địa Ngục” của ta.

Tay trái của tên Hắc Mông đánh mạnh xuống mặt đất, tạo ra xung động khí kịch liệt, làm cho mặt đất lún xuống, mọi chuyện chưa dừng ở đó... chỉ thấy đất nứt ra, trong cái khe không thấy đất ấy lao ra hàng trăm bộ xương trắng, tay cầm theo lưỡi hái. Tất cả vừa xuất hiện thì cùng lao về phía Cao Trí đang đứng giữa không trung. Trên không trung từng trận mưa máu tanh hôi tuông xuống như tăng sức mạnh cho đám khô lâu kia. Không ánh sáng hoa mỹ, không cầu kì trong chiêu thức chỉ là đánh giáp lá cà, nhưng quang cảnh đều trở nên hoành tráng, 32 Cao Trí cùng lao về phía trăm bộ xương trắng ấy chém giết. Trường Kiếm và chạm tới Lưỡi hái đều bắn ra tia lửa, trận chiến đang trong hồi dần co khốc liệt. Nói thì chậm mà va chạm qua mạnh. Trận chiến diễn ra sau 5 phút thì...

Àm...!

Chỉ thấy 32 thanh trường Kiếm to dùng cùng cắm xuống đất tạo thành 1 vòng tròn. 32 Cao Trí trên không trung đồng loạt biến mất, sau đó xuất hiện tại giữa vòng tròn. Đồng thời cách đó 100 mét, tên Hắc Mông ấy vẫn cười dài...

- Hahaha. Đã lâu rồi không thông khoái thế này. Nhưng ta phải báo 1 tin vui cho người là người sắp chết rồi... Sau khi người chết ta sẽ hấp thu sức mạnh của người. Ta không muốn bỏ phí sức mạnh của người. Kaka

- Bớt nói nhảm đi. Đi chết đi.

Tay trái Cao Trí đưa qua đầu rồi đâm xuống đất. 32 thanh kiếm bay lên không trung, rồi lấy Cao Trí làm tâm xoay tròn, càng xoay càng nhanh. Chiêu thức này Trần Tuyết đã sử dụng lúc trước nhưng nếu nhìn kỹ thì có phần khác biệt. Tay phải của Cao Trí đánh mạnh về phía tên Hắc Mông kia, thì từ 4 phương 8 hướng trên trời dưới đất không biết từ đâu Hòa cầu âm âm lao về tấn công. Nhưng còn cách tên Hắc Mông 50m thì Hòa cầu hóa thành Hòa Long thét gào lao đến. Không dừng ở đó chiếc cánh của Cao Trí đập mạnh xuống, mang thân hình của Cao Trí lao về tên Hắc Mông đằng xa.

- Múa cho màu mè, tưởng lợi hại lắm lắm ta ngồi chờ vật vã ra. Thì ra được vài cái hòa cầu nhảm nhí này. Ô ô... Hòa Long à... thú vị thú vị... vậy thì xem Hòa Long của người và Cốt Long của ta ai lợi hại.

Xung quanh tên Hắc Mông, hắc khí tuông ra, lao ra ngoài là 1 con Cốt Long to găm rú rồi bay tới tấn công Hòa Long ngoài xa. Hòa Long và Cốt Long cắn xé lẫn nhau càng ngày càng dữ dội, tên Hắc Mông tỏ ra vẻ khinh thường Cao Trí đến tột độ. Thân hình của Cao Trí xuất hiện đột ngột trước mặt tên Hắc Mông chưa đầy 5 m thì cánh tay phải của Cao Trí đánh mạnh 1 quyền đến. Thấy không khí 3 động dữ dội, tên Hắc Mông cũng không khinh thường, dùng lưỡi hái chém mạnh xuống, nhưng ngoài dự kiến, khi lưỡi hái chém xuống thì nó không xuất hiện và chạm mà xuyên qua thân hình Cao Trí kia.

- Chết tiệt... ảo ảnh!

Nhưng chưa kịp phòng bị, thì tên Hắc Mông thấy chung quanh mình đã bị bao vây 32 thanh kiếm đang tỏ ra quang màn lục sắc kịch liệt. Vừa muốn tránh né, thì chỉ thấy trên cánh tay xương của tên Hắc Mông đã bị chém 1 nhát, nhưng không dừng ở đó... lần lượt cú chém thứ 2 thứ 3... cứ 1 nhát chém là 1 lần Cao Trí lướt qua 1 thanh kiếm rồi ghép chúng hóa thành 1 thanh duy nhất, càng ngày thanh kiếm trên tay của Cao Trí càng to và quang màn lục sắc càng sáng. Nhát sau mạnh hơn nhát trước, mỗi nhát kèm theo tê liệt nên chỉ cần dính nhát đầu tiên thì mục tiêu xem như nằm im mà hưởng thụ (này thì chết nhé).

Càng ngày trên thân thể của tên Hắc Mông kia càng ngày càng thâm. Khi chém hết nhát thứ 31 thì Cao Trí cầm thanh kiếm cuối cùng trong 32 thanh ghép lại thành 1 chính thể cuối cùng, thì Cao Trí nâng thẳng Thanh Trường Kiếm qua đầu, luồng sáng bao quanh cánh tay phải của Cao Trí cũng bị hút về thanh Kiếm, nó càng ngày càng sáng và lớn đến mức không tìm được điểm cuối. Cùng lúc ảo ảnh không lồ lại xuất hiện sau lưng của Cao Trí nhưng nó thực hơn so với Trần Tuyết Mai...

.

- Trăm Địa... Trăm.....! Âm.....

Chém mạnh xuống về phía tên Hắc Mông đang bị tê liệt đằng kia, khi chém xuống mặt đất lục sắc càng trở nên rực rỡ, không khí, bụi đất, cát đều bị cắt thành 2, chúng dòn sang 2 bên của luồng sáng, nơi này áp lực càng ngày càng kịch liệt muốn ngạt thở. Sau gần 5 phút thì bụi đất cũng đã tan, chỉ còn thấy chung quanh nơi đây là 1 mảng hoang tàn, thân thể Cao Trí đang quỳ gối 2 tay chống xuống đất miệng thò ra rất nhiều máu... tuy cuộc chiến này diễn ra thuận lợi nhưng có lẽ đây là lần cuối cùng Cao Trí ở trên đời này nên Cao Trí dùng toàn lực. Nhưng khi Cao Trí ngước mặt lên thì đồng tử co rút lại. Vì thấy thân ảnh của tên Hắc Mông vẫn lảnh lặt chỉ trên miệng cũng đang thò ra huyết. Phải biết Trăm Địa là chiêu sở rất mạnh dù cấp bậc ngang nhau về số sao thì cũng ko có vẻ thoải mái như cái tên Hắc Mông này. Cố gấn đứng dậy, thanh trường kiếm cắm xuống đất giờ này trở thành 1 chiếc gậy vững chắc.

- Ta đã khinh thường người. Cũng may mắn lúc ấy ta vừa kịp dùng biện pháp bảo mệnh duy nhất, không thôi cái mạng nhỏ này của ta cũng coi như đi thôi. Hahaha. Cảm ơn Từ Thần, con nguyện bán linh hồn cho người mãi mãi. Còn bây giờ có lẽ nên đi chết đi!

Lúc bấy giờ Cao Trí mới rõ, thì ra tên Hắc Mông này trong lúc sắp chết đã hy sinh linh hồn của bản thân. Bán linh hồn cho Từ Thần là tên của 1 cảm

thuật hắc ám, nếu sử dụng nó thì số sao sẽ tăng lên 1 cách rất khủng bố nhưng từ đó về sau người đã sử dụng cấm thuật này không còn có thể tăng sao được nữa và phải giết người để hấp thu máu huyết, để bù đắp vào lượng máu mất đi nếu không cơ thể sẽ chết khô rất ghê rợn...

Tay phải của tên Hắc Mông lúc này không còn là 2 ngôi sao màu Lục Sắc nữa mà đã hóa thành 1 ngôi sao Lam Sắc. Nói cách khác, hắn đã tăng lên tới 4 sao. Phải nói rõ việc tăng sao không phải là dễ dàng nhưng do cấm thuật hắc ám này lấy sự giết chóc để tăng sao nên mới có có hiệu quả như thế.

Sau khi tăng lên 4 sao, bước vào cấp bậc Lam sắc nhất sao thì thân hình của tên Hắc Mông kia to hơn, phía sau có thêm 1 cái áo choàng màu đỏ rách nát, sau đầu có 3 cái đầu lâu phát ra lam sắc, tay phải cầm lưỡi hái, tay trái có móng vuốt dính máu. Từ xa nhìn lại chỉ thấy 1 ác ma từ địa ngục mới sống dậy.

- Haha ! giờ ngươi chỉ là kiến hôi mà thôi. Ta sẽ cho ngươi biết tuyệt chiêu của ta vừa mới lãnh ngộ khi thăng cấp.

Tên Hắc Mông ngửa mặt lên trời hét 1 tiếng dài như oan hồn từ địa ngục vọng về, sau đó hắn ném lưỡi hái lên trên đầu, nó bắt đầu xoay tròn, vừa xoay nó tạo ra hắc khí cuộn cuộn, sau đó nó như 1 cái máy hút các linh hồn, chỉ thấy 40 mấy cái linh hồn mờ ảo có thể thấy rõ trong đó có cả tên Trần Mạnh vừa mới ngủ kia. Không dừng ở đó linh hồn của thú vật hay con người miễn là vừa mới chết thì cuộn cuộn từ 4 phương 8 hướng tụ về bên trong hắc vụ. Quả cầu đen bóng càng ngày to, có thể nói nó che hơn 1 phần tư bầu trời nơi này, ánh sáng bị thay thế bằng màn đêm vô tận. Tên Hắc Mông cười dài 1 tiếng rồi dứt cánh tay phải vào trong quả cầu đen ấy, sau đó thì ném nó về phía Cao Tri đang quỳ gối trên mặt đất. Quả cầu từ trên cao bay xuống mặt đất, thấy có vẻ nhẹ nhàng nhưng những nơi nó đi qua chỉ mang theo chết chóc.

Ngay lúc này, Cao Tri cố gắng gượng mình đứng dậy, sau đó chắp 2 cánh tay lại, trên mu bàn tay trái của Cao Tri Quang Ảnh “chiếc cánh” và 2 sao màu Lục sáng rực rồi biến mất. Cùng lúc đó cái cánh không lồ phía sau Cao Tri nổ tung, tạo ra hàng vạn lông chim trắng tỏ ra quang man lục sắc sáng chói, trong tích tắc cái cánh ấy hóa thành thanh trường kiếm rồi cũng lao đến quả cầu đen quỳ dị kia.

Hắc bạch 2 màu va chạm. Chỉ thấy không gian tờ nên mờ mờ, nhưng sau đó thì 1 trận nổ cực mạnh ra chung quanh, cuốn đi những gì là vật cản của nó. Thế giới này chính luôn thăng tã, nhưng câu nói này chỉ đúng khi sức mạnh của chính mạnh hơn tà, còn bây giờ... Sau cơn chấn động ấy chỉ thấy nơi này hoan tã đến mức không có từ nào diễn tả hết được. Ở phía xa có 1 cái hồ không lồ sâu đến 10 mấy mét theo hình tròn. Bên trong đó là 1 người đang thoi thóp, cơ thể đầy máu khiến ai thấy cũng phải rung động. Người ấy chính là Cao Tri. Dù hi sinh tất cả sức mạnh Lục Sắc 2 Sao cũng không chống nổi 1 kích của Lam Sắc 1 Sao, nhưng dù sao nó cũng làm cho sức mạnh quả cầu ấy giảm sức mạnh rất nhiều.

- Xin lỗi Phu...Nhân ! Cao...Tri... không thể bảo vệ được cho phu nhân mất rồi. Chỉ mong Cao Tri đã kéo đủ thời gian cho phu nhân chạy thoát.

Nói rồi Cao Tri tắt thở, Cao Tri ra đi nhưng đôi mắt vẫn mở như chưa thực hiện được điều mong muốn. Bước lại gần hắn là 1 thân ảnh gầy gò đen đúa, hắn chính là cái tên Hắc Mông lúc nãy. Hắn khom người, nắm cổ của Cao Tri nâng lên rồi dùng miệng cắn vào cổ của Cao Tri hút cạn hết lượng máu còn trong người của Cao Tri. Sau khi hút xong thì, cơ thể của hắn đã mập hơn 1 tí so với lúc trước.

- Cảm giác thật tuyệt. Nếu trẻ thêm 1 tí nữa chắc có lẽ ta đã chết cùng tên này rồi...

Rồi ánh mắt của tên Hắc Mông nhìn về hướng lúc trước Trần Tuyết bỏ chạy. Miệng của hắn nhếch lên rồi dậm mạnh chân, bắn người về trước 10 mấy mét rồi tiếp tục như thế, tốc độ rất nhanh, thân hình của hắn biến mất trong màn bụi đất mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đau Đớn

- Có chiến gì vậy di Trần ! Sao tay của di lại run vậy !

Khi Thiên Phong ngược nhìn khuôn mặt của di Trần thì giật nảy người, vì lúc này sắc mặt của di Trần trắng bệch, ở khóe miệng đang rỉ ra máu. Đôi mắt của di Trần lúc này có vẻ mệt mỏi tột độ, nhưng sau khi cảm nhận đôi bàn tay nhỏ xíu nắm lấy tay mình, nụ cười hiền hòa xuất hiện, cổ gấn nâng cánh tay đang run rẩy xoa đầu của Thiên Phong rồi nói, giọng nói có chút khó khăn :

- Thiên Phong ngoan ! Cháu....

Ầm...

Chưa kịp nói xong thì Trần Tuyết ôm chặt lấy Thiên Phong rồi lao ra khỏi xe đi, bụi đất mù mịt... sau 1 phút bụi đã tan chỉ thấy chiếc xe hơi lúc trước, giờ đây đã bẹp dí mà nguyên nhân thì chúng ta không cần phải đoán nó chính là cái tên Hắc Mông kia gây ra. (Xe không có chạy mà nó đem đi phá)

- Haha, sao cô em xinh đẹp. Sao không bỏ chạy, hay là xa ta không nỡ, nên ở lại chờ ta.

- Thúi lắm ! Ngươi về nhà mà tự kỷ 1 mình đi.

- Sao lại hung dữ như thế chứ, nhưng ta thích...

Vừa nói, lưỡi của tên Hắc Mông liếm trên lưỡi hái đang còn dính vài giọt máu. Lúc này Thiên Phong đang núp phía bụi cây đằng xa, còn Trần Tuyết đang đứng đối diện với tên Hắc Mông.

- Này cô em ta nói cho cô em nghe, máu của lão già kia khá là ngon đó. Hahaha

- Ngươi... ngươi đã làm gì chú Cao. >"<

- À ta cũng không làm gì nhiều, xin ít máu của Lão già đó thôi. À nhân tiện báo luôn tin vui, lão "ngủm" rồi không cần mừng quá đâu. Kakaka.

- Ta liều mạng với ngươi...

Sự nóng giận đã lên đến đỉnh điểm, cái chết của chú Cao đã làm tung trào của sự nóng giận ấy. Mái tóc đỏ của Trần Tuyết không gió mà tung bay chỉ thấy nàng chấp 2 cánh tay lại, trên mu bàn tay trái của nàng quang ảnh “chiếc cánh” và 5 sao Cam Sắc rực rỡ xuất hiện sau vài cái chớp động thì biến mất, sau đó chung quanh cơ thể của nàng được bao bọc trong quang man cam sắc. Rồi nàng dậm chân rồi lao nhanh tới rồi tung ra 1 quyền, 1 quyền thấy thật đơn giản nhưng nó chứa toàn bộ sức mạnh còn lại và cả quá trình tu luyện của nàng, nếu may mắn sống sót thì nàng sẽ vĩnh viễn trở thành 1 người dân bình thường.

- Aaaaaaaaaaaaa... chết đi tên ma quỷ kia.

- Đúng là thầy nào trò đó, cô bé giống hệt cái lão già kia phá hủy Quang Ảnh để đối chọi với ta. Toàn là lấy trứng chọi đá. Haiz... thôi để ta thanh toán cho cô bé.

Chỉ thấy khi quyền đầu của Trần Tuyết đến, thì tên Hắc Mông chỉ phẩy tay 1 cái thì Trần Tuyết bay ngược về sau tận 100m mới ngừng lại, vừa ngừng lại thì chỉ thấy nàng thổ huyết rất nhiều và hơi thở cũng yếu đi rất nhiều.

- Thôi để ta thanh toán cho ngươi.

Nói rồi hần búng ngón tay ra, chỉ thấy 1 quả cầu hắc ám bay thẳng tới Trần Tuyết. Lúc này Trần Tuyết chỉ nhắm mắt chờ chết, nhưng trong tâm trí của nàng không nghĩ đến cái chết mà nàng đang lo lắng cho Thiên Phong ở trong bụi kia, không biết sau khi nàng chết cái kẻ bệnh hoạn kia có tha mạng cho Thiên Phong không...

Àm... Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !

Dòng suy nghĩ của nàng bị cắt ngang khi nghe tiếng thét này, “Thiên Phong” đây là ý niệm duy nhất trong đầu của Trần Tuyết lúc này. Nàng mở bừng đôi mắt, chỉ thấy Thiên Phong từ khi nào đã té nằm kề bên, đầu và ngực chảy ra rất nhiều máu, đôi mắt của Thiên Phong nhắm nghiền.

- Thật là cảm động, thật là cảm động. Ta tính xử xong cô bé rồi mới tới nó, ta không ngờ... thằng nhóc này lại ham hố ra đỡ cho ngươi, thôi 1 công đôi việc. Haha

- Thiên Phong... Thiên Phong... Thiên Phong.... Không.....không.....

Trần Tuyết cố lai động Thiên Phong như thế nào cũng không thấy phản ứng vì lúc này hơi thở của Thiên Phong đã dần dứt, nàng dùng sức còn lại của mình ôm chặt thi thể của Thiên Phong, từng giọt nước mắt của nàng cứ tuông rơi, tuy thời gian nàng tiếp xúc với Thiên Phong không dài, nhưng tình cảm của nàng dành Thiên Phong là tình cảm của 1 người mẹ.

- Áy da... cảm động quá, các ngươi làm ta nổi hết da gà rồi này. Ta ngửa mặt với cái cảnh này quá, biến đi.

Nhoáng bước vài bước, tên Hắc Mông đã đứng trước mặt của Trần Tuyết Mai, 1 cú đá của hắn làm cho nàng bị văng ra cách đó vài mét. Khuôn mặt của nàng nhăn nhó trong đau đớn nhưng không phải đau đớn thể xác mà là đau đớn về tinh thần, nàng đau đớn vì mất chú Cao, nàng càng đau đớn vì không thể bảo vệ cho Thiên Phong... Nàng nhắm mắt tuyệt vọng, nàng cầu cho cái chết đến thật nhanh với mình, để vong hồn của nàng có thể nhanh chóng xuống cử tuyến gặp Thiên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chí Tôn Quang Ảnh Giả

- Sao rồi cô em! Rất muốn chết à, haha nhưng mà ta lại không thích cho ngươi chết ngay lúc này... ta thích đùa giỡn với ngươi thêm 1 lát nữa đã.

Nói rồi Hắc Mông bước từng bước từng bước tiến lại Trần Tuyết , nhưng khi hắn đi đến xác của Thiên Phong thì dùng chân sút mạnh 1 cái vào ngực của Tiêu Mao, xác của Thiên Phong văng ra cách đó 1 khoảng rồi ngừng lại.

- Không..... Ngươi muốn làm gì thì làm ta này , đừng làm tổn thương đến Thiên Phong .

Tiếng gào thét của Trần Tuyết như điên dại khi nhìn thấy thân thể của Thiên Phong bị hành xác như thế , dùng sức lực còn lại trong cơ thể mình, nàng lết thân thể đầy vết thương đang rỉ máu đến xác của Thiên Phong , nhưng sức lực của nàng không thể vì đã kiệt sức, nàng mơ màng rồi ngất xỉu. Bàn tay đầy máu của nàng vurun về phía Thiên Phong nhưng không thể chạm đến, khoảng cách nàng với Thiên Phong cách nhau hơn gang tay nhưng lúc này trong mắt của nàng nó như khoảng cách của tận cùng của thế giới..

Một cánh tay đen đúa xuất hiện, xé toạc chiếc áo rách rưới trên thân thể Trần Tuyết, lộ ra 1 thân thể hoàn mỹ nhưng cũng có vết trầy xước, cánh tay ấy không dừng ở đó mà tiếp tục xé luôn chiếc quần của nàng. 1 thân thể "nude", trắng trẻo, tuy đầy vết thương nhưng không thể dấu đi vẻ hoàn mỹ về cái body của nàng.

- Kekeke... trông đánh đá thế này mà body chuẩn thế. Đa bít ngay ngươi sinh ra là vương vật trên giường rồi mà, chỉ tiếc không xài được lâu.

Hắc Mông cười trong khoái trá nói lớn. Rồi hắn khum xuống , dự định sờ mó linh tinh trên các bộ phận nhạy cảm của Trần Tuyết, thì bất ngờ hắn dậm mạnh chân bay lên không trung. Khi hắn quay lại thì đồng tử hắn co rút , và mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra. Trước mắt hắn lúc này là 1 thân ảnh đang đứng giữa không trung, thân ảnh ấy cao như nam tử trưởng thành, mái tóc đỏ rực dài tới chân tung bay trong gió, phía sau có đôi cánh rực lửa , nó làm cho nhiệt độ chung quanh tăng lên nhanh chóng, đôi mắt trống rỗng vô hồn khiến cho ai nhìn vào cũng phải rợn tóc gáy, người để trần toàn bộ không cơ bắp vạm vỡ nhưng ở trên đó đầy rẫy những hoa văn màu đen huyền bí, hình xăm rồng như ẩn như hiện xoay vòng quanh từ bả vai xuống bàn tay, trên 2 tay thì cầm 2 thanh kiếm đen xì nhưng có thể thấy rõ chung quanh mỗi thanh kiếm là ngọn lửa đang cháy dữ tợn.

- Ngươi là ai...?

Nhưng vừa nói xong , hắn liền nhìn về phía cái xác của Thiên Phong , nhưng không biết tại sao cái xác ấy đã không cánh mà bay. Phải nói rõ 1 tí ở đây, lúc trc khi Hắc Mông đá vào ngực của Thiên Phong thì Quang Ảnh “ vương miện” lại xuất hiện, sau khi nó xuất hiện thì 5 ngôi sao 10 cánh bắt đầu bay vòng quanh Quang Ảnh ấy, sau vài nhịp hô hấp cái xác của Thiên Phong biến mất và cách đó 50 mét 1 thân ảnh Thiên Phong lại xuất hiện nhưng bề ngoài hoàn toàn khác biệt.

Hắc Mông hơi lùi lại phía sau vào bước, Quang Ảnh “ Lưỡi Hái “ của hắn bắt đầu kích hoạt. Hắn lại hóa thành 1 tử thần đầy ghê rợn, nhưng nếu nhìn kỹ ... có thể thấy con ánh mắt của Hắc Mông lúc này đầy vẻ ngưng trọng.

- Ngươi là ma quỷ phương nào ? Ngươi...@#%^^&!@#%\$%...

Hắc Mông hỏi rất rất nhiều càng hỏi hắn càng sợ, hắn không hiểu nỗi sợ hãi ấy xuất phát từ đâu. Nhưng chẳng thấy đối phương trả lời, chỉ thấy ánh mắt của kẻ trước mặt cứ nhìn chằm chằm vào mình, sau đó thân ảnh của Thiên Phong biến mất rồi xuất hiện bên Trần Tuyết, chỉ thấy Thiên Phong vung tay tạo thành vòng kết giới chung quanh bán kính 10m. Hắc Mông cố kìm chế nỗi sợ, nhưng không biết thực lực của đối phương như thế nào, nên hắn chém 1 nhát lưỡi hái về phía thân ảnh của Thiên Phong . Chỉ thấy 1 dòng huyết vụ hình bán nguyệt bay cực nhanh đến nhưng Thiên Phong vẫn đứng im đó, không có hành động gì. Rồi dòng huyết vụ bay đến cách Thiên Phong 10m thì nổ mạnh rồi biến mất tùm. Hắc Mông không tin vào mắt mình, dù sao đó cũng là 1 nhát chém của 1 Sao Lam Sắc không phải tầm thường, hắn điên cuồng chém liên tục tạo ra hàng chục đoàn huyết vụ... tất cả huyết vụ cứ cách thân ảnh Thiên Phong 10m là phát nổ .

- Ta không tin không làm gì được ngươi... Graaaaaaaaaaaaaa

Hắc Mông điên cuồng, hắn ngửa mặt lên trời thét tiếng dài như oan hồn từ địa ngục vọng về, sau đó hắn ném lưỡi hái lên trên đầu, nó bắt đầu xoay tròn , vừa xoay nó tạo ra hắc khí cuộn cuộn. Quả cầu đen bóng càng ngày to , chỉ thấy khung cảnh xung quanh Hắc Mông lúc này là 1 màu đen tối. Hắc Mông cười dài 1 tiếng rồi dứt cánh tay phai vào trong quả cầu đen ấy, sau đó thì ném nó về phía thân ảnh của kẻ đang làm cho hắn sợ. Quả cầu từ dưới đất bắn thẳng tới Thiên Phong , quả cầu bay đi mang theo tiếng gió rít khiến đỉnh tai nứt óc .

Thân ảnh của Thiên Phong từ nãy đến lúc này hoàn toàn bất động, nhưng khi thấy quả cầu đen kia bay đi thì 10 chiếc cánh phía sau của Thiên Phong đập mạnh , mang thân ảnh của Thiên Phong bay thẳng đến Quả cầu đen xì, chung quanh thân ảnh của Thiên Phong lúc này hóa thành 1 hóa cầu đường kính 10m. Nếu ở xa nhìn trận chiến , sẽ thấy 2 quả cầu 1 đen 1 đỏ đang lao mạnh vào nhau. Lóe sáng, chiếu rọi mọi góc trời sau vài giây thì...âm...âm...âm thanh chấn động kịch liệt phát ra, sóng chấn động khoét tán ra 1 cây nấm to trên bầu trời mang theo bụi đất ngập trời... Sau vài phút thì bụi đất tan đi, mọi thứ biến mất kể cả thân ảnh của Thiên Phong .

- Hahaha... đúng là đi tìm chết. Cứ làm hết hồn...cũng mai cái.....hồn con nguyên . Đúng là tự mình hù mình.

Hắc Mông cười tỏ ra thống khoái, nhưng chưa được bao lâu nụ cười ấy đã cứng đờ vì hắn thấy trước mặt hắn tầm 10m có 1 khe không gian xuất hiện và thân ảnh của Thiên Phong đang bước ra 1 cách thoải mái từ đó.

- Không thể... không có khả năng... hắn làm gì có thể xé rách không gian... Hắn đã chết rồi Ngươi đã chết rồi.....Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

Vẫn ánh mắt vô hồn, vẫn không 1 câu trả lời nhưng sát khí thì càng ngày càng nồng đậm. Tay của Thiên Phong cầm thanh hỏa kiếm đưa ngang ngực, hoa văn huyền bí trên cơ thể bắt đầu phát sáng, chỉ thấy nó cuộn cuộn rồi Quang Ảnh “ vương miện “ và 5 ngôi sao 10 cánh xuất hiện, 5 ngôi sao ấy xuất hiện rồi xoay tròn quanh Quang Ảnh.

- Cái...cái...cái...gi...@@... Chí Tôn quang ảnh Giả. Là tiểu nhân có mắt không trông, là tề tiện hạ lưu, không biết trời cao đất giày.....!@#%&!@#%&^

Lúc này Hắc Mông đã rung sợ, hấn tranh thủ hạ nhục bản thân để xin lỗi, hấn hối hận, hối hận đến cùng cực, nỗi sợ hãi đã dâng lên tới đại não. Ghẹo ai không ghẹo lại ghẹo trúng Chí Tôn quang ảnh Giả. Hắc Mông lùi ra sau, 2 chân rung rẩy như không còn lực, nhưng tình hình này đã không còn cách cứu vãn, hấn nắm tay lại Quang Ảnh “Lưỡi hái” sáng rực, dậm mạnh chân xuống rồi lao đi có thể nói hấn bỏ của chạy lấy người. Cái gì tiền tài hấn ư cần, chỉ cần còn cái mạng nhỏ nhoi này sống qua ngày là được, hấn chưa muốn chết. Nhưng trước mặt hấn lúc này là Thiên Phong, phía sau cũng là Thiên Phong, bên phải cũng là Thiên Phong, bên trái trên trời, 4 phương 8 hướng xuất hiện hàng trăm Thiên Phong, thân ảnh cầm 2 thanh song hòa kiếm. Hắc Mông hoàn toàn tuyệt vọng, bao vây mất rồi.

- Ta không tin... ta không tin..... Dù ta có chết cũng muốn người chôn cùng ta.

Hấn hét lên, sau đó Quang Ảnh “Lưỡi Hái” sáng lên rồi biến mất, theo sau sự biến mất của Quang Ảnh chỉ thấy thân ảnh của Hắc Mông co giật rồi to dần ra, sau vài nhịp thở hình hài của Hắc Mông đã biến thành Thân Chết tay cầm lưỡi hái, thân hình cao bằng 1 tòa nhà 10 tầng thì dừng lại. Hấn thét lên rồi chém lưỡi hái xuống, mặt đất chấn động bị chia ra thành từng mảng, bầu trời vô số hắc cầu rơi xuống cảnh tượng vô cùng hùng tráng.

Trăm Thiên Phong cùng lao về phía Hắc Mông, khi những hắc cầu va chạm với thân ảnh Thiên Phong thì đôi cánh đưa về phía trước bao bọc lấy thân thể, hắc cầu sau đó chấn động phát nổ, nhưng rồi thân ảnh ấy có vẻ chỉ bị chậm lại không bị tổn hao gì, khi tới cách Hắc Mông 7 8 mét thì Thiên Phong liền tăng tốc cực nhanh, tất cả đồng loạt chém song kiếm về phía Hắc Mông.

Hàng trăm vết chém mỗi cú chém đều phát ra hỏa lực cực mạnh, sau đó 100 thân ảnh Thiên Phong đồng loạt nổ mạnh, còn chưa dừng lại ở đó... từ dưới chân của Hắc Mông nổ mạnh tạo thành 1 cái hố, đánh cho Hắc Mông bay lên không trung. Từ cái hố ấy bay lên hàng trăm con Hỏa Long như thật lao thẳng vào thân ảnh của Hắc Mông rồi nổ mạnh.

Hắc Mông lúc này đang trong tình trạng hưởng thụ trong “sung sướng”, hấn gào thét, hấn không cam tâm, dù sao hấn cũng là Lam sắc 1 Sao, nhưng rồi niềm tuyệt vọng của hấn cuối cùng cũng đã đến, thân ảnh của Thiên Phong xuất hiện lơ lửng trước đầu của thân hình Từ Thần Hắc Mông, sau đó 2 thanh kiếm của Thiên Phong cháy cực mạnh như 1 ngọn đuốc dài hơn 10m, 1 cú chém từ đỉnh đầu của Từ Thần Hắc Mông chém thẳng xuống dưới, lưỡi kiếm chém ngọt như đậu hũ, chia thân ảnh không lồ của Hắc Mông thành 2 nửa.

Ầm.....

Tiếng phát nổ như tự bạo từ 2 nửa thân thể không lồ Hắc Mông. Vụ nổ khủng khiếp này nó tiêu diệt tất cả vật cản mà nó đi qua, nó quét ngang toàn đảo mang theo tiếng thét của biết bao nhiêu sinh linh vô tội... toàn đảo bị diệt vong và trở thành hòn đảo chết. Chấn động còn lan ra biển, tạo ra sóng thần cao hàng trăm mét vô cùng khủng khiếp.

Quay lại với thân ảnh huyền bí của Thiên Phong, sau khi chém đứt đôi Hắc Mông thì lóe lên rồi xuất hiện trong vòng bảo vệ bằng lửa, Thiên Phong ôm lấy người của Trần Tuyết ngất xỉu sau đó biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dì Xin Lỗi Con Thiên Phong À !

Trên 1 hòn đảo khá lớn toàn màu xanh, chung quanh toàn là biển, nhưng không phải vì thế mà nó trở nên hẻo lánh mà chung quanh đều đầy tàu có lớn có nhỏ, người tới lui rất tấp nập. Tại 1 khung rừng rậm trên đảo, có 1 cậu nhóc tầm 10 tuổi đang ngồi bên bờ suối, tay của cậu nhóc này đang chăm sóc 1 con thú lông hồng rất dễ thương, đôi mắt nó chăm chú nhìn vào đôi tay của cậu nhóc kia đang băng bó chiếc chân đang bị thương.

- Tốt rồi Hồng Hồng à ! Vết thương của người đã băng bó tốt rồi, ít vận động 1 tí nhá.

Cậu nhóc lấy tay xoa đầu của con thú màu hồng kia, đầu của Hồng Hồng cọ vào bàn tay của cậu nhóc. Cậu nhóc ấy chính là Thiên Phong của chúng ta nhưng bây giờ đã cách cái viễn cảnh khủng khiếp ấy 5 năm rồi. Sau đó Thiên Phong chạy 1 mạch về làng, người trong làng ai cũng mến Thiên Phong, họ xem Thiên Phong như cháu của mình. Sau khi chào hỏi các cô chú thì Thiên Phong chạy nhanh vào 1 quán rượu, bên trong là 1 phụ nhân đã hơn 30, đang loay hoay bán rượu, quán rượu không lớn nhưng luôn tấp nập người ra vào, đa phần đều là Quang Ảnh giả của các đoàn lính đánh thuê dừng chân ghé qua. Nữ nhân ấy không ai khác là Trần Tuyết của năm xưa, nhưng trên khuôn mặt kiên cường ấy đã có thêm vài dấu tích của năm tháng.

- Aaa Thiên Phong đã đi chơi về rồi à, mau rửa tay sạch rồi lấy thức ăn trong tủ lạnh ăn đi.

- Dì Trần, hôm nay con vừa mới cứu 1 con Hồng Nguyệt Thú bị thương đấy. Thấy Thiên Phong của dì có lợi không.

- Lợi hại, lợi hại, rồi nhanh đi rửa tay đi.

Lấy tay xoa đầu Thiên Phong rồi tiếp tục rượu cho khách, trên khuôn mặt nàng đang tươi cười hiền hòa. Sau 5 năm trôi qua, tình cảm của nàng với Thiên Phong càng ngày gắn chặt với Thiên Phong một cách vô hình không thể cắt bỏ.

Lại nhắc đến chuyện hôm đó, sau khi thân ảnh Chí Tôn quang ảnh Giả Thiên Phong ôm lấy xác của Trần Tuyết rồi biến mất, sau vài phút... tại 1 hòn đảo cách đó 100km bỗng xuất hiện 1 khe không gian, thân ảnh của Thiên Phong và Trần Tuyết bước ra nhưng lúc này hơi thở của Trần Tuyết đã rất yếu nếu lúc này có ai ác ý chỉ cần bịt mũi của nàng thì nàng chết ngay lập tức là điều không thể bàn cãi. Đặt Trần Tuyết xuống sau đó Thiên Phong đặt bàn tay của mình lên ngực nàng rồi nhả mạnh xuống, bỗng không gian xung quanh rung động rất nhiều luồng khí bị một lực hút kỳ quái hút vào thân thể Trần Tuyết, các vết thương trên thân thể nàng theo tốc độ rất nhanh liền lại, sau vài nhịp hô hấp thì thân ảnh của Thiên Phong bị 1 ngọn lửa bao trùm... thân ảnh Thiên Phong đã trở lại bình thường, sau đó gục ngã nằm bên cạnh của Trần Tuyết.

Sau 2 giờ thì Trần Tuyết tỉnh dậy, phát hiện mình vẫn còn sống, các vết thương đã biến mất, nhưng cơ thể vô cùng mệt mỏi, phát hiện mình đang nằm trong 1 khu rừng ở hẻm núi xa lạ. Cố gắng ngồi dậy nhưng phát hiện phần trên của mình đã bị rách rưới nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng nhất của nàng là Thiên Phong... thân thể Thiên Phong đang ôm lấy nàng, hơi thở đều đều giống như đang ngủ say. Nàng ôm chặt lấy Thiên Phong như sợ đánh mất Thiên Phong 1 lần nữa, những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt lem lưa của nàng, những giọt nước mắt hạnh phúc...

Nàng bế Thiên Phong bước đi ra khỏi khu rừng, khi thoát ra khỏi khu rừng nàng phát hiện hòn đảo này chính là hòn đảo bí mật của nàng đã âm thầm để làm đường lui. Nàng bước nhanh về phía ngôi làng đằng xa, khi tiến vào ngôi làng thì nàng đã té ngã rồi ngất đi nhưng tay nàng vẫn ôm chặt Thiên Phong không rời. Người dân phát hiện ra Trần Tuyết thì hét lên, họ xúm vào mang nàng vào trạm xá của làng.

Không biết trải qua bao lâu, Trần Tuyết tỉnh dậy, điều đầu tiên nàng nghĩ đến đó là Thiên Phong, nhưng bất giác nàng giật thót mình khi phát hiện Thiên Phong trong tay mình đã biến mất, nàng hoảng hốt ngồi dậy nhìn xung quanh, nơi này là 1 gian phòng sạch sẽ, và trang trọng. Từ ngoài đi vào 2 nữ y tá, họ tỏ vẻ vui mừng khi thấy Trần Tuyết đã tỉnh lại. Trong khi đó Trần Tuyết đang ngơ ngẩn ngồi trên giường.

- Phu nhân. Người đã tỉnh, phu nhân còn mệt nên nằm nghỉ 1 lát rồi hãy dậy.

- 2 nàng có thấy đứa bé ta ôm không? nó giờ ở đâu rồi, nó có sao không, nó... nó...

- Phu nhân yên tâm. Cậu bé ấy đã tỉnh từ hôm trước rồi, giờ cậu ấy rất khỏe mạnh, suốt ngày cậu ấy chạy nhảy vui cười nhưng...nhưng...

- Nhưng thế nào.....

Lúc nghe thấy Thiên Phong khỏe mạnh thì nàng thở phào nhưng khi đến đoạn nhưng... thì lại bất giác có 1 cảm giác gì đó khó chịu.

- Hình như cậu bé đã mất trí nhớ. Mấy người chúng ta cũng đã hỏi chuyện gì đã xảy ra nhưng cậu bé đều lắc đầu, cậu chỉ nhớ cậu có 1 người thân gọi là Di Trần. Mà nếu chúng ta đoán không sai thì là phu nhân.

- Ta đã bị như thế này bao lâu rồi?

- Phu nhân hôn mê đã 2 ngày rồi. Kể từ sau khi ngất xỉu được người dân đem đến trạm xá thì các Quang Ảnh Y Sư Giả (bác sĩ ấy) đã chạy đến và chữa trị. Cũng may là phu nhân và cậu bé ấy chỉ lao lực quá độ mà ngất đi chứ không bị nội thương gì cả.

- Các nàng mang ta đến gặp cậu bé được không?

- Phu nhân đi theo chúng ta.

Bước theo 2 nàng, Trần Tuyết rời khỏi căn phòng trang trọng, bước vào trang viên khoáng đạt và đầy hoa rất đẹp, bên trong đó là 1 cậu nhóc thân thể trắng trẻo đang vui đùa chạy đông chạy tây theo mấy con thú nhỏ xinh xắn.

- Thiên Phong.....lại đây với đi!

- A.... đi Trần!

Thiên Phong chạy ủa lại ôm chặt lấy Trần Tuyết. Nàng lấy tay xoa đầu, rồi ngồi xuống hôn lên trán của Thiên Phong. Sau 1 vài ngày ổn định thì nàng và Thiên Phong mở 1 quán rượu. Nàng bây giờ đã thành người bình thường. Cuộc sống cứ thế mà trôi qua....

Quay lại cuộc sống hiện tại, sau khi Thiên Phong ăn cơm xong, sau vài câu vuốt mông ngựa với Di Trần thì chạy ủa vào rừng. Thiên Phong cảm thấy rất thích được tiếp xúc và giúp đỡ thú vật bên trong khu rừng, suốt thời gian 5 năm, ngày nào cũng thế, tình cảm của tất cả thú trên đảo này dành cho Thiên Phong ngày càng thân thiết.

Có lần, Thiên Phong đang đi trên đường thì thấy 1 chú gấu con bị thương ngay bụng mà chung quanh có 1 bầy sói bờm lửa đang chảy nước miếng rờn rờn. Thiên Phong cẩn thận làm liều chạy 1 mạch đến chỗ chú gấu con rồi vấp chân lên cỏ mà chạy trốn, hết chạy đông rồi chạy tây bị bầy sói đi theo không rời, khoảng cách giữa Thiên Phong và bầy sói càng ngày càng gần, khi chạy đến 1 cái thác thì Thiên Phong không nghĩ ngợi nhảy lao xuống dòng thác cuộn cuộn kia. Từ trên trời, xuất hiện 1 cái bóng đen to, bề ngang rộng gần 4m, lông mao trên người màu đen lốm đốm trắng, lao xuống đỡ lấy người Thiên Phong thoát khỏi dòng thác dữ tợn kia.

- Cảm ơn! Tiểu Hoa nhé... hahaha. A phải chữa thương cho chú gấu con này đã. Tiểu Hoa à chở ta tới chỗ nào an toàn 1 tí đi.

Bay lướt qua rừng cây, Tiểu Hoa đáp xuống 1 thảm cỏ rộng gần 1 con sông êm ả. Tay của Thiên Phong xoa xoa đầu Tiểu Hoa rồi cười hi hi, Tiểu Hoa

đập cánh bay đi. Sau khi chữa thương, băng bó chú gấu tươm tất rồi mang chú gấu về nhà chăm sóc, đến khi vết thương lành lặn thì Thiên Phong lại thả về rừng.

- Tiểu Hắc Hùng à ! Phải cẩn thận nhé, khi nào buồn thì đến tìm ta...

Thiên Phong vừa đi vừa hát ca hồn nhiên, phía sau mang 1 cái ba lô chứa bông băng thuốc đỏ và thức ăn để nếu gặp thú gặp nạn có thể giúp. Đang đi thì trong rừng cây trước mặt rung động, bước chân của Thiên Phong dừng lại quan sát, chỉ thấy từ rừng cây ấy lao ra 1 con gấu đen to cao gần 10m, sau đó nó chạy đến Thiên Phong như tên bắn tưởng chừng nó sẽ tấn công Thiên Phong nhưng lúc này có ai thấy cũng phải hết hồn, chỉ thấy sau khi lại gần thì con gấu đen kia ngừng lại rồi lấy đầu cọ lên người của Thiên Phong.

- Tiểu Hắc Hùng à... người lần nào gặp ta cũng hù dọa ta sợ mún chết. áy cha ! Xem ra người thật chóng lớn, nhớ ngày nào bé tí ta ẵm người chữa thương còn bây giờ thì... haiz thật hại người mà. Nào nào cho ta cười người đi dạo nào...

Từ xa nhìn thấy 1 người 1 gấu đùa giỡn trong rừng, bầy sói bồm lửa bây giờ đã là thù hạ của Tiểu Hắc Hùng, mà Tiểu Hắc Hùng trở thành chúa tể trên đảo này. Đang cười đùa trên lưng của Tiểu Hắc Hùng thì từ đâu bay ra 1 tờ giấy ụp lên mặt của Thiên Phong.

- Cái quái gì thế này... dám hồ báo ám toán Thiên Phong ta. Để xem người lợi hại thế nào !

Lấy tờ giấy xuống, chỉ thấy trên tờ giấy ghi hàng chữ to đùng : “Quang Ảnh Giả” và lời quảng cáo thu hút :” bạn là 1 người thường, bạn muốn khám phá bản thân, bạn muốn vượt qua nguy hiểm, bạn muốn được sự kính trọng của mọi người, bạn muốn ... “

- Haiz... ta rất muốn trở nên lợi hại để có thể bảo vệ di Trần, nhưng mỗi lần ta nhắc đến 3 chữ Quang Ảnh Giả thì di luôn mắng ta, rồi cấm ta không nghĩ đến nó nữa... ta không hiểu tại sao di lại như thế. Nhưng ta lại cảm thấy có cái gì thôi thúc ta nghĩ đến nó...

Miệng của Thiên Phong thì thảo nói lên những mơ ước của mình, chỉ thấy Tiểu Hắc Hùng gặm gừ vài cái như thấu hiểu tâm sự. Mặt trời đã ngã về tây, Thiên Phong bỏ tờ giấy vào túi, mang nỗi khao khát cất giấu vào lòng đi về nhà. Sau buổi tối bên di Trần, Thiên Phong đi về phòng mình, lấy tờ giấy về cuộc tuyển chọn để trở thành Quang Ảnh Giả ra, xem đi xem lại rồi ngủ đi hỏi nào không hay không biết trên môi của Thiên Phong hiện lên nụ cười mãn nguyện, chắc có lẽ trong mơ Thiên Phong có thể trở thành 1 quang ảnh giả hùng mạnh.

Đêm đã khuya, Trần Tuyết như thường lệ sau khi dọn dẹp quán xong thì đi vào phòng của Thiên Phong đắp chăn, nhưng hôm nay khi nàng đắp chăn cho Thiên Phong thì thấy có gì đó rớt xuống đất, nàng nhặt lên thì thấy tờ giấy tuyển chọn Quang ảnh giả. Nàng ngồi bệt xuống giường, tâm trạng của nàng đang rối bời. Nàng xoay đi nhưng có gì đó long lanh động trên khóe mi của nàng.

- Di xin lỗi... con Thiên Phong ! Di rất muốn con được vươn cánh bay xa và trở nên mạnh mẽ, nhưng di rất sợ... sợ di sẽ mất con, khi con dính vào vòng xoáy ấy thì mạng sống của con sẽ luôn gặp nguy hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bước Ngoặt

Khi những tia sáng của bình minh bắt đầu đánh tan cái màn đêm đen tối cũng là lúc Thiên Phong thức dậy, ngày nào cũng thế, Thiên Phong đều dậy sớm giúp di Trần mở quán, rồi sau đó tập thể dục và tập các thế võ giúp cho cơ thể thêm linh hoạt. Không khí buổi sáng ở nơi đây rất trong lành, tuy là sáng sớm nhưng người dân ở nơi này ai cũng đã dậy bắt đầu 1 cuộc sống mới. Khi Thiên Phong chạy bộ quanh làng thì phát hiện hôm nay làng có điều gì lạ. Không khí như rộn ràng để chào đón 1 cái gì đó, mà Thiên Phong lấy làm khó hiểu, dừng lại ở quán trái cây trước mặt, Thiên Phong hờ hờ hỏi :

- Bác Hàn ! hôm nay làng chúng ta có lễ hội gì hay sao mà cháu thấy không khí thêm nhộn nhịp quá vậy !

- Thiên Phong đấy à ! À hôm nay là ngày lên tàu đi thi tuyển để trở thành Quang Ảnh Gia, miễn ai từ 10t – 20t đều có quyền tham gia, cứ 2 năm 1 lần đều diễn ra. Những người mới, hay năm rồi không may rớt thì năm nay lại tham gia.

- Cảm ơn bác Hàn...

Thiên Phong mỉm cười rồi chạy bộ tiếp tục, nó biết chuyện thi tuyển Quang ảnh giả là không thiết thực đành dấu đi về buồn bã trong lòng. Sau khi chạy vòng quanh hết làng thì cũng tầm 7h sáng, Thiên Phong quay về nhà ăn sáng, khi vào bàn ăn chỉ thấy không khí có phần áp lực, di Trần không nói chuyện nhưng dưới 2 mắt có 1 quần thâm đen rõ ràng đêm qua di ấy đã không ngủ. Thiên Phong biết di Trần đã biết việc tham gia thi tuyển Quang Ảnh Giả vì khi ngủ dậy tờ giấy thông báo thi tuyển đã không cánh mà bay.

- Di Trần à ! Thức ăn hôm nay ngon lắm... món ăn của di làm lúc nào cũng ngon. Con thà ở nhà hằng ngày ăn món ăn di nấu chứ không muốn làm cái gì Quang Ảnh Giả gì đó đâu.

- Um

Chỉ trả lời đơn giản, dì Trần đứng dậy thu dọn chén bát rồi phơi quần áo. Trong lòng của Trần Tuyết lúc này đang đấu tranh có nên cho Thiên Phong đi hay không, nàng đã thức cả đêm trằn trọc có nên hay không, suy nghĩ ấy cứ dày xéo lòng của nàng.

- Dì ơi ! con ra ngoài chơi đây !

Đứng trên ban công nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn của Thiên Phong đang khuất dần vào khu rừng mà lòng của Trần Tuyết như bị ngàn mũi kim đâm.

Quay lại với Thiên Phong, tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng của Thiên Phong vẫn muốn tham gia vì nó cũng là ước mơ không chỉ riêng Thiên Phong mà của rất nhiều người, ai cũng muốn mình trở nên mạnh mẽ phải không. Nằm trên bãi cỏ, Thiên Phong vờn mình phơi nắng bên cạnh cậu là con Hồng Nguyệt Thú hôm trước được chữa trị, lưỡi nó đang liếm trên mặt của Thiên Phong tỏ ra rất yêu mến. Tay xoa lên bộ lông màu hồng của Hồng Nguyệt Thú, Thiên Phong thì thào :

- Hồng Hồng à ! Có phải ta không nghe lời của dì là không ngoan không ? Dù ta biết lúc nào đi cũng muốn tốt cho ta, nhưng... mà thôi đi. Nghe lời dì vẫn hơn, lời của dì luôn đúng.

Thời gian cũng trôi nhanh, bây giờ cũng là giữa trưa Thiên Phong đi về nhà để dùng cơm như mọi ngày. Hôm nay quán rượu vắng khách hẳn, có lẽ mọi người bận phải thu xếp hành trang để tham gia kỳ thi tuyển quan trọng này.

- Thiên Phong! Con có muốn tham gia kỳ thi tuyển này không ?

- Dạ... không con ở nhà với dì thôi ^^.

- Con hãy nói thật cho dì biết, con có muốn tham gia không ?

- Dạ... thật sự con rất muốn tham gia, nhưng con biết từ trước đến giờ dì đều cấm con. Con xin lỗi dì, con hứa sẽ không nghĩ về nó nữa...

- Nếu ta cho con tham gia thì sao ?

- Con không....hà dì nói cái gì ?

- Ta nói nếu ta cho con tham gia thi tuyển thì sao ?

- Con không biết...

- Đêm qua ta đã suy nghĩ cả đêm, ta nghĩ nên cho con ra ngoài để con trưởng thành hơn, tiếp xúc với thế giới bên ngoài sẽ giúp con mở mang kiến thức. Con cũng đủ lông đủ cánh nên vờn cánh để bay xa hơn, bầu trời bao la kia đang đợi con chứ không phải ở hòn đảo khi ho cò gầy này. Đồ đạc và tiền thi tuyển và lương khô mà dì đã chuẩn bị trong ba lô đằng kia, con bây giờ nếu nhanh sẽ đuổi kịp chuyến tàu.

Thiên Phong đeo ba lô rồi ra khỏi nhà nhưng chạy được 1 đoạn thì quay ngược lại ôm chặt lấy dì Trần, vừa cười vừa khóc.

- Con sẽ trở nên mạnh mẽ, con sẽ bảo vệ được dì, con sẽ rất rất rất rất là nhớ dì....huhuhu

- Nam nhi dù có chết cũng không được khóc, dù có đến đường chết cũng không chịu khuất phục, luôn hướng về chính nghĩa con nhớ đó Thiên Phong của dì.

Giọng nói rung rung của nàng cũng kèm theo sự lưu luyến không nguôi. Sau đó Thiên Phong chạy 1 mạch ra bến tàu, nhưng niềm vui ấy lạnh ngắt khi chiếc tàu thi tuyển vừa rời bến. Không từ bỏ, Thiên Phong chạy ù vào rừng, không biết từ đâu Tiểu Hắc Hùng chạy ra chở Thiên Phong với tốc độ nhanh nhất ra mỏm đá vờn ra ngoài, có lẽ đó là niềm hy vọng cuối cùng để bắt kịp con tàu.

Khi tới mỏm đá thì con tàu cũng vừa đến, Thiên Phong không nói không rằng nhảy ra ngoài, nhưng lực nhảy quá yếu nên không thể bay tới con tàu, niềm hy vọng như chột tắt thì từ trên cao xuất hiện 1 đôi cánh rộng đón đỡ Thiên Phong, không ai khác nó chính là Tiểu Hoa, Tiểu Hoa đáp xuống tàu thả Thiên Phong xuống rồi lấy đầu cọ cọ vài cái, sau đó thì cất cánh bay đi. Lúc này mọi người trên tàu đều giật mình. Thiên Phong chạy đến đuôi tàu nhìn về hòn đảo nơi mình sinh sống 5 năm qua, nhìn bấy thứ đã tập trung đưa tay tạm biệt mình lòng của Thiên Phong rất ảm áp.

- Các người ở lại mạnh khỏe, Tiểu Hắc Hùng phải bảo vệ các bạn của ta đó nhé. Tạm biệt tất cả...

Thiên Phong đưa tay chào tạm biệt dì Trần, tạm biệt bọn thú ở xa xa, tạm biệt hòn đảo. Con tàu căng gió lướt nhẹ trên mặt biển mang theo bao nhiêu niềm vui mới, một bước ngoặt mới trong cuộc đời của Thiên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả

Lên đĩnh trên biển hơn 3 ngày thì tàu cập bến, suốt 3 ngày này Thiên Phong cũng biết thêm 1 chút về cuộc thi tuyển Quang Ảnh Giả này, cuộc thi này gồm 3 khu vực thi nhưng mỗi kỳ thi nội dung thi hoàn toàn khác. Nếu ai hoàn thành khu vực thứ 1 thì có thể được kích hoạt Quang Ảnh tạm thời để tham gia tiếp tục tham gia khu vực thứ 2 ... còn khu vực 3 thì người trên tàu không ai biết vì chưa ai đạt được .

Bình thường người tham gia hơn 2 ngàn người nhưng đến khu vực 3 thì chưa đầy 100 người. Nhưng đừng thấy tỷ lệ ít ấy mà lấy làm buồn, chỉ cần ai đi hết khu vực thứ 2 mà không may mắn vào khu vực 3 thì vẫn có tư cách kích hoạt Quang Ảnh xem như là khuyến khích, nhưng cấp bậc và không được cao bình thường những người này về sau sẽ làm những chức nghiệp như Bác sĩ, Đầu bếp v...v...

Đặt chân lên khu vực thi tuyển đầu tiên, sau khi đi theo người hướng dẫn vượt qua thông đạo thì trước mặt Thiên Phong lúc này là một khu rừng xanh mướt trải dài vô tận. Chỉ thấy nơi này đã đông nghẹt người đủ loại mọi loại người, mập có, ốm có, cao có, thấp có... Đây là lần đầu tiên Thiên Phong nhìn thấy đông người đến thế. Người ở đây đa số đều trên 16 17 tuổi, nhìn quanh quẩn lại chỉ có mỗi 1 mình Thiên Phong là bé nhất.

Mọi người nơi đây đang chia từng nhóm từng nhóm chém gió với nhau rất rôm rã. Thiên Phong tìm 1 góc ngồi xuống, mở ba lô ra lấy hình của di Trần... ngày nào cũng thế, lúc không làm gì Thiên Phong đều lấy hình di Trần ra để xem cho đỡ nhớ. Đang miên man vào tấm ảnh thì từ đằng sau Thiên Phong xuất hiện 1 bàn tay rồi vỗ mạnh lên vai của Thiên Phong làm cắt đứt dòng nhưng nhớ.

- Xin Chào ! Chúng ta làm quen nhé.

Thiên Phong quay lại thì thấy, 1 cậu nhóc trạc tuổi mình, bề ngoài cũng xinh trai, mái tóc màu xanh dương khá đặc biệt, tóc để xéo qua 1 bên nhìn rất cool, miệng nhai kẹo cao su, tay thì đang chơi jojo nhìn rất điêu luyện. Thiên Phong chưa kịp trả lời thì cậu bé tóc xanh dương ấy nói tiếp:

- Tớ tên Zen còn cậu ? À mà cậu lần đầu tham gia kỳ thi tuyển này à.

- Tớ tên Thiên Phong. Ừm tớ mới đến đây lần đầu. Cậu đến cùng người nhà hay đến 1 mình.

- Xi ! Cha mẹ tớ lúc nào cũng bận, còn mấy ông anh của tớ đáng ghét lắm. Tớ nói nhỏ cho cậu nghe này ... tớ bỏ trốn nhà đi đấy ! hìhì thấy tớ giỏi không.

- Cậu hư thì có chứ giỏi gian gì ! Haha mà cậu bao nhiêu tuổi rồi.

- Xi... thôi lắm. Tớ đây năm nay 10 tuổi lẻ 9 tháng nhé ==)) Tớ xem bộ dạng cậu thế này cũng tầm 10 tuổi lẻ 2 3 tháng là cùng, gọi tớ là Zen đại ca đi ! Hoho

- Ặc... cho cậu nói lại đấy, tớ năm nay 10 tuổi lẻ 9 tháng nhá. Đo xem chuột ai to hơn không

- Không cần phải đo, chuột của Zen đại ca lúc nào cũng to hơn Thiên Phong cậu rồi. Hoho

2 cu nhóc đang tranh nhau thì có 2 nam nhân đi lại gần, 2 nam nhân này 1 người tầm 15 tuổi có mái tóc hạt dẻ mặc trên người trang phục như kiếm sĩ, 1 người nữa thì lớn hơn tầm 17 18 tuổi có mái tóc màu vàng dài qua vai trang phục giản dị lưng mang ba lô.

- Ê 2 nhok con dễ thương, đừng tranh cãi nhau nữa. Sắp thi rồi đấy, à cho bọn ta nhập bọn nhé.

Trận chém gió bất phân thắng bại của 2 Thiên Phong đầu ngừng lại, sau đó quay nhìn 2 nam nhân đang đến với ánh mắt hình viên đạn... làm cho 2 nam nhân kia phải rùng mình. Chỉ thấy 2 Thiên Phong đầu "xi" "1 cái rồi típ tục chém gió tiếp.

- Thôi thôi... 2 người ngang tài ngang sức ... ý ý nhằm ngang tài ngang sức. Ngừng 1 lát đã ... ngừng 1 lát đã... chúng ta bàn tí việc đã.

Lần này thì 2 nhóc tí đã ngừng tranh cao thấp, Thiên Phong lúc này đã lấy lạ bình tĩnh quay lại nét hiền hòa ngày thường. Theo thói quen Thiên Phong lấy tay xoa sau đầu rồi cười hi hi cho qua chuyện. Còn tên Zen thì ko thèm để ý ngồi xuống rồi chơi jojo.

- 2 vị đại ca, đệ là Thiên Phong còn đây là Zen. Lần đầu tiên tới đây, mong 2 huynh giúp đỡ.

- À đệ không cần khách khí thế, à ta là Bana – 18 tuổi chắc có lẽ là già nhất ở đây, còn đây là Dương Phàm – 15 tuổi là 1 kiếm sĩ ta cũng vừa mới quen. Theo ta quan sát, nếu muốn vượt qua khu vực 1 này thì các thành viên nên tạo thành nhóm thì tỷ lệ sẽ cao hơn. Hehe thật tình là ta cũng muốn tổ nhóm với người khác... mà tiếc là ai ai cũng không chịu chấp ta và cu cậu Dương Phàm này cả. Thật là thảm a...

Thiên Phong nghe cũng khó hiểu, tại sao 2 vị đại ca trông có vẻ lợi hại này mà không ai chịu cho nhập vào nhóm nên tò mò hỏi :

- Đệ thấy 2 vị đại ca trông có vẻ rất lợi hại mà sao ko ai chịu cho gia nhập nhóm vậy.

- Không đâu gì tiểu đệ... thật ra ta là bác sĩ nên sức lực rất yếu mà khu vực 1 này lại không cần đến bác sĩ. Còn cái tên Dương Phàm kia thì cứ lạnh như

cây nước đá ấy, chẳng ừ hử 1 từ nào, chỉ thích bám theo ta... nên hehehe thôi xem như chúng ta có duyên đi.

- Chuối già lão đại ! Haha ta cười chết mất.

- Nói ai là Chuối già ? Nhóc Zen kia dám nói ta như thế à !

- Không đúng sao, Bana nếu thêm chữ “na” ở sau không phải là Banana là quả chuối thế là gì ! Hahaha

- Ngươi...

- Thôi thôi... chuối già lão đại, ách Bana lão đại bình tĩnh. Zen chỉ đùa thôi.

Thế là 1 nhóm tí hon đã được thành lập. Chỉ thấy sau khi chém vài nhát gió, thì tên Zen kia lại tìm chuyện ghẹo cho Thiên Phong cãi nhau về vấn đề nào đấy, xem ra cũng vui nhà vui cửa. Đang chém vài phút thì 1 tiếng chuông vang lên, làm cho không khí đang ồn ào bỗng im bật. Tất cả các ánh mắt đều nhìn về 1 hướng, tập trung trên thân ảnh của 1 người che nửa mặt nhìn thần thần bí bí ở phía xa.

- Chào mừng các bạn đã đến đây và tham gia thi tuyển trở thành Quang Ảnh Giả. Ta xin tự giới thiệu Ta là người giám thị của khu vực 1. Trước hết thi thu phí cái đã (\$_\$) ! Ai tham gia thì lấy ra 20.000G cầm trên tay, sau đó đi đến cái cổng đằng kia rồi bỏ vào.

- Tại sao lệ phí năm nay lại tăng gấp 4 lần kỳ trước, kỳ trước chỉ tốn có 5.000G thôi mà.

Một số người tỏ ra thắc mắc nên phát ra lời cảm thán nhưng chẳng thấy câu trả lời từ giám thị. Thiên Phong đưa tay vào túi quần phát hiện trong túi có hơn 30.000G nên cũng thờ phào nhẹ nhõm, Thiên Phong thầm cảm ơn dì Trần đã chăm lo chu đáo. Cầm 20.000G trên tay Thiên Phong nhìn chung quanh thấy có rất nhiều người, Thiên Phong thăm nghĩ nếu thu phí từng người như thế này biết khi nào hết mấy ngàn người ở đây. Rất nhanh dòng người hi hục bỏ tiền trong rãnh rồi bước qua cánh cửa

- Tút... 18 tuổi hợp cách

-Tút ... 11 tuổi hợp cách

- Tút .. 21 tuổi không hợp cách, loại !

- Tút... tut

- Tổng cộng có 2429 người đủ tư cách, có 329 kẻ không hợp cách đã bị đuổi đi. Trên tay của các bạn có 1 chiếc vòng màu xanh, đó là thứ hữu ích cho các bạn biết số lượng người tham gia, bản đồ và nhiệm vụ tiến hành như thế nào. Đồng thời nó cũng giúp cho bộ phận trọng tài có thể giám sát các bạn để bảo vệ sự an toàn tránh tình huống xấu nhất xảy ra.

- Và sau đây là nhiệm vụ đầu tiên trên khu vực 1, các bạn có 24 tiếng để đến tòa tháp cao ở cuối khu rừng này, tôi cũng khuyến cáo cho các bạn biết trên đường đi sẽ gặp thú dữ, đầm lầy, ảo cảnh ... rất nhiều thứ có thể cản trở bước tiến của các bạn. Nhưng các bạn đừng sợ, chúng nó sẽ không làm cho các bạn chết chỉ bị thương vài chỗ thôi ... nếu các bạn sợ quá thì hãy bấm vào nút hủy tư cách tham gia thì chung quanh các bạn sẽ xuất hiện vòng bảo vệ sau vài phút sẽ có người đến đưa các bạn ra ngoài. Tôi xin tuyên bố nhiệm vụ đầu tiên bắt đầu.

Xung phong.....hura.....Yeahoh !

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả P2

Hơn 2 ngàn người chia ra từng nhóm từng nhóm lao vào khu rừng, bên trên chiếc vòng màu xanh ấy hiện lên 1 bản đồ tổng quát khu rừng giúp cho người thi tuyển định hướng về tòa tháp. Đồng thời trên chiếc vòng xanh ấy thời gian đang đếm ngược.

- Thời gian : 23:55:23 . Số người tham gia : 2429 người

- Chưa hết 5 phút đã hơn 40 bị loại rồi. Haiz. Không biết phía trước là cái gì nữa a . Chúng ta nên đi sát nhau và thận trọng 1 tí chắc không sao đâu.

- Chúng ta xuất phát thôi. Cẩn thận !

Nhóm của Thiên Phong cũng là nhóm cuối cùng tiến vào khu rừng âm u trước mặt. Đi chừng 10 phút thì cảnh sắc trong rừng càng ngày càng mù mịt, có chút kỳ quái. Không biết càng tiến sâu vào rừng thì sương mù càng dày đặc đến nỗi hít thở không thông . Đi thêm 1 chút nữa thì đột nhiên Dương Phàm

dừng lại đột ngột, làm cho Thiên Phong và Zen nhìn chung quanh cảnh giác nhưng lại không thấy phát hiện điều gì lạ. Bana cũng thấy thế nên bèn bước lên võ vai của Dương Phàm hỏi:

- Chiện gì thế? Ta thấy đâu có động tĩnh gì đâu!

- Chúng ta bị lạc vào ảo trận rồi. Các người nhìn thân cây phía trước đi, có thấy dấu kiếm không? Nếu ta đoán không lầm chúng ta đi qua nơi này ít nhất 3 4 lần rồi.

- Ảo trận, sao lạ như thế... tuy có tợ sương mù nhưng chúng ta toàn đi thẳng 1 hướng mà.

Thiên Phong ngốc nghếch hỏi, chưa kịp hỏi tí đã bị Zen cú 1 cái vào đầu:

- Tên ngốc này, đi vào ảo trận thì dù có đi thẳng cũng vẫn bị vây khốn.

- Các người chờ ta 1 chút.

Nói rồi chỉ thấy Dương Phàm lấy trong người ra 1 cái hũ, rồi nghiêng đầu hũ xuống đất thả ra 1 con vật màu đen có hình thù kỳ lạ, đầu thì giống con sâu, thân mình thì là con bọ cánh cứng.

- Cái con tên gì vậy Dương Phàm. Lần đầu tiên Thiên Phong được thấy a. Nhìn đáng yêu quá!

- Cái tên ngốc này! Cái con xấu xí này có điểm nào đáng yêu đâu. Đúng là ngốc từ hình thức tới phẩm chất.

Dương Phàm cũng không trả lời chỉ lạnh lùng nhìn theo con vật màu đen kia. Rồi quay sang 3 người còn lại nói:

- Hắc Giác có thể nhìn xuyên qua sương mù, nếu chúng ta may mắn có thể thoát khỏi cái ảo trận này. Con Hắc Giác này đã được tớ huấn luyện qua rồi, chúng ta đi thôi.

Ánh mắt Thiên Phong lúc này nhìn Dương Phàm đầy ngưỡng mộ. Zen thì cũng tỏ ra bình thường. Bana thì tỏ ra khá căng thẳng. Cả nhóm đang chăm chú nhìn Hắc giác thì bỗng nhiên con Hắc Giác lao nhanh về phía trước làm không ai phản ứng kịp.

- Nhanh đuổi theo, không thể để cho mất dấu. Tớ có mỗi con này thôi!

Cả nhóm dùng hết sức đuổi theo, hết quẹo trái lại quẹo phải, chạy hí hục như thế vận hội gần nữa tiếng thì không ai còn sức bám theo nữa, cũng may lúc này Hắc Giác cũng đã dừng lại. Điều đáng nói lúc này chỉ thấy 4 ánh mắt hình viên đạn đang nhắm thẳng vào con Hắc Giác, vì nó đang bám vào thân cây và hút nhựa đánh chén ngon lành...

- Nó... nó... nó dẫn chúng ta thoát ra ảo trận sương mù hay là nó bay tìm thức ăn vậy!

- Tớ sẽ giết nó! Dương Phàm kia cậu đang chơi chiêu cả nhóm đấy à! Gruuuuuuuuu

- 2 nhóc bình tĩnh! Chắc có gì sai sót, ngồi nghĩ một tí đi nào. Dù sao chúng ta còn nhiều thời gian mà.

Nghĩ ngợi tầm 10 phút thì bỗng có tiếng động.

- Bên kia có tiếng động. Nhanh nhanh lại bên đó xem.

Dương Phàm đứng dậy nói lớn tiện thể thu lại Hắc Giác rồi cùng cả nhóm chạy về hướng có tiếng động. Trong lòng mỗi thành viên trong nhóm lúc này là cho ra khỏi cái ảo trận sương mù này. Có lẽ ông trời thương tội nên khi nhóm chạy tới thì thấy trước mặt là 2 3 nhóm người đang tấn công 1 con Gấu to lớn có vẻ khá hung dữ. Chỉ nghe thấy âm thanh từ đoàn người ấy phát ra:

- Nó bị thương ở bụng rồi, anh em tấn công vào nó, nó sắp chết rồi.

Nhóm người lao vào tấn công, trên tay mỗi người là các loại vũ khí sắc bén nhưng có lẽ con gấu này da dày thịt chắc nên các vết thương tạo ra thường chỉ là ngoài da. Bỗng con gấu gào lên rồi lao nhanh về phía nhóm người ấy, chân móng vuốt nó quật trúng ai thì chỉ thấy người đó xem như tiêu đời, nếu ai may mắn kịp bấm nút từ bỏ tư cách thì thoát nạn, còn những ai xấu số thì trở thành tàn phế máu me đầy mình. Không chỉ dừng lại như thế, mỗi lần dậm chân của nó thì từ dưới đất mọc lên những mũi thương đá vô cùng lợi hại.

Hồi tranh đấu càng ngày càng khốc liệt, 1 bên người càng điên cuồng do thấy đồng đội thân thiết bị tổn thương, 1 bên con gấu gào rống tấn công liên tục. Nhóm người tấn công cũng cảm thấy không ổn, cầm cự cũng không được bao lâu thì tất cả đồng loạt rút lui bỏ chạy tán loạn. Sau 1 lúc thì con Gấu đen kia ngã xuống đất, trong miệng vẫn còn gặm giữ vài tiếng, máu từ bụng nó chảy ra càng ngày càng nhiều.

Nhóm người của Thiên Phong ở phía này nhìn thấy được toàn bộ, ai cũng phải nhăn mặt chỉ ngoại trừ Dương Phàm là không, vẫn lạnh lùng như xưa. Khi Thiên Phong thấy con Gấu bị thương nằm ở kia thì lại nhớ đến cái ngày gặp Tiểu Hắc Hùng đang bị bảy sói tấn công, thì lòng của Thiên Phong lại rung động.

Không biết bị 1 lực hút nào mà bước chân của Thiên Phong cứ tiến dần tới con Gấu ở đằng xa kia. Bana, Zen, Dương Phàm đang chăm chú nhìn cục diện phía trước xuất thần thì bỗng giật mình khi thấy thân ảnh của Thiên Phong đã đến gần con Gấu nguy hiểm kia, 3 người cùng lao nhanh về trước chỉ

mong kéo Thiên Phong về nhưng Thiên Phong đã đến gần con Gấu xám kia.

Chỉ thấy từ trong người của Thiên Phong lấy ra 1 đóng thuốc . Sau đó , từ từ tiến lại gần con Gấu , có vẻ Gấu đang dần kiệt sức nên cũng không thấy động đậy gì. 3 người Bana cũng dừng chân, bây giờ 3 người cũng nhận ra ý đồ của Thiên Phong là muốn cứu con Gấu kia, nên không ai dám phát ra tiếng động, sợ sẽ làm con gấu kích động mà tấn công Mao Mao. Bước chân của Thiên Phong có phần chần chừ khi nghe tiếng gầm gừ yếu ớt từ con Gấu, sau đó Thiên Phong hít 1 hơi rồi bước nhẹ tới bên vết thương đang rỉ máu ở bụng , nhanh tay mở nắp bình thuốc rồi rắc quanh miệng vết thương sau đó lấy thêm một loại thảo dược nhai nhuyễn rồi đắp vào vết thương.

Chỉ 1 lát vết thương đã được cầm máu , cầm theo 1 ít nước có pha vào thuốc rồi đưa cho con Gấu sau đó lui về phía sau Thiên Phong có ý tỏ ra không muốn gây hại cho nó dù sao Thiên Phong ở quê nhà cũng hay làm việc này nên cũng biết chút ít tập tính của thú vật, con Gấu có vẻ dễ chịu nên cũng hết gầm gừ , nó nhìn Thiên Phong với ánh mắt hiền lành khác hẳn dữ tợn như lúc này rồi liếm hết số thuốc Thiên Phong đưa. Có lẽ có hiểu được ý tốt của Thiên Phong muốn cứu mình.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả P3

- Mày ráng chịu khó tí, vết thương được cầm máu rồi. Sau này gặp nguy hiểm nhớ trốn đi nhé! Thôi ta phải đi rồi, mày nhớ giữ gìn sức khỏe đó. Ý vết thương sắp lành rồi này! Mày lợi hại thật đó, mới có tí thời gian đã lành lại rồi. Vậy ta cũng bớt lo lắng a!

Nói rõ ra thì con Gấu đen này không phải như những con gấu bình thường khác. Nó là quái thú có thuộc tính nên sức sống rất mạnh, cho dù nói nó có sức mạnh ngang với Quang Ảnh giả cũng chẳng sai.

- Tạm biệt nhé! Ta đi đây. Ta còn phải thi nữa...

Sau khi nhìn con gấu rồi khỏi đó, Thiên Phong chạy một mạch về phía ba người Bana. Lúc này, ba người đang trở mắt nhìn với vẻ không thể tin nổi, miệng há hốc nhìn rất dọa người.

Zen đưa ngón tay cái lên rồi gật gù cười nói:

- Bái phục bái phục! Tớ phục cậu thật rồi! Đúng là ngốc tử cũng lợi hại không thua kém a!

Bana ậm ừ nói:

- Chúng ta mau đi thôi! Giờ chỉ còn lại 22:05:10, chúng ta đã chậm mất một tiếng rồi đấy! Nhanh lên nào!

Thiên Phong nói trong áy náy:

- Em xin lỗi! Tại em không kiểm chế được... Hi hi...

Cả nhóm lại tiếp tục hành trình. Sau khi đi được khoảng nửa giờ, cả nhóm tiến vào một khu cỏ rộng lớn. Lúc này, Dương Phàm bỗng dừng lại và nói:

- Dương Phàm, tớ có một tin vui và một tin buồn cho nhóm chúng ta. Muốn nghe tin nào trước?

Bana:

- Nói tin vui trước đi!

Dương Phàm nói với vẻ lạnh nhạt:

- Chúng ta đã thoát khỏi ảo trận sương mù.

Zen hỏi:

- Vậy còn tin buồn? Đừng nói với tớ là chúng ta lại lạc vào cái ảo trận khác nhé!

Dương Phàm bình tĩnh nói:

- Tin buồn là chúng ta đang đứng trên lưng một con vật nào đấy!

Lời này vừa nói ra, ‘mặt đất’ mà cả nhóm đang đứng bỗng rung lên như có động đất xảy ra. Lúc này cả nhóm mới nhận ra họ đang đứng trên con vật nào đấy mà lưng của nó được ngụy trang như một cánh đồng cỏ rộng lớn.

Dương Phàm hét to:

- Mọi người nắm chặt tay nhau và chạy theo tớ nào! Nhanh!

Cả nhóm nắm chặt tay nhau cùng chạy vội về một phía mà Dương Phàm chỉ định.

Nhảy!

Sau khi lặn mấy vòng trên không rồi ngã xuống đất, cả nhóm mới biết được vừa rồi họ đã đứng trên mai một con rùa già to lớn. Cả thân thể nó phủ đầy rong rêu, cây cỏ. Nếu không để ý chắc chẳng ai nhận ra được đây là một con rùa già.

Bana thở phào:

- Phù! Hù chết người ta! Sao trong đây toàn gặp phải nguy hiểm thế! Cầu trời khẩn phật đừng cho con gặp thêm cái gì nữa!

Zen trêu:

- Xi... Chẳng ra đáng đại ca chút nào cả. Nhát gan thấy ón! Mềm nhũn như quả chuối! Ha ha ha...

Không biết có phải Bana nghe được những lời trêu chọc của Zen không, chỉ thấy trên trán của Bana nổi lên gân xanh dữ dội. Hắn vén tay áo lên rồi lao về phía nhóc Zen như mún ăn tươi nuốt sống.

Thiên Phong:

- Chúng ta nghỉ ngơi ăn chút gì đi! Bụng tớ kêu àm ỉ rồi nè!

Zen:

- Tớ đồng ý!

Bana:

- Ủ! Nghỉ chân ăn chút gì đã rồi lại đi tiếp. Dù sao chúng ta cũng còn nhiều thời gian mà.

Sau bữa ăn nhẹ cùng vài câu luận bàn chém gió, cả nhóm lại tiếp tục lên đường. Có lẽ ông trời thương nên suốt đường đi, bọn họ không gặp nguy hiểm gì lớn. Sau khi vừa đi vừa chạy vừa nghỉ ngơi khoảng năm tiếng thì sắc trời cùng dần tối, tiếng ếch nhái kêu liên miên hòa thành một bài nhạc thiên nhiên du dương nhẹ nhàng.

Bana đang xia răng thì vô tình thấy một tòa tháp to đùng ở đằng trước, hắn la toáng lên:

- Nhìn kia! Đằng kia có phải có một tòa tháp không?! Nhanh lên nhanh lên, chúng ta tới nơi rồi! Hura... hura... Má ơi! Mừng quá! Cuối cùng cũng tới nơi.

Cả nhóm chạy ủa về phía tòa tháp, nhưng chốc lát sau thì cả ba đều mất hứng. Chỉ thấy tòa tháp cách họ không xa, nhưng bao quanh chân nó là một cái mê cung không lồ, ai nhìn vào cũng ngán ngấm.

Bana như bị tạt một gáo nước lạnh vào người, ủ rũ nói:

- Trời cao sao nở dày vò trái tim yếu ớt của con thế chứ! Nó đã ở ngay trước mắt rồi sao người không cho con vào mà đặt ra thử thách này nữa!

Thiên Phong cười khỏ, đáp:

- Thôi! Chuối đại ca đừng có khóc lóc than khổ nữa. Theo em thì chỉ cần chúng ta đi qua cái mê cung này là tới nơi. Đại ca đừng buồn nữa. Ý, có thêm nhóm tới đây kia! Xem ra nơi đây cũng náo nhiệt lắm a!

Zen dựa vào góc cây lười hỏi:

- Chúng ta có đi vào mê cung không ?

Dương Phàm đưa mắt nhìn về phía mê cung rồi nói:

- Chưa vội! Cứ chờ mấy nhóm khác đi vào xem thử tình hình bên trong thế nào rồi tính tiếp.

Thời gian còn lại: 15:48:21. Số lượng người tham gia: 1945.

Dương Phàm nhìn lại đồng hồ rồi đọc sơ các chi tiết cho cả nhóm nghe, cuối cùng nhìn về phía mê cung. Các nhóm khác đều tiến vào mê cung cả rồi.

Trước cổng mê cung có treo lời hướng dẫn: “Làn gió mang các lữ khách về nơi xa lạ. Hãy lắng nghe những giai điệu mượt mà. Bước vững vàng đừng chần chừ nể nang. Đề hồi hận trước những cạm bẫy ẩn tàng. Những người bạn biết hy sinh vì nhau mới là sức mạnh. Lòng tốt bụng luôn sẽ được đền đáp đến phút cuối cùng. Những kẻ xấu sẽ bị lưu đầy mãi mãi!”

Dương Phàm nói:

- Xuất phát thôi! Chỉ mong trong mê cung đó không có gì nguy hiểm. Mọi người nên cẩn thận, không được chạy loạn lên để rồi lạc mất nhé! Theo tớ nghĩ có lẽ mọi chuyện sẽ khó lắm đây! Ài...

Thiên Phong trấn an:

- Mọi người không việc gì phải lo cả! Em nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi!

Sau khi tiến vào mê cung, bọn họ mới phát hiện hoàn cảnh trong này hoàn toàn khác với bên ngoài. Trong này sáng rực rỡ như lúc ban trưa chứ không phải tối đen như bên ngoài, hai bên là hai hàng cây được trồng và tỉa rất đẹp mắt. Nhóm của Thiên Phong đi trong mê cung được khoảng một, hết quẹo phải rồi quẹo trái, cũng không biết có đi đúng đường hay không nhưng chưa có nguy hiểm nào xảy đến.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả P4

Thiên Phong nói:

- Tớ nghĩ mình nên lấy cái gì đó làm dấu lại, lỡ có bị lạc thì chúng ta vẫn có thể quay lại đường cũ.

Zen bữu môi:

- Chuyện này ai chẳng biết!

Bana cười gian:

- Hai tên nhóc này ngốc quá! Sao chúng ta không phá thẳng mấy cái tường bằng cây này, băng thẳng một đường thử hỏi có nhanh gọn lẹ không?

Dương Phàm nói với vẻ lạnh lùng:

- Đẹp ngay cái ý tưởng điên rồ đó đi! Nếu làm được như thế thì ai cũng làm cả rồi, đâu tới lượt tui mình.

Tuy nói thế nhưng Dương Phàm vẫn rút kiếm ra, đi đến trước bức tường bằng cây rồi chém mạnh một nhát. Đáng tiếc, bức tường như được cái gì đó bảo vệ nên nhát chém không thể chạm đến dù chỉ là một chiếc lá.

Cả nhóm tuyệt vọng. Một lúc sau, mọi người bắt đầu đi vòng vo trong mê cung. Trên đường đi, Dương Phàm có để lại kí hiệu để nếu đi vào ngõ cụt có thể quay lại. Đang đi thì vòng tay màu xanh chớp động.

- Xin thông báo, sau 5 phút nữa... mê cung sẽ tự thay đổi, các kí hiệu sẽ bị xóa bỏ. Xin các lữ khách hãy nhanh chân lên, xác định phương hướng đi chuyển.

Dòng thông báo chạy trên chiếc vòng màu xanh báo hiệu lấp lánh, mang theo gân xanh của tất cả người tham gia cuộc thi.

Ở đầu đó trên đỉnh tháp, có hai người đang đứng. Về mặt của vị giám khảo khu vực 1 nghiêm túc, người còn lại là một ông lão râu tóc bạc phơ đang cười tít mắt.

- Hội trưởng, năm nay phần thi ở khu vực 1 có nhiều cạm bẫy như vậy, có phải khó lắm không?!

- Haha, như thế thì phần thi mới vui được chứ. Hiệp hội của chúng ta cần “chất” chứ không cần “lượng”.

- Vâng, hội trưởng!

- Ta hận lão nào bày ra cái trò khốn này!
- Ta nhỏ vào tổ tiên... @\$@#!

Đây là những lời oán thán của những thí sinh đang ở trong mê cung khi cảnh vật chung quanh họ đột nhiên thay đổi. Bấy giờ, chung quanh mọi người vẫn như cũ là những bức tường bằng cây cao chằng chịt cao nhìn không thấy điểm cuối, các kí hiệu để lại trên mặt đất ban nãy đã biến mất.

Thời gian còn lại: 8:23:14. Còn 1945 người tham gia.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chỉ còn lại gần mười tiếng khiến những thí sinh tham gia cảm thấy áp lực đè nặng trong lòng. Cũng không biết mê cung đã thay đổi bao nhiêu lần, khi nỗi tuyệt vọng đang bao trùm lên mọi người thì chiếc vòng tay màu xanh rung lên, phát ra ánh sáng.

- Xin chúc mừng thí sinh đầu tiên vượt qua mê cung, tiến vào tòa tháp. Chúc các thí sinh còn lại nhanh chóng tìm ra lối đi vượt qua mê cung.

Dòng chữ như chiếc búa bổ thẳng vào đầu của mỗi người. Ngay sau đó, những tiếng hò hét động viên nhau vang lên, tinh thần của mọi người được nâng cao. Lúc này, mọi người càng tỏ ra sốt sắng, muốn nhanh tìm được lối ra.

Bốn tiếng nữa trôi qua. Hiện tại, số người ra khỏi mê cung đến chỗ tòa tháp đã hơn 500. Điều này càng làm cho tâm lý của những người còn trong mê cung càng thêm điên cuồng.

Bana đầu tóc rối bù, mắt trợn tròn ra lồm đồm có thể thấy rõ những tia máu:

- Ta xxx... Cái mê cung chết tiệt này, ta... @\$@\$\$@#4

Thiên Phong ôm lấy Bana, mở giọng khuyên nhủ:

- Lão đại hãy bình tĩnh! Đã có người đến được đó có nghĩa là lối ra ở gần đâu đây. Chúng ta cố gắng thêm chút nữa sẽ ra khỏi nơi này thôi!

Dương Phàm:

- Thiên Phong nó nói đúng đấy! Chúng ta cần phải bình tĩnh, tức giận thế cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Lão đại hãy xem và học hỏi Zen kìa.

Hắn vừa nói vừa chỉ tay về phía Zen. Chỉ thấy cu Zen của chúng ta đang nhai kẹo cao su, tay múa jojo, trông rất điềm tĩnh. Bana thấy vậy, con tức nãy giờ đang nhún nhún trong lòng bùng lên, lao thẳng đến chỗ Zen.

- Cái tên nhóc tí này, thời gian sắp hết rồi mà mi còn đứng chơi thế hả!

Zen ngước mặt lên nhìn Bana rồi nói:

- Chuối lão đại bức xúc tìm được lối ra à, vậy thì ta cũng bức xúc.

Thiên Phong can ngăn:

- Thôi thôi... hai người bình tĩnh đi! Bấy giờ chỉ còn lại hơn bốn tiếng thôi, ai có ý kiến gì hay không?

Dương Phàm đề nghị:

- Theo mình thấy, hình như mỗi lần mê cung thay đổi đều chiếu theo một quy luật nào đó. Và...

Vừa nói đến đây, hai trong số họ đều chăm chú lắng nghe Dương Phàm giải thích tiếp, còn Bana lão đại thì mắt sáng lấp lánh, chạy tới nắm tay Dương Phàm hỏi:

- Và... sao? Tìm được lối ra phải không, nói nhanh đi nào....

Dương Phàm rút tay lại và nói:

- Và mình cũng chưa biết được quy luật vận chuyển đó ra sao.

Cốc!

Một pha cú đầu xuyên não được dành cho câu trả lời của Dương Phàm. Tác giả không ai khác, chính là Bana lão đại với gương mặt ngăm đen đầy giận dữ.

- Chuyện đó mi không nói ta cũng biết, hừm, dám làm tổn thương tâm hồn bé nhỏ của ta!

Thế rồi nhóm bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước, hết quẹo đông lại quẹo tây, đôi khi lại đi vào ngõ cụt phải quay lại. Lúc này đã không còn sớm nữa rồi.

Thời gian còn lại: 0:39:12. Còn 1945 người tham gia.

Hiện tại đã có 845 người tìm được lối ra và bước vào tòa tháp. Bên trong mê cung bây giờ có thể nói là vô cùng thâm và đầy căng thẳng. Bây giờ, trong tiểu đội Thiên Phong của chúng, ngoài ba người có dáng vẻ vẻ mệt mỏi và tuyệt vọng ra thì vẫn còn một tên tỉnh như ruồi, đó là Zen.

Bana cất giọng:

- Ta thấy kỳ này, chúng ta không qua nổi rồi! Mới vòng 1 mà đã bị loại, đúng là tiền mất tật mang... Ôi, 20.000G của tôi... Hu hu...

Lúc này, tâm tình Thiên Phong không được ổn định cho lắm! Hối hận, tiếc nuối, sợ sệt! Nếu bị loại thì hẳn chẳng còn mặt mũi nào về gặp dì Trần nữa! Nhìn tấm hình của dì Trần trên tay mà lòng hẫng nặng trĩu.

Khi thời gian chỉ còn lại 20 phút thì có tiếng động vang lên, mặt đất rung rẩy kịch liệt cắt ngang dòng suy nghĩ của Thiên Phong.

- Trời ơi, động đất hả! Hình như càng lúc nó càng lan tới gần đây! Chuồn lẹ thôi!

Cả nhóm chạy thực mạng, nhưng những tiếng 'ầm ầm' mặt đất rung càng thêm lớn, khoảng cách kéo gần nhanh chóng.

- Không chạy nữa! Mệt chết ta! Cùng lắm bấm nút bỏ cuộc thôi!

Bana vừa nói vừa thở hồng hộc.

Mọi người đều nghĩ, dù sao bây giờ cũng sắp hết thời gian rồi nên có chạy cũng chẳng ăn thua gì. Vậy nên cả nhóm dừng lại và nhìn về đằng xa. Ở đó, xuất hiện một điểm và nó ngày càng to dần lên, lao về phía này. Khi điểm đen đó đến gần, mọi người biết nhìn ra đó một con gấu to khổng lồ, to đến mức họ chỉ bằng cái móng chân của nó vậy. Lúc này, mặt ai nấy xanh như tàu lá, không còn chút máu. Tất cả đang định bấm nút thì...

- Các ngươi là những tên đã cứu con của ta.

Đến đây, ai nấy đều sững người. Họ cứu... cứu hồi nào... Mọi người cố nhớ lại xem họ có từng cứu con của nó khi nào.

Một trong số họ lên tiếng:

- Hình như lúc trước Thiên Phong từng cứu một con gấu to. Hóa ra, con gấu khổng lồ này là mẹ của nó. Phù vậy mà làm sợ muốn chết.

Thiên Phong trả lời 1 cách ngắn gọn.

- Vâng!

Lúc này, con gấu khổng lồ nhìn về phía Thiên Phong, ở trên đầu nó có một con gấu nhỏ nhô đầu lên nhìn xuống rồi gật gật tỏ vẻ đứng rồi. Con gấu mẹ vỗ nhẹ lên đầu gấu con rồi nhìn xuống nhóm người.

- Để cảm ơn các ngươi đã cứu con ta, ta sẽ giúp các ngươi ra khỏi mê cung này!

Nói rồi nó xòe chân ra để bốn người bọn họ leo lên.

Lúc này, mọi người rất vui và sung sướng. Riêng lão đại Bana của chúng ta thì mất nổi trái tim chớp động, hun tới tấp lên má Thiên Phong tỏ lòng cảm ơn khiến ba người nổi da gà không thôi. Họ phán một câu xanh rờn:

- Bana lão đại gay cmmr!

Thời gian còn lại: 0:01:0. Còn 1945 người tham gia.

Hiện tại đã có 846 thí sinh ra khỏi mê cung.

Vị giám khảo khu vực 1 đứng nhìn chăm chú ở lối ra, đếm ngược thời gian.

Lúc này, tâm trạng mỗi người mỗi khác, người ra được thì vui còn người không ra được thì oán hận.

Khi còn lại 5 giây cuối cùng, vị giám khảo khu vực 1 quay lưng lại nói:

- Ta tuyên bố phần thi khu vực 1 đến đây kết...

- Khoan... Khoan... Còn còn còn... chúng tôi...

Chương 20: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả P5

Tòa tháp cao hàng trăm tầng chẳng biết đâu là điểm cuối bị mây trắng che phủ. Không khí bên trong tòa tháp có phần âm u, lạnh lẽo pha chút rùng rợn. Sau khi phần thi mê cung kết thúc, đã có 850 người đạt tiêu chuẩn đi tiếp vào vòng hai. Mọi người nghỉ ngơi được vài tiếng thì vị giám khảo của khu vực 1 xuất hiện.

- Chúc mừng 850 thí sinh đã vượt qua vòng thứ nhất của khu vực 1. Và sau đây là phần thi thứ hai của khu vực 1. Sau lưng của ta có hai cánh cửa, một cửa dễ và một cửa khó. Đích đến của hai cánh cửa chính là đỉnh của tòa tháp này. Cũng nói luôn, ai chọn bước vào cánh cửa nào cũng đều có thể kích hoạt tạm thời Quang Ảnh tùy theo thể trạng cơ thể, đương nhiên nó chỉ phát ra được 50% sức mạnh thật sự mà thôi! Sau khi qua được cánh cửa dễ, Quang Ảnh sẽ bị xóa đi và ngược lại, thành công qua cửa khó thì Quang Ảnh sẽ được giữ lại. Lựa chọn cánh cửa nào là tùy ở mọi người.

Vị giám khảo nói xong liền biến mất.

- Tít... tít... Mời bạn đưa ra lựa chọn... Lặp lại... Mời bạn đưa ra lựa chọn!

Hàng chữ hiển thị trên vòng tay của mỗi người, có hai nút cảm ứng để lựa chọn. Sau 30 giây đã có kết quả.

- Có 619 người chọn dễ và 231 người chọn khó. Mời mọi người bước vào cánh cửa đã chọn.

Dòng người đổ xô bước vào. Sau khi bước qua cánh cửa sáng lấp lánh, mọi người phát hiện ra trên khắp cơ thể bọn họ đều có những biểu tượng Quang Ảnh và bên dưới là một ngôi sao màu đen đang chớp động liên tục.

Sau khi thống nhất ý kiến giữa các thành viên, đội của Thiên Phong quyết định chọn khó. Vì mọi người đều nghĩ, nếu vượt qua được thì họ sẽ có nhiều lợi thế hơn những người khác. Khi vừa bước vào cánh cửa, mọi người cảm thấy như có luồng sức mạnh vô hình len lỏi vào trong cơ thể họ, vừa dễ chịu vừa ngứa ngáy.

Khi đã bước qua cánh khó, đội của Thiên Phong nhận được các Quang Ảnh sau:

Zen: Quang Ảnh dao găm - Cấp độ: 1 sao đen – Vị trí: mu bàn tay trái.

Bana: Quang Ảnh + (dấu + của bệnh viện) – Cấp độ: 1 sao đen – Vị trí: bắp tay (chỗ chích ngừa).

Dương Phàm: Quang Ảnh băng kiếm – Cấp độ: 1 sao đen – Vị trí: ngực.

Thiên Phong: Quang Ảnh song kiếm – Cấp độ: 1 sao đen – Vị trí: mu bàn tay phải.

Sau khi Quang Ảnh được kích hoạt tạm thời, Thiên Phong cảm giác cơ thể mình như tràn đầy sức mạnh, một luồng chân khí kỳ lạ nào đó đang chạy khắp người. Khi cả đám người nhắm mắt cảm ứng thử thì chiếc vòng xanh đeo trên bảo hiệu:

- Các thí sinh có 24 tiếng làm quen với Quang Ảnh của mình. Sau 24 tiếng, các thí sinh sẽ chính thức bước vào khiêu chiến lên tầng.

Thông báo vừa dứt thì chiếc cổng lớn liền đóng lại. Lúc này mọi người mới nhìn vào khu vực bên trong cánh cửa. Đây là một khuôn viên hình tròn khá rộng có thể chứa đến vạn người, thiết kế nhiều tượng gỗ bất động hay di động. Có thể nói nơi này giống như sân tập luyện.

Dần dần, các thí sinh chia nhau ra các góc bắt đầu tập luyện. Không riêng gì họ, nhóm của Thiên Phong cũng đi tới một góc rồi bắt đầu theo. Mọi thứ xung quanh dần hiện lên những điểm sáng do mọi người kích hoạt Quang Ảnh, trông có phần hoa lệ.

Quay lại với nhóm của Thiên Phong, Zen là người đầu tiên kích hoạt thành công Quang Ảnh. Lúc này, trên tay của Zen là thanh dao găm có phần cũ kỹ với những hoa văn uốn lượn như rồng bay phượng múa.

- Wow! Zen giỏi thật, tớ còn chưa biết nên làm sao để kích hoạt cái Quang Ảnh này đó!

- Ngốc tử vẫn hoài ngốc tử, chẳng khá lên được! Nghe anh chỉ nè, tập trung tinh thần, cảm ứng chân khí chạy dọc cơ thể, sau đó hãy điều khiển nó chạy đến vị trí của Quang Ảnh. Vậy là được rồi.

Vừa nói xong thì... Bùm... Quang Ảnh của Dương Phàm cũng được kích hoạt. Nhưng lạ một điều là trên tay của Dương Phàm lúc này lại là một cục nước đá không hơn không kém.

- Haha cười chết ta! Kích hoạt ra cục nước đá à... chеп chөp. Mai một có đến sa mạc cũng không sợ bị khát a! Xem lão đại Bana ta trở tài đây.

Nói rồi... Bùm... Quang Ảnh của Bana sáng lên, ngôi sao màu đen bắt đầu xoay tròn quanh Quang Ảnh, sau đó từ tay của Bana bay ra một luồng sáng chiếu rọi cả một góc. Nó sáng đầu được vài giây rồi tắt vụt khiến cho lão đại Bana tức xùi bọt mép... ngất xỉu.

- Ha ha ha... Tự cao tự đại này. Dùng quá năng lượng, chết là đáng. Thiên Phong này, cậu nhớ phải điều tiết luồng khí ấy vừa đủ, không được ít quá như Dương Phàm mà cũng không nhiều quá như Chuối lão đại nhé! Có như thế mới phát huy được sức mạnh của Quang Ảnh.

- Sao cậu biết rõ thế?! Nếu tớ không biết cậu là người bình thường thì đã nghĩ cậu là Quang Ảnh Giả rồi đấy!

- Cũng chẳng có gì to tát, người nhà tớ ai cũng thế cả! Mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Zen nói xong thì đi lại chỗ Bana, đá đá vài cái vào mông hắn rồi đến chỗ người gỗ thử tay. Lúc này, Thiên Phong khẽ chau mày vì không hiểu tại sao nguồn năng lượng trong cơ thể hắn không thể tập trung được mà cứ tản ra khắp tứ chi. Hắn cố sức điều khiển thì nguồn năng lượng ấy rút lại nhưng rồi lại phân tán về hai tay, chẳng thể nào ngưng tụ về phía Quang Ảnh được. Làm đi làm lại cả chục lần vẫn thế, hắn tức giận quát to:

- Ta không tin không kích hoạt được mi!

Nói rồi, Thiên Phong 'ya' lên một tiếng rõ to, hai tay nắm chặt vào nhau vận sức. Lúc này, không gian chung quanh hắn bắt đầu dao động như có cái gì đó hút vào, gió bắt đầu thổi qua những lọn tóc thấm mồ hôi của hắn.

- Kích hoạt cho ta. Quang Ảnh.... raa!

Bana lão đại mơ màng mở mắt, nói giọng ngái ngủ!

- Mới sáng sớm mà la hét cái gì thế, yên lặng cho người ta ngủ coi! Ta...

Hắn còn chưa kịp nói hết câu thì...

Àmmmmmmmmmmmmmmmm!

Chỉ thấy như có một luồng năng lượng mạnh mẽ với bán kính 1m lan rộng ra chung quanh. Cảnh tượng này nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Tuy kích hoạt Quang Ảnh lần đầu tiên khá vất vả, nhưng muốn làm được đến mức tạo ra cảnh tượng như thế này quả thật rất hiếm.

Luồng năng lượng như gào thét mún phá gông cùm, lao mạnh ra chung quanh, mang theo khói bụi mịt mù.

Sau khi khói bụi tan đi, trước mắt mọi người lúc này là cảnh những mộc nhân nằm chổng chơ loạn xạ dưới nền, trên vách tường có một người đang xùi bọt mép, mắt nổi xoắn ốc. Quay đi quay lại thì thấy ở đằng xa là một thân hình nhỏ bé, trên tay hắn là cặp song kiếm bị rỉ sét như đồ vật có từ thời đồ sắt vậy.

- Ta... đã kích hoạt... ra...

Thiên Phong miễn cưỡng nở nụ cười rồi ngất đi. Thấy vậy, Dương Phàm nhanh chạy lại đỡ hắn, dìu đến tựa vào góc tường. Trong lúc hôn mê, có một dòng thông tin về các chiêu thức cơ bản liên quan Quang Ảnh cứ vô thức hiện lên. Sau một lúc thì mọi chuyện lại trở lại như ban đầu, Zen đang tập chạy nhanh qua chạy lại, tránh né các mộc gỗ và tung ra những vết chém trí mạng. Dương Phàm và Bana đang tập khống chế luồng khí ổn định, sau nhiều lần cố gắng thì cũng thành công.

Dương Phàm kích hoạt ra thanh kiếm bằng băng còn Bana lão đại thì chẳng tạo ra được thứ gì hay ho, chỉ toàn là truyền xung quanh dòng khí giúp hồi phục sức lực hay tăng tốc độ di chuyển tốc độ đánh hay sức mạnh (Thuần buff thuần - Vú em đấy)

Sau khi tỉnh dậy, Thiên Phong cũng kích hoạt dễ dàng hơn. Nhưng hắn phải nắm chặt hai tay lại mới có thể kích hoạt thành công. Cầm trên tay hai thanh kiếm dài tầm 1m, hình thù uốn lượn nhưng bề ngoài rỉ sét. Có cảm giác, hai thanh kiếm này như đồ ve chai sắt vụn. Dù sao thì độ sắc bén của cặp song kiếm này cũng không tệ, xem như dao thái dưa hấu dùng tạm cũng chả sao.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả P6

- Lên nào, cậu chỉ có thể thôi sao Thiên Phong. Như thế thì về nhà chăn heo đi. Haha...

- Đờ lấy củ chém xoay vòng của tớ. Graaaaaaaa...

Thiên Phong cầm hai thanh kiếm chém vòng qua vòng lại, tấn công liên tục về phía Zen. Chiều này lấy công làm thủ, khá là sắc bén, nhưng nhược điểm của nó lại nhiều: kém linh hoạt, người ra chiêu sẽ bị chống mặt lúc dừng lại. Và...

Àmmmm!

Chỉ thấy Thiên Phong nằm bẹp dí trên mặt đất do bị Zen gạt chân, lổ đả té ngã. Dù thua nhưng Thiên Phong vẫn không nản, mỗi lần thất bại hắn cứ cười hi hi cho qua rồi đứng lên khiêu chiến tiếp. Nếu xét về lực chiến đấu thì Tiểu Mao đứng thứ ba, Bana lão đại thì xếp cuối (lão này buff thời, không có biết đánh nhau). Còn Dương Phàm thì đánh ngang tay với Zen, trong đó Zen nghiêng về tốc độ và tránh né thì Dương Phàm lại nghiêng về phòng thủ và sức mạnh.

Thời gian thấm thoát qua nhanh, 24 tiếng nghỉ ngơi tập luyện đã xong. Lúc này đây tất cả mọi người đều tập trung lại trước cánh cổng đi lên đỉnh. Trong đầu ai cũng muốn mình trở nên mạnh mẽ và là người lên đỉnh đầu tiên. Không khí náo nức và phấn khởi bao trùm trong tiếng xôn xao bả tẩn.

- Tút... tut... Xin thông báo, các tuyển thủ tập trung và chuẩn bị phần thi tiếp theo. Mời các thí sinh bước qua cánh cổng để tham gia phần thi của mình.

Tất cả mọi người mang theo tâm trạng háo hức đi vào. Bên trong vẫn là một gian phòng hình tròn như phòng tập luyện, chung quanh có những cánh cửa sắt to, ánh sáng trong gian phòng bắt đầu chiếu rọi hết mọi ngõ ngách.

Lúc này tất cả các thí sinh đều tròn xoe con mắt, vì trước mắt họ là một cảnh tượng khủng khiếp. Phía sau những cửa sắt ấy là những con thú to lớn có vẻ hung tợn. Mọi người chưa kịp hoàn hồn thì vòng tay màu xanh rung lên :

- Sau khi đạt được 10 điểm có thể vượt qua, không đủ sẽ bị loại. Giết một con thú đạt được 1 điểm, chỉ tính người kết thúc cuối cùng (last hit). Hiện tại có 231 người tham gia, số lượng quái vật là 2000. Các thí sinh có thể cướp đoạt điểm của người khác bằng cách cướp lấy vòng tay của đối phương sau đó chuyển điểm qua cho bản thân. Nghiêm cấm hành vi giết chóc, ai vi phạm sẽ bị loại. Bắt đầu đếm ngược!

5...

4...

3...

2...

1...

Ken kết.... ken kết...

Tất cả các cửa sắt đều đã mở, một lượng lớn quái vật bắt đầu ào ra. Có con bay trên trời, con con bò trên đất, có con lại chuỗi vào lòng đất... Phải nói, số lượng thú chỉ có 2000 trong khi số thí sinh tham gia lại tới hơn 200. Như vậy, ít nhất sẽ có 31 người bị loại nên lúc vừa mới bắt đầu, các thí sinh không nhìn về phía đàn thú dữ đang lao đến mà họ đang canh chừng những người ở gần, vì họ có thể đột kích bất cứ lúc nào.

Nhóm thí sinh bắt đầu tản ra, chia thành từng nhóm nhỏ trông khá là cẩn thận.

Nhóm của Thiên Phong chọn ngay một góc khá khuất, bốn người chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Bana lọt thỏm ở giữa ba người người. Lúc này, trước mặt Thiên Phong đang là một con hổ răng kiếm với cơ thể to lớn, những chiếc nanh dài sắc bén. Nó vừa lao đến vừa há miệng to như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ vậy.

- Ta lên can nó, Bana hãy chúc phúc cho tốc độ của Zen, Thiên Phong ở cạnh hỗ trợ. Xung phong...

Nói rồi, Dương Phàm kích hoạt Quang Ảnh. Hắn cầm trên tay thanh kiếm băng bóc ra hơi lạnh rét, sau đó chém ngược từ dưới lên mang theo một lớp khí màu đen bắn về phía đầu con hổ răng kiếm.

Con hổ dùng móng vuốt đỡ lấy kiếm của Dương Phàm rồi né sang một bên. Lúc nó vừa tiếp đất thì Zen nấp ở một góc gần đó hiện ra, móc ngược lưỡi dao găm hướng lên trên rồi đâm mạnh về phía nó. Luồng khí màu đen bao trùm lấy lưỡi dao càng thêm tà dị.

“Phập!”

Âm thanh dao găm ghim sâu vào cơ thể con hổ. Xem ra cú đâm được thực hiện có vẻ dễ dàng. Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó, Zen đá mạnh vào giữa bụng con hổ. Nó bay ra xa, trên bụng đang chảy ra rất nhiều máu. Chớp lấy thời cơ đó, Thiên Phong cầm song kiếm rì sét lao đến rồi cầm mạnh vào bụng nó, sau đó rạch xuống một đường chém con hổ ra làm hai nửa.

Tút... tut... Đạt 1 điểm – Bạn còn 9 điểm nữa, hãy cố gắng lên.

Chưa kịp vui mừng chiến thắng thì bỗng đâu một con dơi đen to từ trên trời, miệng đầy máu. Tốc độ nó rất nhanh, tránh né gần hết các đòn công kích của Dương Phàm và Zen. Nó lượn tới chỗ Bana rồi lao xuống tấn công, dồn Bana vào sát góc tường. Khi nó chuẩn bị tới gần Bana thì một thanh kiếm rì sét đâm thẳng về phía nó, suýt qua cánh. Né được đòn này, nó xoay liền hai vòng rồi bay vút lên cao. Thanh kiếm vẫn tiếp tục đâm đuổi theo, cuối cùng dừng lại sát mép giữa quần Bana. Lúc này, Bana đang run bần bật cả người.

- Xin lỗi lão đại, em vô ý...

- Cái... cái gì mà vô ý. Nhóc có biết chỉ chút nữa thôi là ta biến thành thái giám rồi không hả?!

- Tập trung đi, con doi đó lại tới kìa!

Con doi lao nhanh xuống, nhưng lúc này mọi người đã tản ra. Vì khi nãy bị dính một kiếm kia của Thiên Phong nên chiếc cánh của nó đang rỉ máu, khi bay có vẻ hơi mất cân bằng, lảo đảo. Thấy được điều đó, mắt Dương Phàm sáng lên, gào to với Bana:

- Bana, chúc phúc sức mạnh cho tớ! Zen, đánh lạc hướng nó về phía góc cột! Thiên Phong, đợi khi nó gần tới góc cột hãy ném một kiếm vào đó nhé!

Kế hoạch nhanh chóng thực hiện. Khi con doi bay xuống thì Zen chạy nhanh rồi nhảy lên cao 2m xoay một vòng phóng ra các mũi dao nhỏ, nhưng con doi nhanh tránh thoát. Lúc này, Zen đã đạt được mục đích của mình, khiến phải bay về góc cột đằng xa. Khi nó gần bay đến thì...

- Thời cơ đến rồi, hành động!

Bàn tay của Bana sáng lên chiếu rọi vào người Dương Phàm, cơ thể hắn phủ một lớp khí xoay chuyển chung quanh. Thiên Phong chạy nhanh rồi ném mạnh thanh kiếm vào cây cột. Sau đó Dương Phàm chạy đến đập mạnh vào thanh kiếm của Thiên Phong, bay vút đi. Trên không trung, Dương Phàm chém mạnh về phía con doi đang lao đến.

- Yaaa... chết cho ta!

Luồng khí màu hình bán nguyệt bay thẳng về phía con doi, chệch nó làm đôi từ đỉnh đầu xuống đến phần thân, máu me bay ra tung tóe. Qua trận đấu này, sự phối hợp giữa bốn người trong đội càng lúc càng ăn ý hơn. Ngay sau khi con doi chết đi, cả bọn lại lao vào một cuộc chiến khác.

Quay lại chiến trường, bây giờ chung quanh rất hỗn loạn, tiếng gào thét của những thí sinh hòa quyện với những tiếng kêu quái dị từ đám quái vật pha tạp. Hiện tại đã có khá nhiều người mất đi sức chiến đấu do bị quái thú tấn công, cũng có vài người bị đánh lén.

Cuộc chiến đẫm máu giữa các thí sinh đang diễn ra ngày càng khốc liệt, không biết trải qua bao lâu, con quái vật cuối cùng cũng đã chết.

- Tút... xin thông báo, còn 30 phút nữa sẽ kết thúc vòng thi thứ 2 ở khu vực 1.

Số điểm hiện tại của nhóm Thiên Phong: Zen – Thiên Phong – Dương Phàm đều đã đủ, Bana chỉ còn thiếu 2 điểm nữa là hoàn thành.

Bana cười khỏ, vì Quang Ảnh của hắn hầu như chẳng có chiêu nào để công kích cả. Hắn có được 8 điểm là do ba người bọn Thiên Phong đánh mấy con thú đến tàn phế rồi đưa cho hắn kết liễu.

Trải qua trận chiến này, trên khuôn mặt mỗi thí sinh hiện rõ sự mệt mỏi nhưng ánh mắt luôn cảnh giác nhìn xung quanh. Tiếng thở hồng hộc cùng mùi máu tanh bốc lên có cảm giác như chỗ này là một góc nào đó dưới địa ngục.

- Giờ chúng ta tính sao đây?!

Dương Phàm nói giọng hơi khàn, sau trận chiến có lẽ năng lượng trong cơ thể cũng dần cạn.

- Còn tính làm sao nữa, đánh phé vài tên là được rồi. Chọn tên nào đây, ta thấy cái tên áo xanh lá đằng kia mặt lão đấy, với lại hắn chỉ có một mình.

Zen tỏ ra khá là bình thản, như chuyện ăn cơm bữa, nhưng nhìn kỹ có thể thấy trên khuôn mặt Zen lúc này đã không còn tí máu nào.

- Chúng ta nên nghỉ lấy hơi chút đi. Lão đại ta không gấp thì đám các người gấp làm gì.

Bana cười vui vẻ, sau đó đặt mông ngồi xuống thở hổn hển. Tuy nói là hỗ trợ chúc phúc nhưng Bana tiêu tốn khá nhiều năng lượng vì phải cung cấp liên tục chúc phúc và trận chiến kéo dài.

Cả bốn đang ngồi co cụm lại với nhau thì có sáu tên lạ mặt tiến lại gần. Mang trên mình vẻ mặt ngông nghênh, một tên áo đen bước ra chỉ vào mặt của Bana nói:

- Ê!

- Người kêu ta??? Bana lấy ngón tay chỉ vào mình hỏi lại.

- Ủ người đó. Ta thấy các người cũng vất vả, như vậy đi ta cho các người 100.000G. Nhóm chúng ta mua hết điểm của các người. Ok không?

- Người có bị ám đầu không?!! Không bán... đi chỗ khác chơi đi!

- Đại ca cần gì dư hơi thế, mình cứ đánh là được rồi.

Người áo đen đưa tay cản lại rồi nhìn Bana ngả giá:

- 200.000G giá cuối.

- Biến khỏi tầm mắt của ông. Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa. Bấm nút...

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Tao sẽ cho mày biết tay!

- Mày nói cái gì rượu phạt với rượu thuốc đấy?! Tao không biết! Mày không biến nhanh, có tin tao đập nát mông mày không hả!

Bana hóa khí xung thiên, miệng gào to, tay chỉ vào mặt tên áo đen đối diện. Chỉ thấy miệng của tên áo đen nhét lên cười nói:

- Nếu mày muốn thế thì tao cho mày uống rượu xoa bóp. Lên anh em, đánh cho thằng ngu này biết thế nào là lễ độ.

Sáu tên lao lên, trên cơ thể chung lóa lên Quang Ảnh, từng luồng khí sắt bén bay nhanh về phía Bana như muốn đòi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả P7

Tiếng gió rít gào thét lao vút đi như từ thần muốn đòi mạng. Dương Phàm lao lên phía trước, đẩy Bana sang 1 bên tránh thoát, rồi sau đó cầm mạnh thanh kiếm băng xuống mặt đất, 1 bức tường băng theo mặt đất chợt xuất hiện ngăn cản đoàn tấn công của 6 tên lạ mặt kia.

- Bana nhanh lùi về sau, hỗ trợ cho tớ. Zen và Thiên Phong cẩn thận. Tớ....

Chưa kịp nói hết câu, thì nghe 1 tiếng rắc bức tường băng đã không chịu nổi sức mạnh của 6 luồng khí sắt bén, sau khi phát vỡ mạng theo dư lực đánh mạnh vào người của Dương Phàm.

Tên cầm đầu bên kia, nói giọng khoái trá:

- Ta đã bảo rồi. Ngoan ngoan không chịu nghe thì ăn đòn cho sướng nhé mấy nhóc. Haha

Thiên Phong đang dìu lấy Dương Phàm dựa vào tường, Bana đang tận tình chữa trị. Lúc này ánh mắt của Thiên Phong trở nên lạnh hơn mang theo nhàn nhạt sát khí. Hai tay của Thiên Phong nắm chặt song kiếm, bước chân chuẩn bị lao lên thì bị 1 bàn tay cản lại.

- Bình tĩnh. Vụ này để tớ lo, cậu chờ ở đây đi.

Zen nói với giọng nghiêm túc hơn bao giờ hết, ánh mắt nhìn thẳng 6 tên phía trước. Sau đó bước đi cách nhóm người kia tầm 1 mét thì ngừng lại.

- Nếu các người từ bỏ từ đây, ta có thể xem chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Còn nếu không thì các người sẽ ...

- Bớt xàm đi nhóc, mày nghi mày là ai. Mày tưởng mày là Quang Ảnh Giả Cam hay Lục sắc à. Anh em loi thẳng oắt con này ném ra ngoài. Nhanh nhanh còn chuẩn bị cho vòng thi tiếp theo nữa.

Miệng của Zen nhếch lên, sau đó cuối người xuống tháo bỏ miếng ốp ở hai chân ra. Sau đó ném xuống đất. Chỉ nghe 1 tiếng: “Ầm” lớn, khối bụi bốc lên. Sau tiếng động lớn thì thu hút của các thí sinh khác trong phòng. Tất cả đều nhìn thấy một cậu nhóc đang đối mặt với 6 tên mặt mày dữ tợn, và điều làm cho mọi người phải kinh ngạc đó chính là 2 vết lõm sâu tạo từ miếng ốp chân, chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ biết sức nặng của nó.

- Ta đã cho các người cơ hội nhưng các người từ chối vậy thì ta đành phải ra tay vậy.

- Anh em đừng bị nó hù dọa, lao lên chúng ta 6 người không lẽ lại thua 1 thằng nhóc miệng hôi sữa như thế. Tiến lên, đánh tàn phế là được rồi đừng giết!

Nói rồi 6 người lao về phía Zen, một tên trong số đó đâm mạnh xuống đất tạo thành các gai đất từ mặt đất nhô lên bất ngờ, 1 tên khác cầm cự kiếm chém ra các luồng kiếm khí sắt bén, 4 tên còn lại hỗ trợ từ phía sau.

Zen vẫn đứng im đó, đưa mắt nhìn 6 tên đang lao về phía mình.

- Zen cẩn thận phía sau.

Thiên Phong gào lên nhưng đã chậm, một thanh gai đất từ phía sau đâm xuyên qua cơ thể của Zen. Nhưng tiếp theo sau không có cảnh máu me nhưng dự tính, hình ảnh của Zen cũng tan biến mất khi luồng kiếm khí cắt qua.

- Cẩn thận, là tàn ảnh.

- Quá chậm . bây giờ đến lượt ta đánh nhé.

Zen xuất hiện phía sau lưng tên đánh ra gai đất, sau đó đâm 1 nhát vào cánh tay đối phương rồi đá thẳng vào hong làm tên đó văng ra xa vài mét, không đứng dậy được. Zen tiện tay tháo vòng tay của đối phương.

- Trả lại vòng tay lại cho chúng ta.

- Tất cả cùng lên, đánh tàn phế tên này cho ta.

Rồi 5 tên từ các hướng lao vào tấn công, Zen nhanh chóng tránh né các đòn đánh của đối thủ 1 cách nhẹ nhàng. Làm cho 5 tên càng điên loạn. Các đòn đánh được tung ra, Bana đang chữa thương cho Dương Phàm cũng dôi mắt vào trận chiến. Còn Thiên Phong thì đang nắm chặt bàn tay, tự trách bản thân quá yếu kém.

Ở một góc đen tối, thân ảnh của một trẻ một già lại xuất hiện .

- Hội trưởng, tên nhóc kia khá thú vị . Còn bé tí mà có thể đánh ngang tay với 5 tên.

- Haha . Năm nay thật thú vị, tên nhóc tỳ này là con của gia tộc Sát thủ lừng danh đệ nhất cả lục địa Quang Ảnh cũng tham gia. Nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu trận chiến càng kéo dài, ta e tên nhóc này ... haiz..

Quay lại trận chiến, mồ hôi của Zen đã ướt hết áo, hơi thở trở nên nặng nề hơn, bị thương khá nhẹ trên lưng . Năm tên kia thì cũng không khá hơn, một tên trong số đó đã bị thương ở phần tay . Trận chiến đang dần đi đến hồi kết.

- Anh em lên . Dùng hết chiêu thức mạnh nhất đi. Ta không tin năm người chúng ta không hạ được tên nhóc này.

Nói rồi năm tên tách rời nhau ra, sau đó tung ra các chiêu số mạnh nhất của mình. Tốc độ tránh né của Zen càng ngày càng chậm chạp. Trong lúc né tránh một đợt phong tiền thì Zen trượt chân té trên mặt đất. Chóp lấy cơ hội, tên cự kiếm lao đến chém về phía Zen. Zen nhắm mắt, nhưng mãi không có một cảm giác đau đớn nào, mở mắt ra thì thấy trước mặt mình là Thiên Phong , nở một nụ cười hiền lành :

- Chúng ta là đồng đội mà, hãy cùng chiến đấu đừng có anh hùng như thế.

- “Đồng đội”

Zen lẩm bẩm, có lẽ hai từ này khá là xa lạ với mình.

Lúc trước khi tên cự kiếm kia chém về phía Zen, thì Thiên Phong không kiếm lòng được liền lao đến, dùng hết sức lực đón đỡ cuối cùng cũng vượt qua. Bên kia Bana cũng chữa trị hoàn tất cho Dương Phàm, Dương Phàm lúc này có vẻ mệt mỏi .

- Đúng ! Thiên Phong nói đúng , chúng ta là đồng đội. Vì thế chúng ta hãy cho chúng biết sức mạnh của đồng đội là như thế nào.

Bana gào lên như một con thú hoang cuồng ngao. Zen lấy từ trong túi ra chiếc vòng tay mà lúc nãy cướp được đưa cho Bana. Bana cũng không khách sáo nói cảm ơn sau đó liền nhận lấy chuyển hết số điểm qua cho mình.

- Tút ... điểm đã chuyển. Bây giờ bạn có 16 điểm

Sau khi chuyển điểm, nhóm của Thiên Phong lại tiếp tục lao vào cuộc chiến, cuộc đụng độ của 4 vs 5 . Có lẽ do sức lực tiêu hao khá nhiều nên hai bên va chạm không tạo nhiều nguy hiểm.

Từ lúc 6 người lạ mặt quấy rầy nhóm Thiên Phong thì trong phòng cũng diễn ra các cuộc chiến tương tự. Tình cả giao chiến ác liệt đang diễn ra thì một tiếng chuông vang lên khắp gian phòng.

Booong....

- Thông báo phần thi tầng thứ 1 đã kết thúc. Các tuyển thủ đạt được số điểm quy định nhanh chóng tập hợp đi về phía trước, ai không đủ nhanh chóng rời khỏi theo cửa phía sau. Cấm hành vi không làm theo quy định hủy bỏ tư cách thi.

- Đại ca ! Không lẽ tha cho bọn chúng, tứ đệ bị cướp vòng tay rồi.

- Cấm mồm . Thù này tao nhớ rõ, tụi bây nhớ đó. Chúng ta đi !

Nói xong 5 tên đi về phía trước, còn tên còn lại đang được nhân viên khiêng ra ngoài .

Chương 23: Cuộc Thi Quang Ảnh Giả P8

Trong gian phòng sáng rực ánh đèn, bên trong là hàng trăm người, xếp hàng ngay ngắn, đứng trước họ là hai người, một già một trẻ. Mọi người đều chăm chú, chờ đợi vòng thi tiếp theo sau. Ai cũng biết vòng thi tiếp theo sẽ càng khó khăn hơn, nhưng trong tâm trí của họ mang ý chí kiên định không từ bỏ.

- Chúc mừng 179 người đã vượt qua tầng thứ nhất cũng xem như vòng thi khá là dễ dàng nhất trong Tòa tháp này, có lẽ qua vòng thi này các người sẽ rút ra cho mình một số kinh nghiệm trong chiến đấu và điều quang trọng hơn muốn trở thành Quang Ảnh Giả không chỉ cần sức mạnh của bản thân và ý chí dám đương đầu với tất cả khó khăn mà cũng rất cần đồng đội. Các người có ý kiến gì hỏi không, ta cho các người hỏi 5 vấn đề suy nghĩ kỹ đi, vì phía trước các người là một chặng đường khó khăn thử thách đây.

Giám thị nghiêm mặt, nói giọng lạnh lùng không tình cảm. Đám người xôn xao bà luận, sau đó có 1 cánh tay đưa lên xin hỏi.

- Xin hỏi giám thị, những người tham gia vào cánh cửa để bây giờ đâu rồi ?

- Hừ ! Muốn trở thành một Quang Ảnh Giả mà sợ đương đầu với khó khăn, những tên hèn nhát ấy đã bị loại không cần nhất đến.

Tiếng xì xào càng lớn hơn, ai cũng thờ phào, may mắn là mình đã không chọn cánh cửa để không thời giờ này là về quê cảm câu rồi. Lại có 1 cánh tay khác xin ý kiến, người đó không ai khác là Dương Phàm, khuôn mặt xanh xao có vẻ mệt mỏi cao độ.

- Xin hỏi giám thị, còn phải vượt qua bao nhiêu vòng thi nữa thì mới qua khu vực tiếp theo ?

- Trước khi ta trả lời, ta xin giới thiệu với các người, người bên cạnh ta là Hội Trưởng đại nhân. Ngài muốn đích thân quan sát các nhân tài của năm nay, và chọn lựa ra 16 người có thành tích tốt nhất để làm hộ pháp cho nhiệm kỳ mới của hiệp hội Quang Ảnh. Và sau đây mời Hội trưởng đại nhân phát biểu.

Lúc này cả căn phòng như bùng nổ, lần đầu tiên được nhìn thấy huyền thoại bằng xương bằng thịt. Những tiếng suy luận không biết hội trưởng đã đạt cấp bậc gì, quang ảnh của hội trưởng là gì...

- Ừm... ừm... Tất cả im lặng. Ta đã quan sát các người từ lúc bắt đầu vòng thi. Theo ta thấy các thí sinh năm nay có thành tích khá tốt hơn so với mọi năm trước. Ta hy vọng kỳ thi năm nay sẽ chọn ra được nhiều người tài cho hiệp hội. Còn vấn đề cậu nhóc kia vừa hỏi ta xin tuyên bố, luận thi của năm nay có phần thay đổi nên phần thi chỉ diễn ra trong khu vực một... nhưng độ khó của nó sẽ cao hơn gấp rất nhiều lần.

Nói tới đây, hội trưởng dừng lại một chút rồi nhìn 179 thí sinh sau đó chậm rãi nói tiếp:

- Bởi sau vòng thi tiếp theo chỉ chọn ra 60 người trên tổng số 179 người hiện có mặt ở đây. Những người bị loại cũng đừng nản chí, vì Quang Ảnh của các người sẽ không mất đi, chỉ là không có giấy chứng nhận là Quang Ảnh Giả mà thôi. Điều này sẽ rất có lợi cho kỳ thi năm sau, còn 60 người được tuyển chọn sẽ được đi tiếp vào vòng thi đối kháng chọn ra 16 người có thành tích cao nhất. Các người còn gì để hỏi nữa không ?

Một cánh tay đưa lên, có vẻ khá rụt rè. Khi mọi người đưa mắt nhìn, thì ra chủ nhân của cánh tay ấy là một cô bé độ tầm 15 tuổi đang có vẻ khá là mất cỡ, đỏ chín mặt.

- Xin hỏi hội trưởng vậy nội dung của phần thi tiếp theo sẽ thi theo đồng đội hay cá nhân và cách thức tính điểm như thế nào ?

- Haha ! Cô bé không cần đỏ mặt như thế ! Hiện tại các người sẽ được chuyển tới nơi nghỉ ngơi trong 7 ngày, trong những ngày đó là cơ hội các người tập luyện và được hỗ trợ tối đa các phương diện từ tri thức đến các kỹ năng cơ bản của Quang Ảnh Giả, đồng thời Quang Ảnh của các người sẽ được kích hoạt tối đa là 100%, cũng có nghĩa nếu các người chăm chỉ cũng có thể đột phá trở thành 2 sao.

Vừa nghe tới đoạn có thể đột phá, cả phòng lại muốn nổ tung. Ai mà không mong muốn mình trở nên mạnh mẽ chứ. Thiên Phong lúc này nắm chặt nắm tay, tự nhủ phải trở nên mạnh mẽ, mình phải bảo vệ mọi người xung quanh mình. Không riêng gì Thiên Phong, tất cả mọi người ở đây ai ai cũng có suy nghĩ ấy.

- Và vòng thi tiếp theo sẽ là vòng thi cá nhân, và kết quả chỉ có bản thân và giám thị biết. Còn về nó sẽ diễn ra như thế nào thì tự bản thân các người trải nghiệm. Nếu không còn gì nữa, thì các người giải tán rồi lãnh phòng nghỉ ngơi. Mọi thông tin cần biết đã có bên trong vòng tay của các người.

- Tất cả ! Nghiêm... chào hội trưởng !

Giám thị quát to mặt nghiêm trang, các thí sinh cuối sát người khi ngừng đầu lên thì đã không thấy giám thị và hội trưởng đâu nữa. Chỉ thấy phía trước có hai nữ nữ mặc áo trắng bó sát, lộ ra các đường cong quyến rũ. Dòng người xếp hàng đi đến để nhận số phòng và thay vòng tay mới rồi đi nhanh vào

cánh cửa .

Khi đến lượt của nhóm Thiên Phong thì Bana lão đại đã không kiếm được nước miếng chảy ra khi nhìn thấy 2 mỹ nữ này, nếu không có Dương Phàm kéo đi chỉ sợ năm nào mới xong. Bana rời đi trong sự hối tiếc và những ngụm nước bọt ừng ực.

- Đúng là vừa già vừa dê, thật là hết chỗ nói.

Zen lắc đầu rồi cùng Thiên Phong đến nhận phòng, không có gì thay đổi phòng của Thiên Phong cạnh phòng của Zen nên hai nhóc này khá thích thú, vì nếu có rủ đi chơi thì cũng dễ dàng. Dòng người cứ tấp nập đi chuyển, đến người cuối cùng thì ánh đèn cũng vụt tắt. Kết thúc cũng như bắt đầu cho một cuộc chiến mới đầy cam go đang chờ đợi họ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: 7 Ngày Luyện Tập P1

Sau khi kích hoạt hoàn toàn Quang Ảnh, đạt được 100% sức mạnh thì Thiên Phong đi về phòng mình. Vừa đi Thiên Phong vừa mơ màng các thông tin liên quan đến các thông tin kỹ năng của Quang Ảnh trên vòng tay của mình, bất giác đã đến cửa phòng mình. Tiếng nói tự động vang lên :

- Mời đặt vòng tay để xác nhận. Xác nhận hoàn tất, chúc mừng thí sinh Thiên Phong trở về phòng.

Trong gian phòng khá rộng và đầy đủ tiện nghi có thể nói là xa hoa. Có lẽ từ trước đến nay Thiên Phong chưa bao giờ ở trong căn phòng sang trọng như thế này. Đặt ba lô xuống, sắp xếp mọi thứ hợp lý, tắm rửa sạch sẽ Thiên Phong nằm trên giường mắt nhìn tấm ảnh của di Trần.

- Di Trần à ! Con đã tiến thêm một bước đạt đến Quang Ảnh Giả rồi. Con nhớ di lắm, con sẽ cố gắng đạt được thành tích tốt nhất có thể.

Rồi Thiên Phong thiếp đi, 1 giấc ngủ sâu quên đi những mệt mỏi. Trong giấc mơ Thiên Phong thấy mình quay lại hòn đảo cũ, gặp lại di Trần và những con thú bên trong khu rừng, trải qua không biết bao lâu Thiên Phong tỉnh dậy thì ánh sáng bên ngoài tắt. Bước ra ngoài với 1 bộ quần áo mới, đang tung tăng thì từ đằng xa Thiên Phong thấy Zen đang ôm 1 đóng kẹo quả bánh ăn ngon nghiền.

- Cậu xấu lắm nhá Zen, có đồ ăn ngon không rủ tớ. Á sao cậu lại chạy, đứng lại cho tớ, đứng lại ...

Một rượt một đuổi, băng qua các hành lang đến khi Thiên Phong thấy Bana và Dương Phàm đang dùng cơm trong căn tin thì dừng lại.

- Á Thiên Phong lại đây ,ngồi bên này này ăn gì nào hôm nay Bana lão đại khao tất thoải mái đi.

- Thật á ! Nói phải giữ lời nhé.

- Tất nhiên ! Bana lão đại nói không bao giờ đổi lời.

Thế rồi cả 3 lao vào các quán ăn, hết gọi món này tới món khác. Lúc đầu nụ cười trên môi của Bana rất tươi dần dần nụ cười trở nên xám xịt khi thấy hai nhóc Thiên Phong và Zen ăn như hổ đói và cái bụng là lổ đen không biết đâu là đủ. Đến khi chòng chén xếp lên cao thì Zen và Thiên Phong cùng vỗ bụng no tròn tỏ vẻ há hê.

Thiên Phong giọng nói thật thà :

- Cảm ơn Bana lão đại nhé. Lâu lắm rồi đệ mới được ăn một bữa ngon như thế này.

Zen thì tỏ ra chăm chọc như muốn xem cảnh vui sắp đến :

- Chuối lão đại đúng là ra dáng, thật là ngưỡng mộ quá đi. Haha

Bana lúc này trong lòng xót xa, đau như cắt nếu biết trước hai nhóc con này ăn như thế thì ôi thôi đại gì mà tỏ ra như thế.

- Ấy da ! Tự nhiên ta thấy đau bụng quá, chờ ta một chút giải quyết xong quay lại. Các nhóc chờ ta một tí nhá.

Nói rồi Bana lao đi còn nhanh hơn tốc độ ánh sáng, chỉ thấy khuôn mặt ngơ ngác của 3 người đưa mắt nhìn về phía Bana. Không cần ai nói thì cũng biết Bana bỏ của chạy lấy người, biết thế thì ăn ít một chút có hay hơn không cuối cùng thì cả 3 chia tiền nhau ra trả, cũng mai mẩn do căn tin hỗ trợ cho các thí sinh nên giá cả rất là rẻ.

- Mới khen có 1 câu, giờ thì mới lòi ra cái mặt chuột, chỉ vài đồng lẻ thôi mà cũng bỏ chạy tức chết ta.

Zen cao gắt giận dữ xung thiên, bên cạnh là Thiên Phong đang vỗ vai an ủi còn Dương Phàm thì ít nói chỉ ừ hừ cho qua chuyện.

- Thiên Phong đi theo tớ, tớ có cái này cho cậu xem này.
- Cái gì thế ? Có ăn được không ?
- Đi theo thì biết thôi !

Thiên Phong tò mò chạy theo Zen, hết quẹo đông rồi quẹo tây cuối cùng đến một gian phòng, bên trong có rất nhiều cỗ máy to lớn.

- Wow ! Đây là đâu thế Zen, nhìn như phòng tập thể hình ấy. Ủa sao không thấy ai đến nhỉ ?
- Ừ thì nó cũng gần như thế, phòng này dùng để tập luyện và thử nghiệm về các phương diện như sức đánh, sức bật nhảy, nhanh nhẹn... Cái phòng ở nhà tớ to hơn gấp thế này nhiều ở đây nhỏ quá. Giờ cậu xem mấy giờ rồi mà hỏi ai đến, mọi người nghỉ ngơi hết rồi chắc ai cũng thấy mệt sau cuộc thi vừa rồi.
- Trời cái gì mà nhỏ, tớ thấy cái phòng này rộng có thể chứa trên 50 người chứ ít gì.
- Thiên Phong lại đây với tớ, thử xem coi sức mạnh của cậu khi đạt 100% là bao nhiêu, xem tớ rồi bắt chước làm theo nhé !

Zen đi đến 1 cái máy khá to lớn, phía trước là một quả cầu đang bay lơ lửng giữa không trung, phía trên là một cái khung chữ các con số hiện tại nó là số 0. Zen vén tay áo, bàn tay sáng lên sau đó đâm mạnh vào quả cầu ấy.

Àm...

Quả cầu lắc lư kịch liệt sau đó trên khung chữ số các con số bắt đầu chạy, rất nhanh vượt qua hàng chục rồi từ từ qua hàng trăm đến 747 thì dừng lại. Zen xoa xoa bàn tay sau đó đi lại gần Thiên Phong tỏ ra khá thất vọng. Còn Thiên Phong thì trở mặt nhìn tỏ vẻ không hiểu lắm về mấy con số ấy nhưng giờ cũng hiểu một chút, nếu số càng lớn thì sức mạnh càng lớn.

- Sao tớ thấy cậu khó hiểu nhỉ, để tớ giải thích cho, nếu Quang Ảnh Giả có chỉ số từ 0~1000 tương đương với 1 sao màu đen, và cứ cách 1000 thì lại tăng lên 1 sao. Còn ở các cấp bậc cao hơn thì yêu cầu sức mạnh phải nhiều hơn. Bây giờ cậu dùng chân khí vào quang ảnh rồi đâm mạnh vào là được. Của tớ là 847 có nghĩa là hơn trung cấp 1 sao màu đen rồi. Rồi cậu đi thử đi, để còn kiểm tra những cái khác nữa.

Thiên Phong đi đến cỗ máy, hít một hơi sâu sau đó tập trung đưa chân khí đi về Quang Ảnh, nhưng do thể trạng của Thiên Phong chân khí tập trung về hai tay mà không quy về 1 chỗ. Tới đường cùng Thiên Phong nén hết sức đâm mạnh bàn tay có Quang Ảnh vào quả cầu.

Àmmmm...

Số điểm chạy lên điên hồi sau đó vượt qua hàng chục, tiếp nhập hàng trăm nhưng tốc độ giảm một cách rõ rệt, và nó dừng lại ở mức 315. Thiên Phong cảm thấy bị sốc khi thấy kết quả này, khuôn mặt sụp xuống rồi đi đến chỗ Zen.

Không sao hết mà, có lẽ là thể chất của bạn khá đặc biệt nên thế. Từ từ cậu cũng mạnh lên thôi, lại bên kia kiểm tra nhanh nhẹn nào.

Đến trước là một cỗ máy như thang cuốn, Zen nhảy lên rồi bắt đầu chạy tốc độ càng ngày nhanh dần, đến cuối cùng dừng lại ở tốc độ 20 m/s thì ngừng lại. Zen đi xuống tỏ vẻ như vừa ý.

- Tớ lần này có đột phá, đeo ốp chân mà tốc độ bùng phát lên đến 20m/s thật là tốt. Tới cầu kia Thiên Phong.
- Miếng ốp chân của cậu nặng bao nhiêu thế, tớ cũng muốn tập luyện như thế.
- Tớ cũng không nhớ rõ nữa chắc khoảng vài trăm kg ấy mà. Nếu cậu muốn tập luyện thì tí về phòng tớ tớ cho cậu 1 cái nhẹ nhất của tớ. Nói trước là lúc đầu rất vất vả đấy nhé.
- Không sao mà, có chí thì nên mà đúng không ! Hehe.
- Thôi lên kiểm tra đi, còn nhiều cái khác nữa.

Thế rồi Thiên Phong bước lên kiểm tra tốc độ chạy, nhưng chỉ đạt dc 5m/s thôi cách xa với Zen. Dù có kiểm tra với bất cứ cỗ máy nào thì Zen luôn hơn hẳn Thiên Phong, thấy thế nên Zen luôn an ủi, rằng mình được tập luyện từ khi bé nên giờ đạt được thành tích này cũng nên. Một ngày nhanh chóng qua đi, và nhóm của Thiên Phong chúng ta đang trong tình trạng chưa có gì hết

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: 7 Ngày Luyện Tập P2

Cốc ... cốc ! Thiên Phong dậy nào. Hôm nay chúng ta còn phải luyện tập nữa, dậy dậy !

- Tới ngay tới ngay !

Thiên Phong bước ra mở cửa , bước đi có vẻ khó khăn kèm theo chậm chạp.

- Thiên Phong cậu bị thương ở chân à ! Sao mà tướng đi xấu thế.

- Cậu hỏi Zen ấy ! Tớ bảo Zen là tìm cho tớ cái ộp chân nhẹ nhất mà cậu xem này. Cái ộp này ít ra mỗi cái cũng 5 kg ấy .

Giọng của Thiên Phong mang theo ủy khuất , còn Dương Phàm và Bana thì thấy chuyện này có vẻ thú vị, có khi tìm cho mình 1 cái để tập luyện cũng tốt. 3 người đến tìm Zen nhưng không thấy Zen trong phòng, đành tự đi xuống phòng tập.

Khi 3 người đi đến phòng tập thì đã thấy Zen đang mở hơi nhẹ nhai hít đất . Cả 3 đều tỏ vẻ ngạc nhiên, vì trước đây chưa thấy Zen tập luyện gian khổ như thế này. Thấy dáng 3 người lại gần , thì Zen ngừng lại lấy khăn lau mồ hôi .

- Wow ! cậu thật cừ nha, sáng đã dậy sớm tập luyện rồi. Sao cậu không kêu tớ cùng tập.

- Tớ tập từ đêm qua tới giờ, sau khi cho cậu miếng ộp chân thì vào đây tập. Tớ có cảm giác sắp đột phá lên 2 sao, nên tranh thủ cực khổ một tí cũng không sao.

- Trời ! Đúng là quái vật chưa gì hết mà muốn lên 2 sao rồi. Zen yêu vầu có bí quyết gì bày cho lão đại ta chút nào.

Bana giọng nói đầy dụ hoặc, ánh mắt gian tà nhìn Zen nhưng chưa đạt được mục đích thì đã bị Zen đá cho một cái vào mông bay ra xa.

- Tớ nghe nói, khoảng 9h sẽ có Quang Ảnh giả của hiệp hội xuống giới thiệu cho chúng ta về Quang Ảnh cũng như cách tập luyện cho phù hợp với bản thân.

- Thật không Dương Phàm, nếu như thế thì quá tốt một thí nữa nhóm mình cùng đi nhé.

- Các cậu đi đi, mình không đi đâu. Máy lão ấy mình không có hứng thú !

- Cậu sao thế Zen . Thôi mà đi cùng tớ ... sau khi đi xong rồi chúng ta cùng nhau tập luyện, cậu thấy thế nào.

- Thiên Phong nói đúng đó Zen, theo tớ thấy chúng ta nên đi xem thế nào, tiện thể có thể quan sát các đối thủ xung quanh chúng ta. Có câu “ Biết người biết ta trăm trận trăm thắng “ mà !

Bana từ dưới đất xoa xoa mông rồi nói một cách nghiêm chỉnh. Zen suy tư một chút rồi gật đầu đồng ý. Sau vài động tác khởi động buổi sáng, cả nhóm cùng vào căn tin chén một bữa thịnh soạn, vì lần trước Bana bỏ trốn nên lần này đã bị bắt khao bù lại. Tất nhiên Bana cũng gào thét vì xót túi tiền bởi hai cái miếng không đãi này !

Sau khi dùng bữa xong thì cả nhóm đi về phía hội trường, phải nói bên trong tòa tháp cao này không nghĩ ra lại có nơi xa hoa và cao cấp đến thế, nó như 1 tòa lâu đài thời xưa vậy.

Bên trong hội trường lúc này cũng bắt đầu đông dần. Các lô ghế ngồi bắt đầu kín chỗ, tiếng ồn ào của các nhóm làm cho không khí ở đây có phần ngột ngạt.

Ừm... ừm... !

Tiếng nhấm nhồm, làm cho cả hội trường bỗng im lặng. Đứng trên đài cao lúc này là một vị trung niên, tóc hoa râm mặc trên mình là một chiếc áo kiểu cổ màu đen . Khuôn mặt tỏ ra sự uy nghiêm và mang theo vài phần sát khí.

- Hôm nay , ta sẽ đại diện cho hiệp hội. Giảng giải các người những điều cơ bản khi trở thành Quang Ảnh Giả. Trước khi nói đến Quang Ảnh Giả. Ta xin nói sơ qua lịch sử của Quang Ảnh của lục địa này.

Lục địa Quang Ảnh tồn tại cách đây đã hàng vạn năm trước đây, có người nói lục địa Quang Ảnh của chúng ta được một vị Thần nào đó tạo ra. Theo những ghi chép được ghi lại cho đến nay, thì lục địa này có tên là Quang Ảnh vì nó xuất phát từ sự hình thành và phát triển của Quang Ảnh giả đến nay. Cũng nói một chút về nên Quang Ảnh hiện tại, do qua nhiều năm tiến hóa nên Quang Ảnh cũng đã không còn giống như xưa . Nó bị phân hóa qua nhiều giai đoạn và bị lãng quên qua những cuộc chiến ác liệt.

Nói về cuộc chiến ác liệt thì hiện tại thế giới chúng ta đang sống có hai tầng . 1 là của hiệp hội Quang Ảnh của chúng ta đứng về phía chính nghĩa và 1 tầng khác gọi là thế giới ngầm đại diện cho những kẻ luôn làm chuyện ác và nó là kẻ thù không đội trời chung với hiệp hội của chúng ta.

Bây giờ ta xin giới thiệu một số điều cơ bản về Quang Ảnh. Có 3 loại Quang Ảnh cơ bản : Quang Ảnh tạm thời – Quang Ảnh thể chất - Quang Ảnh kế thừa. Có thể các người sẽ thắc mắc hiện tại Quang Ảnh của các người là thuộc dạng gì ? Chính xác mà nói nó là Quang Ảnh tạm thời là 2 năm kể từ khi kích hoạt, có nghĩa là nó có thể bị xóa đi bởi hiệp hội không gây ảnh hưởng gì đến cơ thể của các người.

Quang Ảnh thể chất : nó sẽ được kích hoạt sau khi các người đạt đủ điều kiện và nó sẽ là Quang ảnh đi theo các người cho đến lúc chết . Nó dựa theo thể trạng và thuộc tính cũng như nhiều điều kiện khách quan khác cấu thành. Cũng có thể nói các Quang Ảnh có tương khắc lẫn nhau , vì thế không có một Quang Ảnh nào là vô đối .

Quang ảnh kế thừa : đây cũng là một dạng đạt được Quang Ảnh nhưng nó mang theo nhiều sự huyền bí khó có giải thích chính xác, theo ta được biết nếu có 1 ai đó từ Lục sắc trở lên hy sinh thực hiện hiến tế sẽ giúp cho người được hiến tế đạt được quang ảnh giống như bản thân và một phần 10 sức mạnh được truyền thụ sang . Cũng có những trường hợp khác mà ta không được biết . Tất nhiên sau khi được truyền thừa thì Quang Ảnh đó sẽ vĩnh viễn theo các người như là Quang Ảnh thể chất.

Màu sắc đẳng cấp được phân chia theo : Đen - Vàng - Cam - Nâu – Lục - Lam - Xanh Dương Đậm - Tím - Đỏ . Ngoài ra khi vượt qua cấp bậc màu sắc sẽ vương đến cấp bậc mà mọi người ai ai cũng thầm ao ước đó là Chí Tôn Quang Ảnh. Quay lại với các bước cơ bản trong Quang Ảnh, đầu tiên ta giới thiệu cho các người biết cách vận dụng Quang Ảnh một cách hợp lý .

Người có Quang Ảnh sẽ có một luồng khí chạy dọc trong cơ thể , nó được gọi là Quang Khí . Quang Khí ngoài hỗ trợ kích hoạt Quang Ảnh thì chúng ta có thể sử dụng nó vào các việc khác nhau ví dụ như tăng tốc độ chạy, nhảy, sức mạnh ở tay , hay phòng thủ ... Vì sao ta lại nói như vậy, nếu khi chiến đấu các người biết vận dụng một cách hợp lý sẽ dành được ưu thế . Để đạt được nó thì cần các người tập luyện , việc tập luyện nó khá là khó khi mới bắt đầu vì các người phải chia sẻ Quang Khí đưa về các bộ vị mà mình muốn tăng cường. Đồng thời phải duy trì nó trong lúc chiến đấu cần sự phân tâm không chểnh mảng không bị cắt đứt.

..... Rút ngắn bớt vì lão này nói nhiều quá

Các người có gì thắc mắc không ? Ta có thể giải đáp cho các người !

- Xin hỏi đại nhân , nếu trong quá trình tập luyện ta có đột phá trở thành 2 sao, nhưng Quang Ảnh của ta là Quang Ảnh tạm thời thì khi bị xóa đi thì tất cả công sức của ta sẽ bỏ biển hết sao ?

Câu hỏi được đặt ra được nhiều sự đồng tình của các thí sinh trong hội trường, họ cũng phân vân về điều này. Trung niên áo đen nhìn về phía người đặt câu hỏi rồi nói :

- Nếu các người đột phá trong quá trình có Quang Ảnh tạm thời thì khi bị xóa bỏ thì sẽ bị xóa hết cả Quang Ảnh và cấp bậc . Nhưng ... khi đột phá thì nó sẽ giúp cho thể chất cơ thể các người tốt hơn và tạo điều kiện giúp cho các người đạt được những Quang Ảnh mạnh hơn sau này.

- Xin hỏi đại nhân , các chiêu thức Quang Ảnh mình có thể học tập ở đâu ?

- Nếu người không hỏi ta cũng nói ! Các chiêu thức cơ bản các người có thể học tập ở thư viện , bên trong đó có dữ liệu về các Quang Ảnh phổ biến, ngoài ra có thể học tập trong chiến đấu đồng thời tự nghĩ ra kỹ năng phù hợp với bản thân. Thời gian đã hết, các người tự mà đi tập luyện đi, tất cả giải tán.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: 7 Ngày Luyện Tập P3

- Các cậu thấy sao về buổi giảng này ? Theo tớ hiểu thì ngoài học tập sử dụng Quang Ảnh chúng ta còn học tập rất nhiều các thứ khác, chẳng hạn như chia sẻ Quang Khí đến các vị trí trên cơ thể ... Tớ nghĩ chúng ta từ hôm nay sẽ bắt đầu tập luyện, tớ đã lên kế hoạch từ tối hôm qua , các cậu cũng nên làm như thế để có kết quả tốt cho luyện tập.

- Dương Phàm nói có lý đó, theo lão đại ta nghĩ thì nên tăng cường luyện tập . Chẳng hạn như mang vật nặng lên người sẽ rèn luyện như nhóc Zen với Thiên Phong cũng khá tốt đấy. Ta mong nhóm của chúng ta sẽ vượt qua tất cả và đến vòng thi cuối cùng.

- Wow ! Hôm nay Bana lão đại nói chuyện nghiêm túc nhìn điển trai hẳn .

- Hoho ... lão đại ta lúc nào mà không điển trai !

Ầm ... Zen đá vào mông của Bana làm Bana té bật ngửa ngã lăn ra đất .

- Thiên Phong ! Tớ thấy cậu nên tập luyện nhiều vào, vì thể chất của cậu khá đặc biệt nên tớ nghĩ, tớ sẽ là người hướng dẫn và cùng tập luyện với cậu. Còn Dương Phàm cùng Bana lão đại thì cùng nhau tập luyện, hai người giúp đỡ lẫn nhau trong tập luyện tớ nghĩ sẽ tốt hơn !

Bana xoa hông đứng dậy, mặt đầy gân xanh nhìn Zen sau đó thì nén giận xuống vừa đi vừa lăm bầm khó chịu. Zen kéo Thiên Phong về phòng tập , sau đó Zen dẫn Thiên Phong vào căn phòng rộng và khá là đặc biệt, bên trong không có bất cứ thứ gì cả.

- Đây là đầu thể Zen, sao tớ không thấy cổ máy nào vậy ?

- Đây là phòng trọng lực, nó tạo ra lực hút gấp nhiều lần lúc bình thường. Có nghĩa bên ngoài cậu 50kg thì bên trong này cậu sẽ là 100kg hay 200kg tùy theo mức độ trọng lực tăng trưởng. Bắt đầu từ bây giờ , cậu phải ở bên trong phòng làm theo những gì tớ chỉ dẫn và không được lười biếng.

- Tuân lệnh , sếp Zen !

- Bây giờ khởi động , cậu và tớ phải chạy vòng quanh phòng này 100 vòng thì thôi, và trọng lực tớ sẽ tăng lên 2 lần ! Và cậu không được sử dụng Quang Khí đây nhé.

Zen bấm nút điều chỉnh, căn phòng đều không có gì biến hóa, đến khi Thiên Phong bắt đầu di chuyển mới cảm giác bước chân chùng xuống, có vẻ nặng nề ,cảm giác lạ lẫm. Một vòng quanh phòng nhanh chóng hoàn thành, cảm giác nặng nề tiếp tục tăng dần. Sau khi chạy xong 30 vòng hơi thở của Thiên Phong bắt đầu đứt quãng, ngực cảm giác đau nhói , nhìn qua Zen chỉ thấy Zen khuôn mặt bình thường hơi thở đều đặn như chuyện chẳng có gì xảy ra. Cẩn môi lấy lại thanh tỉnh, Thiên Phong tiếp tục chạy theo sau của Zen. Số vòng được rút ngắn lại chỉ còn 40 vòng, lúc này nhìn Thiên Phong mặt đã trắng bệch không còn một giọt máu, miệng mở rộng cổ gần nứt từng luồng không khí .Đôi chân của Thiên Phong bắt đầu tê, rồi lan dần khắp cơ thể, quần áo gần như đã ướt sũng vì mồ hôi.

- Mình không thể bỏ cuộc, chỉ là một bài tập luyện bình thường , mình không mệt... Chỉ thêm 1 vòng nữa thôi sắp hoàn thành rồi !

Đó là những lời tự nhủ với bản thân, có lẽ nó giúp cho Thiên Phong gồng gượng tới giờ này. Bây giờ là vòng thứ 87 , Zen cũng dần mệt hơi thở có phần nặng nhọc hơn trước, mồ hôi ướt trên áo, còn Thiên Phong thì gần như là bước đi chứ không còn là chạy nữa, lê từng bước từng bước để có hoàn thành số vòng.

- Mình ... mình không còn chịu nổi nữa... Mình muốn ngừng lại... Không mình không phải là một kẻ yếu đuối, mình muốn mạnh mẽ, mình muốn sức mạnh, không thể bỏ cuộc , phải kiên trì... kiên trì...

Lê bước chân nặng nề cùng với hai miếng ốp chân và trọng lực gấp 2 lần, Thiên Phong gần như đang cố lết để hoàn thành 100 vòng, nhưng đến vòng thứ 93 thì cơ thể của Thiên Phong gần như hư thoát , vô lực , đôi chân đã mất cảm giác , trong đầu của Thiên Phong chỉ còn một ý niệm cuối cùng có phần đứt quãng : “Mình phải mạnh mẽ... mình phải bảo vệ người thân bên cạnh ... mình vượt qua mọi thứ... “. Sau khi hoàn thành vòng thứ 94 , thì cơ thể của Thiên Phong gần như muốn ngã đổ, bước chân xiêu vẹo.

Ầm !

Một tiếng động bùng nổ bên trong cơ thể của Thiên Phong, như có một thứ gì đó muốn lao ra khỏi cơ thể, một luồng sức mạnh mà trước nay chưa từng có, nó len lỏi đến từng ngõ ngách các bộ vị trên cơ thể Thiên Phong. Một cảm giác tuyệt diệu như được ngâm mình trong dòng suối mát lạnh giữa trưa hè . Và vòng 99 đã hoàn thành nhờ sự trợ giúp của sức mạnh thần bí ấy, cố gồng bước đi khi vừa chạm mức 100 vòng thì cơ thể Thiên Phong té ngã sau đó hôn mê , miệng lẩm bẩm : “Mình không phải là một kẻ yếu đuối, mình muốn mạnh mẽ, mình muốn sức mạnh, không thể bỏ cuộc , phải kiên trì... kiên trì...”

Quay lại Zen, thì đối với Zen thì bài tập nhỏ này chẳng qua chỉ là khởi động làm nóng người mà thôi, sau khi hoàn thành 100 vòng một cách nhẹ nhàng thì Zen đứng quan sát Thiên Phong không rời mắt và phát hiện Thiên Phong có đột phá nhỏ qua một bài tập luyện này. Khi Thiên Phong ngất xỉu, Zen đã chuẩn bị và tiến lên điều về phòng y tế. Sau đó Thiên Phong được ngâm mình trong dung dịch hồi phục . Zen quay lại phòng tập và điều chỉnh trọng lực gấp 4 sau đó điên cuồng tập luyện.

Đêm đã xuống, ánh đèn sáng rực chiếu rọi khắp gian phòng. Bên trong có nhiều buồng chất lỏng hồi phục. Khi Thiên Phong tỉnh dậy thì thấy bản thân ở một nơi xa lạ, cơ thể đang được ngâm trong dịch nhầy có cảm giác dễ chịu, nhớ lại cảnh tập luyện thì bàn tay của Thiên Phong nắm chặt hơn, đứng dậy và sau khi tắm rửa thay đổi trang phục. Thiên Phong cảm giác cơ thể thoải mái tràn đầy sức lực hơn bao giờ hết. Bước vội ra hành lang thì cái bụng sôi lên ục ục, nhìn quanh phát hiện không có ai thì Thiên Phong cũng thở phào vì không bị xấu hổ.

Bước vào căn tin, ăn như hổ đói và no căng bụng. Thiên Phong chạy vào phòng tập luyện. Tuy trời đã tối nhưng phòng tập vẫn rất đông người, len lỏi qua lại cuối cùng đến trước phòng trọng lực, chỉ thấy trước cửa phòng có một nhóm người đang nhìn và bàn tán điều gì đó.

- Các người biết kẻ bên trong là ai không ?

- Nếu ta biết thì đứng đây làm gì, tên này thật là bá đạo. Ở trong phòng trọng lực gấp 4 mà gần 6 tiếng rồi chưa thấy ra, ta nghĩ hẳn chết ở trong đó rồi.

- Ta thì đang nghĩ chắc là một Quang Ảnh đại nhân nào đó đang vào đó tu luyện . Ở trong nhóm thí sinh làm gì có kẻ nào có thực lực mạnh đến thế !

Tiếng bàn luận thu hút càng nhiều người đến, ai đến cũng cảm thấy tò mò vì người bên trong. Khi cuộc bàn luận , suy đoán cao trào thì cánh cửa phòng mở ra. Đưa tới ánh mắt của tất cả mọi người , bên trong đi ra là một người đầu tóc quần áo rách rưới ướt đẫm, trên mu bàn tay trái có hai ngôi sao đang chớp nháy !

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: 7 Ngày Luyện Tập P4

- Ê nhóc ! Giờ nổi tiếng rồi nhá rửa đi ! Giờ đi đâu ta cũng nghe thấy người ta bàn luận về nhóc đột phá lên 2 sao cả. Chà chà đến cả ta cũng ngưỡng mộ nhóc thật đấy !

- Bana lão đại nói đúng đấy, từ sáng đến giờ tâm điểm được bàn luận đều là Zen. Ta nghĩ nhóm của chúng ta cũng nên cố gắng để đột phá trước khi vòng thi sắp đến.

Dương Phàm nói mang theo ánh mắt kiên định nhìn Zen. Bên cạnh là Thiên Phong cũng đang gật gù nhìn về Zen với ánh mắt ngưỡng mộ. Còn Zen thì cứ im lặng, sau đó chỉ gật đầu ừ hử cho qua. Sau khi dùng bữa xong thì Zen đứng dậy nhìn về phía Thiên Phong rồi nói :

- Cậu muốn có sức mạnh thì hãy dựa vào sự nỗ lực của bản thân, đừng cứ mãi ngồi đấy mà ngưỡng mộ người khác. Khi có sức mạnh thì mọi chuyện sẽ khác, thế giới này là cường giả vi tôn. Hôm nay cậu tự tập luyện đi !

Zen nói xong thì cất bước lặng lẽ thẳng hướng vào phòng tập. Để lại 3 đôi mắt ngơ ngác nhìn theo không hiểu tại sao Zen hôm nay lại lạ như thế.

- Tên này đột phá bị đột tính hay sao mà hôm nay ra vẻ lạ lùng thế kia. Dù gì chúng ta cũng là một đội mà. Không được để lão đại ta dạy hán một bài học.

- Bỏ đi Bana, chắc cậu ấy căng thẳng quá ấy mà. Chắc vài ngày nữa sẽ không sau đâu.

- Dương Phàm nói đúng đó, em cũng nghĩ thế. Còn có 5 ngày nữa là vòng thi sắp tới rồi, chúng ta cần cố gắng hơn. Bana lão đại và Dương Phàm tập luyện tới đâu rồi ?

- Cũng không có gì đặc biệt, ngoài xem các thông tin từ thư viện thì 2 người chúng ta đang tập mang thêm các vật nặng để tăng thêm sức bền, và tăng khả năng tránh né lẫn tấn công, nói chung cũng có đột phá nho nhỏ. Còn nhóc thì sao, tập luyện tới đâu rồi ?

- Em à ! Hôm qua trong lúc tập luyện quá độ thì em ngất đi. Đến tối sau khi tỉnh dậy thì vào phòng tập thì thấy Zen đột phá, sau đó em ở lại phòng trọng lực đến 1h sáng thì về ngủ.

- Ừm chúng ta cần cố gắng để đuổi kịp theo nhóc Zen , không thể bị bỏ lại quá xa thì mất mặt lão đại là ta được, thôi không bàn nữa đi tập luyện thôi.

Nhóm 3 người Thiên Phong đi đến dãy phòng tập thì chia tay, Thiên Phong đi tới một phòng tập nằm trong góc có phần hẻo lánh. Bước vào phòng trọng lực, khởi động với mức gấp 2 lần rồi bắt đầu chạy khởi động. Có do đột phá vào lần trước nên việc chạy ở mức trọng lực gấp 2 cũng trở nên khá dễ dàng. Sau khi chạy vòng quanh hết 50 vòng cơ thể bắt đầu nóng và ra mồ hôi.

Thời gian nhanh chóng qua đi, sau khi thay đổi các động tác khác nhau đến cực hạn của cơ thể , Thiên Phong đi ra ngoài phòng trọng lực nghỉ ngơi sau khi cảm thấy hồi phục lại sau đó lại tiếp tục. Bữa trưa xong thì Thiên Phong lại lao vào phòng tập, buổi chiều Thiên Phong không tập trong phòng trọng lực nữa mà tập luyện về các lĩnh vực như tránh né, tốc độ, sức bật...

Sau 1 ngày tập luyện cường độ cao trôi qua nhanh chóng, Thiên Phong lết tằm thân mệt mỏi đau nhứt về phòng Y tế để ngâm mình trong dịch phục hồi. Sau vài giờ ngâm mình, hầu như mệt mỏi biến mất, Thiên Phong đi vào thư viện. Bên trong thư viện cũng còn vài người đang nằm trên ghế dài, đầu mang 1 chiếc mũ điện tử , Thiên Phong sau khi đăng ký thì lặng lẽ đi về một góc, đội mũ điện tử lên đầu sau đó mọi thứ xung quanh sáng lóa sau vài phút thì hiện lên trước mắt của Thiên Phong là một ngân hàng dữ liệu đồ sộ về Quang Ảnh Giả . Sau khi đọc qua các giới thiệu, hệ thống đưa ra gợi ý để Thiên Phong vào mục các kỹ năng Cơ bản và Nâng Cao với người mới .

Một dãy các Clip hướng dẫn các kỹ thuật do các Quang Ảnh Giả giới thiệu xuất hiện trước mặt Thiên Phong, sau khi chọn lựa các sở trường về song kiếm và các kỹ năng cơ bản . Sau khi xem xong vài giờ thì Thiên Phong về phòng ngủ. Cuộc sống của Thiên Phong cứ như thế trải qua nhanh chóng.

Hôm nay là ngày thứ 7, cường độ luyện tập của Thiên Phong sau nhiều ngày được nâng cao , từ trọng lực 2 được nâng thành 2.5 , Ốp chân 5kg đổi thành 10kg, ốp tay 5kg, quần áo 5kg , lực cánh tay là 525 , tốc độ đạt kết quả khá khả quan là 15m/s , các chỉ số khác cũng khá quan không đến nỗi tệ . Tuy không so bằng với Zen , nhưng thành quả này cũng khá tốt rồi. Nhắc đến Zen, kể từ ngày đột phá Zen trở nên khác thường, tỏ ra khó chịu và muốn xa lánh nhóm của Thiên Phong.

Vẫn như mọi ngày, sau khi luyện tập thì Thiên Phong vào thư viện. Có lẽ hôm nay là ngày cuối cùng nên mọi người ai cũng tập trung tập luyện nên thư viện hôm nay vắng vẻ không có người. Sai bước dài đến chiếc ghế , đội mũ điện tử và xem lại một lần nữa các bài giảng mà có thể nói Thiên Phong đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần.

Đang lúc xem thì bỗng nhiên hình ảnh bỗng chấn động, rồi ánh sáng lóa lên. Thiên Phong thấy mình đang đứng trên đồng cỏ, trước mặt mình là một hắc y nhân trùm kín mặt. Thiên Phong do dự lùi lại vài bước, sau khi khoảng cách khá xa Thiên Phong cố dùng ý thức để thoát ra nhưng không thể.

- Hệ Thống có lỗi phát sinh hiện tại không thể đăng xuất ! ...

Hắc y nhân quay mặt nhìn Thiên Phong sau đó nói :

- Hahaha ! Nhóc tỳ cũng biết sợ à. Lại đây với ta, ta sẽ cho ngươi sức mạnh !

- Ngươi... ngươi là ai ?

Hắc y nhân không trả lời Thiên Phong chỉ đưa ánh mắt nhìn một lượt , sau đó thì có vẻ ngạc nhiên , rồi điên cuồng đưa 2 tay lên trời gào :

- Haha ! Đúng là trời cũng giúp cho Thánh Giáo của chúng ta.

- Đây là nơi nào ? Ngươi là ai ?

Hắc y nhân quay nhìn Thiên Phong sau đó lạnh lùng nói :

- Ta cảm giác bên trong cơ thể ngươi có 1 nguồn sức mạnh khổng lồ mà trước nay chưa từng có. Ngươi có nguyện ý thuần phục Thánh Giáo của ta hay không, chỉ cần ngươi thuần phục thì muốn gì được đó. Chỉ cần ngươi gia nhập, ta Giáo Chủ đời thứ 17 Thánh Giáo sẽ nhận ngươi làm đệ tử và cho ngươi trở thành Giáo Chủ đời 18 của Thánh Giáo, ngươi có nguyện ý không ?

- Ngươi bị khùng à ? Nói cái gì ta nghe chẳng hiểu. Mau thả ta ra, nếu không đừng trách ta.

- Nhóc con giỏi lắm, nếu không phải ở đây là Thế Giới Ảo Ảnh thì ngươi cũng chưa có vé mà ở đó nói chuyện với ta đâu. Ta nhắc lại, ngươi có thuần phục không, nếu không ta sẽ hủy đi trí não của ngươi thành kẻ nguốc vĩnh viễn. Ta thả giết nhằm chứ không cho lũ khốn Quang Ảnh Thủi có được nguồn sức mạnh này đâu.

- Lũ tà ác, ta không bao giờ khuất phục đâu. Ta liều mạng với ngươi.

Thiên Phong lao nhanh đến và đánh 1 đấm toàn lực vào người Hắc y nhân, nhưng điều diễn ra vô cùng bất ngờ, nắm đấm đi xuyên qua cơ thể của Hắc y nhân, làm cho Thiên Phong mất đà ngã lăn ra đất, lúc này trong đầu Thiên Phong tràn đầy nghi hoặc .

- Haha ! Ta quên nói bên trong đây là Thế Giới Ảo Ảnh , tiến vào nơi này chỉ là ý thức, ngươi không thể nào dùng vũ lực tấn công ta được đâu, nhưng với ta thì ngược lại , ta có thể tấn công ý thức của ngươi. Ta đếm đến 3, nếu ngươi không chấp nhận thuần phục thì ở đó mà trở thành ngu ngốc đi.

Vừa lúc khi Thiên Phong gặp Hắc y nhân thì bên ngoài cũng xảy ra báo động. Các thí sinh bị ra lệnh về phòng của mình không được sử dụng bất cứ hệ thống liên kết với thư viện. Trong gian phòng lớn có hơn 30 người ngồi quanh 1 cái bàn tròn lớn.

- Chuyện gì đang xảy ra , báo cáo cho ta biết .

- Thừa hội trưởng, hệ thống Thế giới ảo ảnh của chúng ta bị tấn công, hiện tại mọi người đang cố gắng khắc phục.

- Đưa ra lệnh, không ai được truy cập vào Thế Giới Ảo Ảnh tránh tình trạng đáng tiếc xảy ra.

- Nhưng thưa Hội trưởng...

- Không có áp ứng ở đây !

- Còn sót lại 1 người đang bị khống chế bên trong Thế Giới Ảo Ảnh...

Ầm...

Tiếng đập bàn của Hội trưởng làm cả gian phòng im lặng như tờ.

- Làm rõ cho ta kẻ nào dám tấn công Hiệp hội Quang Ảnh. Còn các ngươi nhanh chóng khắc phục , còn ngươi nữa mau đến phòng Thư viện xem tình hình thế nào. Ta không muốn nghe từ “đang khắc phục” 1 lần nữa.

- Vâng hội trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: 7 Ngày Luyện Tập P5

Thế Giới Ảo Ảnh

- Nhóc con ! Ta cho ngươi 1 cơ hội cuối cùng, tuân phục Thánh Giáo hay là trở thành ngu ngốc .

Ánh mắt kiên định của Thiên Phong nhìn về phía tên Hắc y nhân , đôi bàn tay nắm chặt thể hiện quyết tâm.

- Ta thà làm kẻ ngốc chứ không trở thành tay sai của bọn tà giáo các ngươi đâu, đi chết đi !

Dù biết rằng không thể đánh trúng được tên Hắc y nhân , nhưng Thiên Phong vẫn cố lao đến tung ra các đòn tấn công... nhưng tất cả đều có chung một kết quả .

- Haha ! Đúng là cứng đầu, ta đã nói rồi nơi này là Thế Giới Ảo Ảnh ngươi đừng cố gắn làm mấy trò trẻ con thế này nữa chẳng ích gì đâu. Ta lập lại 1 lần cuối, chấp nhận hay không chấp nhận .

Tiếng nói của tên Hắc y nhân bắt đầu có vẻ mệt mỏi, kèm theo uy hiếp.

- Ta không ngu ngốc để ngươi dụ dỗ đâu, ta liều mạng với ngươi.

- Ta cho ngươi 3 giây suy nghĩ, sau 3 giây ngươi có hối hận thì cũng đã muộn rồi.

- Một... Chấp nhận hay không chấp nhận (đi tìm ẩn số)

- Người đừng có mơ !

- Hai... Ánh mắt của Hắc y nhân đỏ lên của sự nóng giận.

- Ba... Nếu ngươi đã muốn như thế thì chiều theo ý của ngươi !

Hắc y nhân đánh mạnh cánh tay về phía của Thiên Phong, cảnh tượng chung quanh bắt đầu thay đổi, đồng cỏ biến mất quang cảnh bắt đầu tối dần, theo cánh tay của Hắc y nhân bay ra các luồng sét hướng về Thiên Phong như oan hồn đòi mạng.

Mất thấy tình cảnh biến đổi, Thiên Phong cố hết sức để chạy ra xa nhưng khi đang chạy vài bước thì Thiên Phong cảm giác có 1 dòng điện mạnh chạy dọc hết cơ thể, tứ chi bắt đầu co rút kèm theo đau đớn, nó lan nhanh khắp cơ thể sau đó thì dồn về đại não.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !

Tiếng hét đau đớn của Thiên Phong vang vọng, bên cạnh Hắc y nhân đang cười đắc ý.

- Sao cảm giác thế nào, rất thoải mái đúng không ? Bây giờ đầu ngươi có cảm giác như có hàng ngàn con sâu đang cắn xé bộ não của ngươi phải không ? Haha !

Cảm giác đau đớn càng tăng, Thiên Phong ôm đầu lăn lộn lên mặt đất, các con co giật . Tinh thần bắt đầu mơ hồ, trong cơn đau đớn tuyệt vọng hình ảnh của di Trần lại xuất hiện.

- Không ! Mình không thể khuất phục, mình cản trở nên mạnh mẽ để bảo vệ di Trần . Mình phải ... mình phải vượt qua tất cả.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !

- Cha cha (tiếng đánh lười) ! Nếu biết đau đớn như thế thì từ đầu sao ngươi không chấp nhận đi, để bây giờ phải ném khổ . Van xin ta đi ! Cầu xin tha thứ đi ! Haha...

Hắc y nhân giọng cười khoái trá, thích thú nhìn xem Thiên Phong đau đớn.

- Ta thà chết chứ không đi theo tà giáo các ngươi đâu . Aaaaaaaa !

- Nếu đã thế thì ta cũng không cần tốn thời gian với ngươi nữa, không tức thời thì làm kẻ ngốc suốt đời đi !

Từ hai tay của Hắc y nhân tung ra các tia sét dày đặc bắn về Thiên Phong, toàn thân càng thêm đau đớn.

- Không ! Ta không khuất phục ... Ta không khuất phục....Khôngggggg !

Phòng điều khiển trung tâm tòa tháp !

- Báo cáo tình hình hiện giờ, còn bao lâu mới có thể khắc phục ?

- Thừa trưởng quan theo tìm hiểu thì hệ thống bị thế lực Thế Giới Ngầm tấn công nhằm xâm chiếm kho dữ liệu của chúng ta, theo tình trạng hiện tại thì nhanh nhất 2 phút nữa chúng ta sẽ lấy lại quyền kiểm soát.

- Lại là bọn chúng ! Dữ liệu có bị đánh cắp không ?

- Thừa trưởng quan do hệ thống bảo mật hoạt động tốt và bị chúng ta phát hiện sớm nên dữ liệu tồn thất không đáng kể.

Đang trong lúc quan sát hình ảnh của Thiên Phong qua máy quay từ Thư Viện thì bỗng nhiên cơ thể của Thiên Phong nằm trên ghế bắt đầu co giật, các tín hiệu nhanh chóng bị nhiễu loạn.

- Chuyện gì xảy ra ?

- Thí sinh đang bị tấn công tinh thần thừa trưởng quan.

- Nhanh nhanh giúp cho hắn thoát khỏi hệ thống, nếu tinh thần bị tổn thương thì trở thành kẻ ngốc.

- Thừa trưởng quan chúng ta đang cố gắng cách nhanh nhất có thể, cầu mong cậu nhóc này có thể cố gắng thêm một chút nữa... Không ổn tinh thần của thí sinh đang giảm, nếu với tốc độ này thì 1 phút nữa sẽ dẫn tới tử vong.

- Ta không quan tâm các ngươi làm gì, ta chỉ muốn kết quả tốt nhất. Nhanh chóng cứu cậu nhóc, không thể cho chuyện gì xảy ra.

Thế giới Ảo ảnh ...

Aaaaaaaa !

- Haha đau lắm phải không ? Chúc ngươi thành kẻ ngốc vui vẻ nhé ! Chúng ta có duyên gặp lại, lũ chó săn Quang Ảnh phát hiện ra sự tồn tại của ta rồi, ở lại tận hưởng cảm giác sung sướng này nhé ! Hahaha

Vừa nói xong câu Hắc y nhân bắt đầu tan biến mất, để lại một thân đang nằm chống chọi với đau đớn.

- Khôngg... ta không... ta...a...

Con đau càng ngày càng tăng, như có hàng nghìn con sâu cắn xé, bị búa tạ đập vào đầu. Không nói cách khác cho chính xác là sống không bằng chết, cơ thể co giật dữ dội. Sức đề kháng bắt đầu giảm dần, tinh thần bắt đầu mơ hồ, đôi mắt bắt đầu tối dần.

- Vậy là hết sao ? Tất cả chấm dứt với ta sao ? Không... ta không khuất phục...

Àmmmm !

Một luồng năng lượng thần bí xuất hiện từ lồng ngực của Thiên Phong sau đó nhanh chóng bao phủ lấy Thiên Phong đang bất tỉnh, các dòng khí chạy hết toàn bộ các kinh mạch, tứ chi, rồi sau cùng là đầu. Thân ảnh Thiên Phong từ dưới đất bắt đầu bay lơ lửng trên không trung, tạo thành một vòng tròn màu đỏ rực như mặt trời càng ngày lớn dần. Một lực hút từ mọi phương hướng tập trung về thân ảnh của Thiên Phong, tất cả mọi thứ đều bị nó cuốn hết đi, vòng tròn màu đỏ chớp động càng ngày càng to dần...

Phòng điều khiển trung tâm

- Báo cáo thủ trưởng chúng ta đã toàn quyền kiểm soát hệ thống, đáng tiếc tinh thần của cậu nhóc đã về 0, nhân viên đang cố gắng cho cậu ấy ly khai hệ thống.

- Các ngươi toàn là lũ vô dụng ! Nếu các ngươi không lười kiểm tra hệ thống thường xuyên thì làm sao để bọn Thế Giới Ngầm tấn công, bây giờ thì hay rồi ta làm sao báo cáo cho hội trưởng đây. Ta không sống tốt thì các ngươi chuẩn bị tinh thần đi.

Tiếng phẫn nộ của vị thủ trưởng vang vọng khắp phòng, sau khi nhận kết quả thì chuẩn bị xoay lưng rời khỏi. Các nhân viên mặt mày méo mó nhìn bóng lưng vị thủ trưởng.

Ten...ten...ten... (tiếng chuông báo động)

Cảnh báo : Năng lượng không ổn định, biến động chỉ số đang tăng nhanh chóng vượt quá chỉ số cho phép, hệ thống mất kiểm soát yêu cầu ly khai phòng

điều khiển, xin nhắc lại xin ly khai phòng điều khiển.

- Cái quái gì đang xảy ra, các người là ăn cái kiểu gì thế !

- Báo cáo thủ trưởng chúng tôi không biết, mọi chuyện đang diễn ra bình thường thì bỗng mất kiểm soát một cách kỳ lạ, năng lượng không ổn định biến động có nguy cơ tất cả dữ liệu sẽ mất hết.

- Cái gì ? Người lập lại 1 lần nữa ?

- Dữ liệu có nguy cơ sẽ bị hủy toàn bộ !

- Các người. ... Các người ! Nhanh sao chép lại dữ liệu, không thì các người chuẩn bị hình phạt đi.

Cảnh báo : Năng lượng mất ổn định vượt quá hạn mức ! Năng lượng mất ổn định vượt quá hạn mức !

Tất cả mọi người từ các thí sinh với các nhân vật cao tầng đều bắt đầu lo lắng. Đồng thời lệnh giới nghiêm và tắt hết các ứng dụng liên quan đến hệ thống được ban bố.

Cảnh báo : Năng lượng. ...

Ầm !

Tiếng nổ cực lớn từ phòng điều khiển oanh động cả tòa tháp, tất cả các máy móc bên trong phòng đều bị phá hủy các nhân viên bên trong đều bị vụ nổ làm bị thương bất tỉnh, sau đó vài phút có một đoàn người xuất hiện tại hiện trường, dẫn đầu là Hội Trưởng với khuôn mặt giận dữ.

- Trước hết sơ cứu người bên trong, sau đó làm rõ chuyện này cho ta. Ta muốn nghe 1 lời giải thích !

- Vâng hội trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: 7 Ngày Luyện Tập P6

Trong cơn mê, Thiên Phong thấy bản thân đang bị Hắc y nhân lạ mặt tra tấn trong phòng tối, cường ép chấp nhận gia nhập theo bọn chúng, sau đó Thiên Phong còn thấy hẳn bắt đầu giết những người bạn xung quanh mình, rồi tới những người thân trên đảo nhỏ mình sống và cuối cùng là di Trần. Thiên Phong chỉ vô lực nhìn thấy thân ảnh của họ bị sát hại, trước khi chết họ đều có chung một ánh mắt căm hận nhìn trừng trừng về Thiên Phong.

- Người là ai tại sao lại làm như thế ! Người giết thì giết ta đi, giết ta đi đừng làm hại người vô tội và người thân của ta. Không!!!!!!!!!!!!!! !

Khi hình ảnh di Trần bị sát hại thì nỗi thống khổ của bản thân vượt quá độ làm cho Thiên Phong bừng tỉnh dậy. Quang cảnh xung quanh không phải là phòng tối, mà là phòng y tế quen thuộc, sau vài phút bừng tỉnh nhận ra chỉ là một cơn ác mộng mà thôi Thiên Phong thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ mãi nhưng trong đầu của Thiên Phong không còn nhớ gì cả, bản thân chỉ nhớ rằng hôm qua sau khi tập luyện thì vào Thư Viện như mọi ngày, tại sao bản thân lại ở phòng y tế.

Đứng dậy lắc đầu vương vai thì bất chợt ánh mắt của Thiên Phong đọng lại trên mu bàn tay phải, đúng là mu bàn tay phải trên ấy là Quang Ảnh Song Kiếm nhưng khác với mọi ngày vì bây giờ bên dưới là 2 ngôi sao màu đen uy vũ. Xoa xoa hai mắt mình vì không tin đó lại là sự thật.

- Mình đột phá ! Đột phá khi nào ?

Thiên Phong tự hỏi mình trong nghi vấn thì từ ngoài cửa phòng đi vào một nhóm người khuôn mặt lạnh lùng.

- Cậu đã tỉnh, hội trưởng muốn gặp cậu mời cậu đi với chúng tôi.

- Vâng ! Cho cháu hỏi có chuyện gì xảy ra thế ạ ?

- Một lát hội trưởng sẽ giải thích cho cậu, còn bây giờ chúng ta nên nhanh chóng đi tới phòng hội nghị.

Thiên Phong đi theo với nhóm người với tâm trạng hoàn toàn hỗn loạn, không biết chuyện gì đang diễn ra. Im lặng bước đi theo dòng người, sau 5 phút đã đến phòng hội nghị. Cánh cửa phòng mở ra, bên trong 1 chiếc bàn lớn đã có hơn 10 người ngồi chính giữa là hội trưởng.

- Thừa hội trưởng, thí sinh Thiên Phong đã đến.
- Các người lui ra đi !
- Cậu là Thiên Phong ? Ta để ý thấy cậu đã đột phá nho nhỏ.
- Vâng hội trưởng.
- Hiện tại cậu có biết chuyện gì đã xảy ra không ?
- Sau khi tỉnh dậy là cháu được dẫn tới đây, hội trưởng có thể nói cho cháu biết được không ạ !
- Vậy cậu có thể nói lại cho mọi người nghe về việc cậu trong Thư Viện trải qua như thế nào không ?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về thân ảnh của Thiên Phong, làm cho Thiên Phong cảm thấy một áp lực vô hình muốn không thở nổi. Thiên Phong hít một hơi, sau khi lấy lại bình tĩnh đáp:

- Xin lỗi hội trưởng, cháu không nhớ gì hết cháu chỉ nhớ sau khi rời phòng tập thì đến thư viện để học tập rồi sau đó là cháu thấy cháu đang ở trong phòng y tế.
- Thế cậu giải thích thế nào trước khi vào thư viện cậu chỉ là Quang Ảnh 1 sao sau đó trở thành Quang Ảnh 2 sao ?
- Vâng... cháu không biết
- Cậu có thể về phòng của mình chờ đợi.
- Vâng hội trưởng.

Thiên Phong cuối đầu rời khỏi phòng hội nghị, suy nghĩ càng thêm rối bời và tự đặt ra những nghi vấn khó hiểu về chuyện gì đang xảy ra. Sau khi cửa phòng đóng lại, gian phòng hội nghị trở nên trầm mặc.

- Cho ta biết kết quả thiệt hại .
- Thừa hội trưởng dữ liệu của chúng ta sau khi bị năng lượng vượt mức thì trong quá trình sao chép dữ liệu bỗng nhiên tất cả dữ liệu thoáng chốc bị lấy đi bất thường không có gì giải thích đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm ra thủ phạm.
- Tất cả dữ liệu kể cả các thông tin cấp bảo mật cấp SSS luôn à ?
- Xin lỗi hội trưởng !

Ầm ! Trong cơn tức giận vị hội trưởng đánh mạnh vào thành ghế làm cho nó hóa thành bột vụn.

- Còn tư liệu về thí sinh Thiên Phong ?
- Theo các thông tin cho biết, cậu nhóc này là một đứa trẻ mồ côi trong một lần ngất xỉu trước xe của Trần Tuyết sau đó thì được nhân nuôi. Sau đó đã có một cuộc tranh chấp tài sản trong gia tộc, nên Trần Mai bị phế dẫn theo cậu nhóc về một hòn đảo sinh sống.

Hội trưởng càng nghe thì càng nhíu mày lại, gian phòng bắt đầu lâm vào im lặng.

- Theo các Trưởng lão thì chuyện này nên giải quyết thế nào cho thỏa đáng, hiện tại chúng ta không có chứng cứ nào để có thể suy xét.

Một lão già tóc hói đầu nói:

- Theo ta thấy kế hoạch thi tuyển sẽ đổi thành kế hoạch B. Sau khi chờ hệ thống dữ liệu khôi phục chúng ta nên cách ly tất cả thí sinh với bên ngoài, không cho liên lạc bằng mọi hình thức để có thể dễ dàng điều tra.

Một phụ nữ hơn 30 tuổi phản đối:

- Ta thì thấy thằng nhóc ranh kia rất đang nghi ngờ, ta nghi hắn có thể cấu kết với lũ Thế Giới Ngầm trà trộn vào thi tuyển để đánh cắp dữ liệu của chúng ta.

Trung niên ngồi bên góc phải từ tốn nói:

- Nếu nói như thế cũng không hợp lý, theo như tư liệu về nhóc này thì cậu nhóc này hoàn toàn trong sạch. Ta nghi chắc có sự hiểu lầm xảy ra, ta nhìn trong mắt hắn thấy hắn không có nói dối.

Một phụ nữ hơn 30 tuổi:

- Thế trưởng lão giải thích tại sao không ai vào Thư Viện lúc sự cố mà hấn lại vào, và giải thích thế nào hấn đột phá Quang Ảnh một cách vô lý, giải thích thế nào thông tin bị mất một cách vô lý như thế. Ta nghĩ thẳng nhóc đó là chủ mưu trong việc này.

Phòng hội nghị bắt đầu ồn ào bằng những cuộc tranh luận, còn ngồi chủ trì Hội trưởng thì càng nhúu mày, sau cùng thì đứng lên dang rộng hai tay để cho dừng lại tranh luận rồi tuyên bố.

- Thông báo cho tất cả các thí sinh ngày mai tập trung ở sân thượng để di chuyển khu vực khác, cuộc thi tuyển Quang Ảnh Giả chuyển sang kế hoạch B. Các vị trưởng lão cũng nên phòng ngừa lần này thực hiện cách thủ công để quan sát cuộc thi nếu xuất hiện tình trạng không thỏa đáng bắt giữ không cần xin phép. Các việc khác sau này nói tiếp, tất cả giải tán.

Sáng hôm sau trên sân thượng của tòa tháp, tất cả thí sinh đã tập trung đầy đủ sau khi nghe giám thị giải thích một số sự cố thì, sau đó các thí sinh bắt đầu lên phi thuyền di chuyển qua khu vực khác. Sau 2 tiếng di chuyển, phi thuyền hạ cánh ở trên một hòn đảo hoang vu.

Đợi cho các thí sinh tập trung hẵn, vị giám thị bước lên tuyên bố vòng thi tiếp theo của cuộc thi Quang Ảnh Giả bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Ảnh Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.